

glasilo

OŠ Simona Jenka Kranj

Vaje

šol. leto 2024/25

VAJE Glasilo OŠ Simona Jenka Kranj
Šolsko leto: 2024/25
junij, 2025

Tisk: Simpro d. o. o.
Izvodov: 580

Uredila in oblikovala: Špela Pernar
Lektorirala: Anja Urh

Naslovnico je narisal/a: Ana Kernc, 8. a

VSEBINA

In vse, kar imam, me vleče nazaj v Piran 5

Slovenija, dežela sonca in gora 8

~ Prešeren malo drugače ~ 11

~ Kranj, kulinarično Prešernovo mesto ~ 15

Najstniška leta so nepozabna zgodba 17

~ V objemu prijateljstva, v smehu in veselju ~ 18

~ O, ljubezen, ti si pot brez konca ~ 22

~ Solze v temi, solze v smehu ~ 25

~ Šola je kraj, kjer se znanje rodi ~ 27

Pustimo domišljiji prosto pot 30

V pravljični svet me sanje popeljejo 40

Ko včeraj hodil sem po rosni travi, poslušal petje ptic in zvok živali 52

Učenke in učenci 3. g

UVODNIK

Življenje je kot mozaik. Sestavljeno je namreč iz nešteto drobnih vsakodnevnih trenutkov, izkušenj, ki jih pridobivamo, odločitev, ki jih sprejemamo, in ljudi, ki jih srečujemo na svojih poteh. Nekateri življenjski drobci so svetlih, pisanih in sijočih barv, polni uspehov, veselja in zadovoljstva. Nemalokrat pa naletimo tudi na neprijetne in težke preizkušnje, ki so zaznamovane z bolečino, jezo, strahom in razočaranjem. Za mozaik življenja pa so enako pomembni tako dobri kot slabi delčki, saj skupaj tvorijo celoto, torej življenje. Naš mozaik ni nikoli popolnoma dokončan, vsak dan mu namreč dodajamo nove barve in oblike, zaradi česar je nepopoln in nepredvidljiv, a hkrati poseben in lep.

Povsem enako velja za šolsko življenje. Vsaka šolska ura, vsak test, vsaka pridobljena ocena, vsak pogovor s sošolci, učitelji in sodelavci je en košček več v pisanem mozaiku našega vsakdana. Verjetno se nam zdi, da je včasih kakšna stvar, ki se zgodi, nepomembna in nesmiselna. Učenci si verjetno pogosto želite, da bi lahko čas zavrteli nazaj, se bolje naučili za ocenjevanje, pravočasno opravili domače naloge in druge zadolžitve. Tudi učitelji pogosto premlevamo svoje odločitve, dejanja in besede. Vsi pa zagotovo naletimo na trenutke, ko si zaželimo, da bi v določenih situacijah ravnali bolj premišljeno in odgovorno, sprejeli boljše odločitve in vzeli nazaj izgovorjene besede, ki so nekoga prizadele. Po drugi strani pa so slabe ocene, nesporazumi in dnevi, ko nam preprosto ne gre, nekaj povsem običajnega in nujnega za pridobivanje življenjskih izkušenj. Vsaka slaba stvar, ki se nam zgodi, nas nekaj nauči in nas naredi močnejše. Uspehi, prijazne besede, sodelovanje, pomoč in prijateljstvo pa dajejo našemu mozaiku življenja barvo, da lahko zaživi. Ko bomo nekoč pogledali nazaj, bomo videli, da so bili prav vsi trenutki v življenju enako pomembni in da so se zgodili z nekim razlogom.

Tako kot življenje in šolska skupnost predstavlja tudi šolsko glasilo, ki ga v tem trenutku držite v rokah, nekakšen mozaik. Sestavljajo ga namreč literarni, likovni in drugi prispevki učenk in učencev, ki so nastajali celo leto. Skupaj predstavljajo odraz ustvarjalnosti in domišljije, ki ju, kot se boste lahko prepričali sami, učencem nikakor ne primanjkuje. Uživajte v prebiranju naslednjih strani in nikoli ne prenehajte s sestavljanjem svojih lastnih mozaikov.

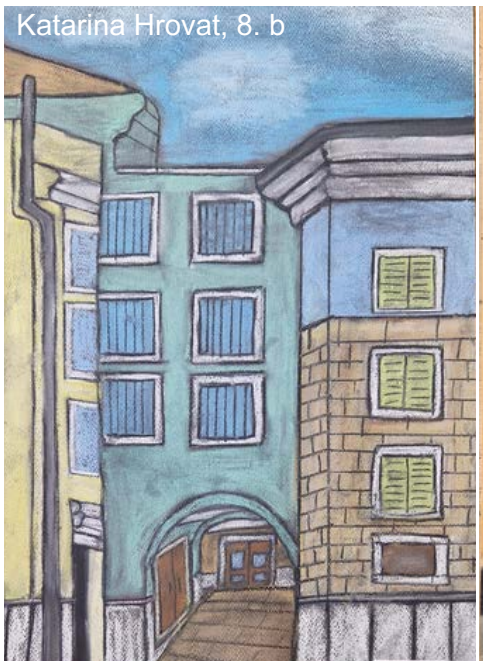
učiteljica Špela Pernar

Učenke in učenci 6. razredov

In vse, kar imam, me vleče nazaj v Piran

Luka Košir, 8. b

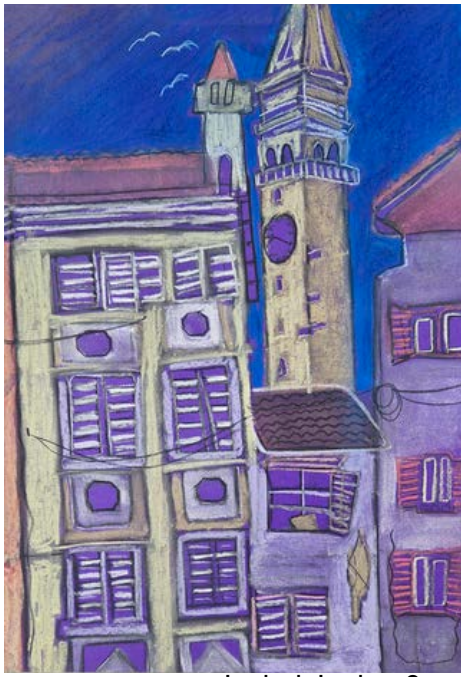

Katarina Hrovat, 8. b

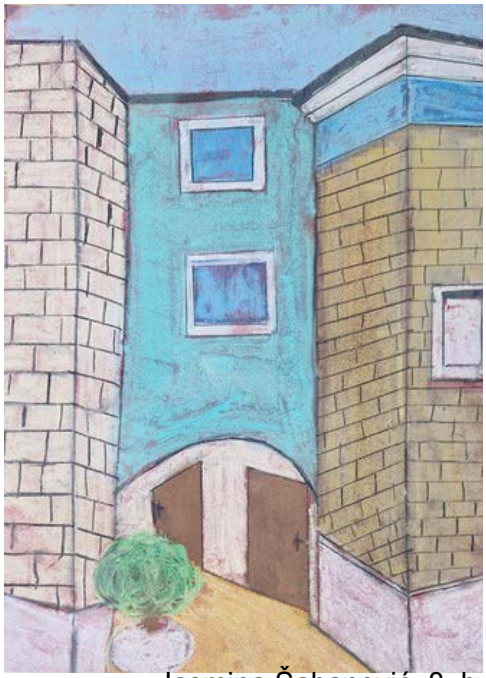

Sara Arnolj, 8. c

Jure Jalen, 8. a

Karla Prlja, 8. č

Gal Pleško, 8. b

Isabel Jenko, 8. a

Jasmina Šabanović, 8. b

Lučka Repina, 8. a

Jana Žvan, 8. c

Luna Nika Perčič, 8. c

Ana Kernc, 8. a

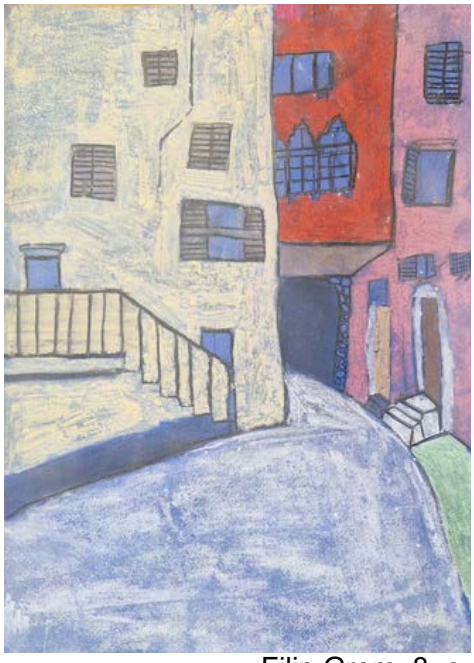
Sara Marjanović, 8. a

Anamarija Praljak, 8. b

Blaž Roblek, 8. c

Filip Grom, 8. c

Kira Majce Baškarad, 8. č

Lucija Urbanc, 8. c

Brina Štern, 8. č

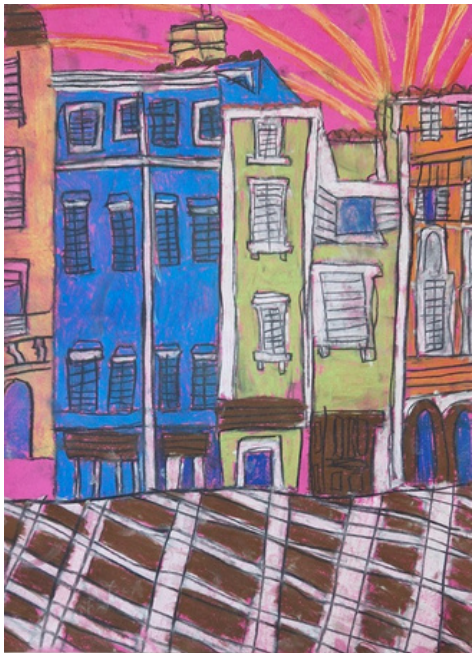
Alex Huzjan, 8. c

Izak Zelnik, 8. b

Nik Bogataj, 8. č

Saša Vujić, 8. b

Mihail Vehovec, 8. č

Ana Marija Vevar, 8. č

Svit Debeljak, 8. b

Slovenija, dežela sonca in gora

(iz pesmi Slovenija, Jaka Hodnik, 9. b)

SLOVENIJA

Slovenija, to naša ljuba je dežela,
ki s Slovenci vedno je cvetela.
Slovenija, ti prelepa si,
si dom za vse ljudi.

Slovenija so mesta in vse gore.
V Sloveniji se smejimo, igramo in veselimo.
Slovenija mi rojstni je kraj.

Nejc Zaplotnik, 3. g

SLOVENIJA

Slovenija je naša,
v Sloveniji, naši rodni državi živimo mi.

Slovenija, ti si lepa,
lepša kot prava lepotica,
tvoja lepota se vsak dan spreminja.

Nisi kokoš, kot je tvoja oblika,
Slovenija, ti lepota si prava.
Si najlepša država na svetu,
nihče te ne gleda po tvoji obliki.

Maša Vevar, 3. g

MOJA DOMOVINA

Visoke gore, modro nebo,
pokrajine zelene,
kjer reke teko.
Ob robu pa morje,
kot moder biser se lesketa.
Tu domovina je moja,
moja Slovenija.
Tu veter pozdravlja
zlata polja in dobre ljudi,
ki radi z vsemi delijo dobre stvari.
So športniki znani,
cel svet nas pozna,
le ponosna bodi, naša Slovenija.

Dženis Kasumović, 9. c

SLOVENIJA

Majhen narod,
pod Triglavom v miru,
z velikim srcem.

Ožbej Grašič, 9. b

Karla Prlja, 8. č

SLOVENIJA

Slovenija, dežela sonca in gora,
v tvojem objemu je vse živahno in jasno.
Reke tečejo, gozdovi šepetajo,
na vsakem koraku srce moje je veselo.

S Triglava v morje tvoj objem se razteza,
na poljih cveti domovina brez meja.
Slovenija, tvoja lepota brez besed,
v srcu te nosim, kjerkoli grem.

Jaka Hodnik, 9. b

LJUBLJANA

Ljubljana, lahkotna, lepa, živa,
med griči in reko tiho počiva.
Ljubezen ji šepeta v ozkih ulicah,
mostovi jo nosijo po večnih zgodbah.

Lučke lesketajo se v gladini,
Ljubljanica v soncu zlato si nadene,
zmaji visoko nad mestom bedijo,
grad pa spomine stoletne, prednje.

Ajda Isa Bučevec, 9. č

Elena Šantek, 8. c

Nedžma Karišik, 5. b

Nuša Gabron, 5. b

Ula Horvat, 5. a

Bor Martinjak, 5. a

Sara Šolar, 5. a

Bine Ovsenik, 6. a

Filip Dolar, 6. b

Julija Fojkar, 6. c

Matej Grašič, 6. c

Jakob Vevar, 6. c

KRALJ MATJAŽ

Kralj Matjaž pod goro spi,
brada se mu devetkrat okoli mize še vrti.

Sto vojakov ob njem leži,
kralj Matjaž pa mirno spi.

Sprl se je s sovražniki,
ki so mu zavidali
poštenosti in vztrajnosti.

Kralj se bo zbudil
in slovensko kraljestvo spet oživil.

Lora Pavlovič, Emilija Engelman, 6. b

KRALJ MATJAŽ

Kralj Matjaž je bil dober kralj,
bil je tudi zelo star.

Ker je bil bogat vladar,
so mu drugi zavidali noč in dan.

V krvavem boju so Turki zmagali,
od kralja Matjaža vojsko premagali.

Gora ga je sprejela
in ga za vedno ujela.

Zdaj pa kralj Matjaž v Peci spi
in s svojimi stotimi vojaki leži.

Filip Nedeljković, Maj Štrovs, 6. a

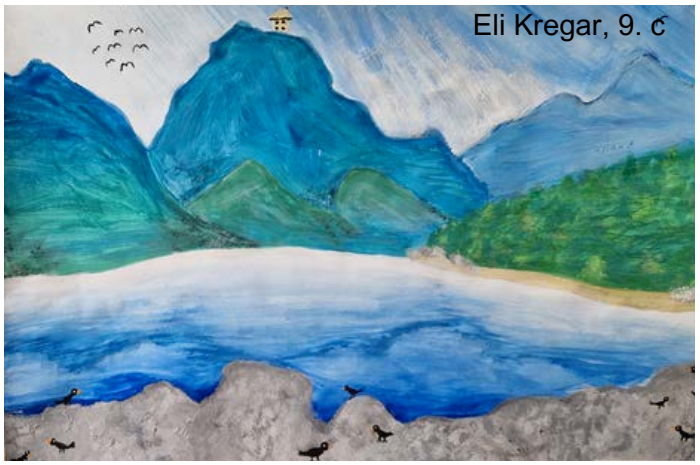
Iza Štern, 6. a

Ana Zaplotnik, 6. a

Nina Mršić, 9. b

Eli Kregar, 9. c

Žan Pavlovič, 9. c

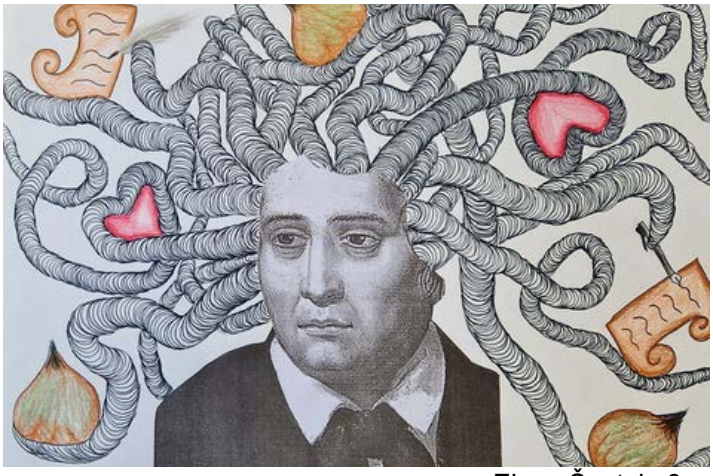

Filip Šenk, 9. c

~ Prešeren malo drugače ~

Tijana Lah, 3. a

Elena Šantek, 8. c

Lia Oblak Markelj, 3. a

NADALJEVANJE POVODNEGA MOŽA

Nobeden več videl ni Uršike zale
razen heroj tale.
Mladenič je videl, kako se je Uršika v vrtincu vrtela.
Pogumen je skočil za njo v vodo,
a ga povodni mož je prijel za nogo,
bilo ga je strah zelo.

Močno ga v glavo brcne heroj,
da povodni mož zakriči: »Ojoj!«
Sedaj se povodni mož razjezi,
nazaj se zadere: »Zdaj tebi gorje!«

Si Uršika zala dihati močno zaželi,
heroj hitro do nje pridrvi.
Pripelje na vrh jo in tam zagrmi.

Potegne v vodo prelep'ga heroja.
Heroj se zadere: »Uršika moja!«
Se dolgo v vodi bori naš junak,
ko se spomni, da potrebuje zrak.

Na površje priplava in si zaželi sonce svetlo,
pokaže se sonce in zasije močno.
Pride na površje povodni mož, kjer zagori,
in na koncu se upepeli.

Toni Hožič, 8. c

PREŠERNOV DAN

O kako je lep dan,
da se ne zbudim zaspan.

Hitro v mesto pohitim,
da Prešerna in fig ne zamudim.

Brat mi pravi,
da Prešeren je napisal Sonetni venec.

Kaj vse bi dal,
da Prešeren pred nami še pesmi bi pisal.

Gaber Mihevc, 2. b

Učenca 5. g

Učenke in učenci 3. b

POVODNI MOŽ – NADALJEVANJE V PROZI

Urško je povodni mož ugrabil in jo odpeljal v svoj dom v najtemnejšem predelu Ljubljanice. Tam ji je natančno razložil, kako in kdaj se bosta odpravila na pot proti Turčiji, kjer se Sava izlije v Donavo. Urška ga nato vpraša: »Kdo si? Kako si prišel sem in me našel?« On pa ji odgovori: »Sem povodni mož. Prihajam iz bele Turčije, natanko iz tistega kraja, kjer se stikata Sava in Donava. Ustvaril sem si dom v vseh državah, kjer živi ena od žensk, kakršna si ti. Sem me je priklicala tvoja lepota, nič drugega.« Urška ga je medtem ves čas le začudeno in prestrašeno gledala, rekla ni ničesar. Nakar se spet oglasi povodni mož: »Danes, natanko ob polnoči, se odpraviva na pot do Turčije. Šla bova ob strani reke po rovu, kjer je vodna gladina mnogo nižja in se da plavati. Potovanje bosta močno pospešila izjemno hiter rečni tok in hrbtni veter. To je z moje strani zaenkrat vse.«

V tišini sta Urška in povodni mož čakala polnoč. Nenadoma je odbila polnoč. Povodni mož je brez opozorila sunkovito pograbil Urško in jo odnesel v skrivno sobo za svojo knjižno omaro. Vse se je dogajalo tako hitro, da Urška še zavpiti ni mogla. Vse, kar je videla v tem času, je bil velik, oster zlat trizob in svetlikajoče bakle okrog nje. Nenadoma se je domislila, da bi lahko ustavila ta zlobni načrt povodnega moža. Urški ni bilo več do njega in njegovega načrta. Zbrala se je in spotaknila povodnega moža, ki je uspel le zakričati. Prijem povodnega moža je popustil in Urška je padla na tla. Hitro se je skobacala na noge in stekla nazaj, od koder jo je povodni mož nesel. Pograbila je zlat trizob, ki je visel na steni med dvema baklama. Skrila se je za vratni obok in napeto čakala. Povodni mož je začel jezno klicati Urško, a ta se ni oglasila. Le tiho je čakala za vratnim obokom. Nenadoma je Urška zagledala povodnega moža, ki je šel mimo vratnega oboka, za katerim se je skrivala. Jezno je sopihal in še enkrat zavpil: »Urškkaaaa!!!!« A spet brez uspeha. Prišel je trenutek, ko lahko Urška pokonča povodnega moža in se za vedno reši ugrabitve. Zbrala je ves svoj pogum in z vso močjo zarila trizob v hrbet povodnega moža. Povodni mož je uspel izdaviti le: »Urška, izdala si me!« Urška pa le brezskrbno odvrne: »Ni mi do tebe in tvojega načrta.« Nekaj sekund je povodni mož še rahlo trzal, potem pa se je razblinil v nič. Urška se je v teku napotila proti izhodu bizarne palače na dnu Ljubljanice. Prišla je do izhoda, priplavala na površje in se skobacala na breg. Ura na cerkvi je odbila šest. Ljudje so se začeli zbirati na ljubljanski tržnici in ko so zagledali Urško, so jim vrečke z zelenjavo in ribami padle na tla. Niso mogli verjeti, da je Urška živa in zdrava. Ljudje so pritekli do nje in jo začeli objemati in spraševati vse žive stvari. Govorili so en čez drugega, vpili so in se veselili. Nato je Urška povzdignila glas, da so se vsi umirili. Urška je začela s svojo zgodbo od izginotja v reki naprej. Vsi so le poslušali z odprtimi usti. Ko je končala, so ji vsi zaploskali. Urška je sklenila, da bo od zdaj naprej plesala le z ljudmi, ki jih vsaj približno pozna. Povodnega moža pa si je izbrisala iz spomina.

Tomaž Bole, 8. c

Kaja Podnar, 1. b

Zala Magajne, 1. b

Nace Bajželj, 1. t

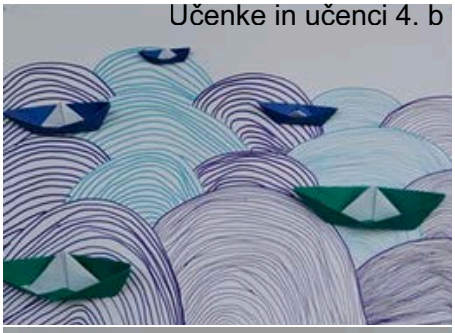

Brina Arnejšek, 1. a

Učenke in učenci 2. b

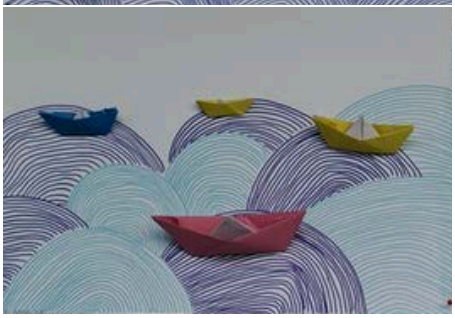

Učenke in učenci 3. b

POVODNI MOŽ IN PRELEPA URŠKA

Učenke in učenci 4. b

Prelepa Urška in povodni mož sta izginila v valovih Ljubljanice in vse priče pustila odprtih ust. Od njunega divjega plesa pa ju ni videl nihče več. Vsi so bili prepričani, da je Urško doletela kruta usoda, da jo prelepi mladenič nekje muči in Urška zala trpi. A temu v resnici ni bilo tako. Mladenič jo je popeljal v svoje podvodno kraljestvo. Tja, kjer se reki Donava in Sava združita. Urški potovanje po vodi ni bilo všeč in se je precejšen del poti upirala. Povodni mož je ni mogel več poslušati, a je ostal miren. Obljubil ji je, da bo ob prihodu na dvorec postala njegova princesa. Urška mu je verjela in se prepustila umirjenemu toku reke. Ni pa vedela, da princesa ne bo postala kar tako.

Potovala sta tri dni in le prišla v kraljestvo. Povodni mož je s svojo močjo pričaral Uršiki sposobnost dihanja pod vodo. Na dvoru jo je popeljal do svojih staršev. Uršika se jima je predstavila kot princesa, saj je mislila, da je to že postala. Ko sta starša to slišala, sta se samo na ves glas zasmejala in ji povedala, da mora, preden postane princesa, opraviti par nalog. Povedala sta, da njuno kraljestvo ne potrebuje lepe ženske, ki je neumna in se ne zna bojevati. Zato bo pred poroko z njunim sinom opravila dva izziva. Prvega je opravila takoj naslednji dan. Bil je test, ki je preveril, če ima kaj pameti v glavi. Seveda je bila Uršika zala vseh modrij in norčij umetna in je brez težav, z malo goljufanja, opravila prvi izziv.

Na drugi izziv je čakala devet dni. Z vojaki, povodnim možem in kraljem se je odpravila v boj, saj so njihovo kraljestvo napadli na zahodu. Povodni mož jo je skušal prepričati, naj se zlaže in reče, da je hudo bolna, da ji ne bo treba v boj. Urška se je res želela poročiti z mladeničem in tega nikakor ni hotela storiti. Na poti tja so bili vsi prepričani, da bodo boj izgubili. A na koncu jih je prav Uršika rešila s svojo premišljeno taktiko. Vsi so bili presenečeni. Kralj pa je bil tako navdušen, da je vse prebivalce kraljestva povabil na poroko, ki je potekala takoj naslednji dan. Uršika je zasluženo postala princesa. Tako sta povodni mož in Uršika živela do konca svojih dni. Nihče, razen podvodnih prebivalcev, ju ni več videl. In Urški je bilo pod vodo bolj všeč kot nad njo, zato je na pravi svet kar kmalu pozabila.

Ula Ribič Ferlic, 8. c

Tara Kolander, 1. t

NADALJEVANJE ZGODBE O TURJAŠKI ROZAMUNDI

Rozamunda je prispela v ljubljanski samostan. Menih jo je na vratih toplo sprejel. Ime mu je bilo Brat Panten. Ko sta vstopila v samostan, je župnik ravno sprejemal štiri novince med menihe: Brata Antoniusa, Brata Neulosa, Brata Gregorja in Brata Franclja. Tiho sta šla mimo. Panten ji je razkazal samostan. Ko sta končala z ogledom, jo je poslal do njene sobe. Tam si je Rozamunda malo odpočila. K njej je pristopila druga nuna. Že ob treh zjutraj so Rozamundo zbudile druge nune, češ da je že čas za molitev. Rozamunda je hitro vstala in odhitela do osrednjega dela samostana, kjer so župnik, menihi in ostale nune že molili. Rozamunda se jim je pridružila. Ob petih je bil čas za zajtrk. Rozamunda je odhitela v jedilnico, da bi prva dobila hrano.

Ko je pojedla, je vstala in šla na samostanski vrt, kjer je negovala rože. Tisti dan je prišel še en novinec. Rozamunda je šla pogledat njegov sprejemni obred. Ko so končali, je novinec Karel takoj pristopil k Rozamundi. O njeni lepoti je slišal že prej. A Rozamundi novinec ni bil všeč in se je obrnila stran, češ da se menihi ne bi smeli poročiti. To je novinca razjezilo in začela se je grozna nevihta. Okna v prostoru so se razbila in novinec je prijel Rozamundo, skočil skozi okno in Rozamundo potegnil za sabo. Menih in župnik sta samo strmela. Blizu samostana je bila Ljubljanica. Novinec, sedaj mu lahko rečemo povodni mož, je skočil v reko in Rozamunda za njim. Vrtinec so videli čolnarji dereč, al' Rozamunde videl nobeden ni več.

Urban Horvat, 8. č

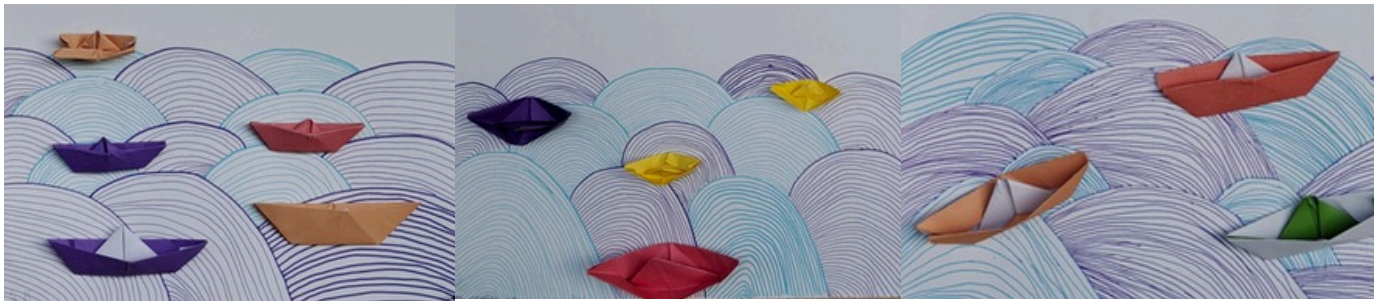
NADALJEVANJE ZGODBE O URŠKI IN POVODNEM MOŽU

Potem ko je Povodni mož ugrabil Urško in jo je vzel sabo v Ljubljanico, je bil tu en problem. Povodni mož je bil mož, ki je živel v vodi večino svojega časa. Urška pa je bila domišljav človek. Kakor smo se pri biologiji učili, ljudje nimamo škrg in zato ne moremo dihati pod vodo. To je tudi povodni mož ugotavljal in premišljeval, potem pa je dobil idejo. Najprej jo je odpeljal k sebi domov, v Beograd, da bi lahko uresničil svojo idejo za Uršiko. Povodni mož ni želel biti "super killer", kakor danes vidimo v ameriških serijah, zato je Uršiko pustil na kopnem, priklenjeno z verigami ob drevo. Šel je nazaj v vodo in začel graditi en velik, steklen akvarij, ki ga je napolnil z zrakom, da se mu njegova bodoča žena ne bi utopila. Nismo dobili podatka, kdaj sta se poročila, vendar verjetno sta bila dolgo poročena.

No, da se vrnemo k zgodbi. Ko je naredil akvarij, ga je napolnil s pohištvom. Potem pa je bil čas, da se domišljava gospodična vseli v akvarij. Seveda ji je bil všeč njen novi dom, verjetno zato, ker je bilo vse pokradeno od vseh možnih plemiških družin. No, tako sta oba lepo živela naprej. Dandanes ju lahko še vidimo, kako se sprehajata po Turčiji ali pa Srbiji, mogoče po Španiji, no, v vsakem primeru povodni gospod umira od nošenja Uršinih nakupovalnih vreč. Ko smo že pri gospe domišljavi, še kar je ostala lepa in mlada. Očitno moraš biti, če želiš ostati mlad (tako kot je Ava Max zapela priredbo Forever young) kar nekaj let pod vodo v akvariju, napolnjenim z zrakom. In seveda je naša povodna, človeška gospa ostala domišljava, še posebej odvisna od šopinga. Povodni mož je bil tudi bolj modno usmerjen in tudi on je bil lep in mlad, samo umiral je zaradi Uršinega nakupovanja. Seveda otrok nista imela, ker je gospa domišljava menila, da bo tako izgubila lepoto in sijaj. Potem pa se naša zgodba tu konča, ker je gospod riba pozabil, kje ima telefon, gospa lepa pa ga je razbila.

Karla Prlja, 8. č

Učenke in učenci 4. b

NADALJEVANJE ZGODBE O URŠKI IN POVODNEM MOŽU

Povodni mož je Urško odpeljal v svoj podvodni dom. Urško je bilo zelo strah, ker ni vedela, zakaj jo je odpeljal in kje je. Povodni mož ji je razkazal svoj dom. Njej se je prav vse zdelo čudno, saj ni vedela, kako sploh diha pod vodo. Preveč jo je bilo strah, zato je raje molčala. Povodni mož ji ni povedal, zakaj je v njegovem domu, ki je pod vodo. Oba sta molčala, dokler ni Urška vprašala, zakaj lahko diha pod vodo. Povodni mož se je obrnil proti njej in ji odgovoril, da je to njegov dom in dokler je nekdo povabljen v njegov dom, lahko diha pod vodo ali izven vode. Urški še vedno ni bilo čisto nič jasno, a je samo pokimala in ostala tiho. Oba sta molčala in izgledalo je, kot da sta na nekaj čakala. Pa je zdaj vprašal povodni mož njo, zakaj je za ples izbrala ravno njega. Urška je skomignila z rameni in ostala tiho.

Nato ga je Urška vprašala, kdaj bo lahko odšla nazaj. Povodni mož jo je vprašal: »Kam nazaj?« Urška ga je začudeno pogledala in mu odgovorila: »Nazaj v Ljubljano.« On ji je rekel: »Saj si v Ljubljani.« Urška mu je odvrnila z malo glasnejšim glasom: »Mislim na pravo Ljubljano, ne na Ljubljano pod vodo.« Ta trenutek Povodni mož ni vedel, kaj naj ji reče, in je raje ostal tiho. Povodni mož ji je nato rekel, da bo postala kot on. Urška ni vedela, kaj je s tem mislil, zato ga je vprašujoče pogledala. Povodni mož ji je začel razlagati, da najverjetneje ni poti nazaj. Pri tem je dodal: »Razen ponoči.« Urška je bila še vedno zelo zmedena. Povodni mož je razložil, da se lahko vrne v pravo Ljubljano le ponoči. Urška je vprašala, zakaj le takrat. Povodni mož ji je odvrnil, da je nihče ne sme opaziti, saj bodo takoj vedeli, da ni navadno dekle. Urška je vprašala, zakaj je to storil, zakaj jo je pripeljal pod vodo. Povodni mož ji je rekel, da si je to sama zaslužila, saj je mnogim ljudem s svojim vedenjem strla srca.

Urški je bilo takoj žal za vse, kar je storila, in vedela je, da ne bo več videla Ljubljane s soncem na nebu, ampak samo Ljubljano s svetlo luno, ki bo gledala samo sebe v Ljubljanici. Urške ni nihče več videl. Ko pa je Urška ponoči prišla v pravo Ljubljano, se je nihče več ni spomnil, niti prepoznal je ni nihče.

Elena Maksimović, 8. č

~ Kranj, kulinarično Prešernovo mesto ~

Na OŠ Simona Jenka Kranj smo ponosni nosilci dveh receptov po navdihu naših bivših učencev, ki so tekmovali na tekmovanju Kuhnapato v letih 2014–2017. Tako so nastali Jenkovi nageljni in Prešernove fige, ki jih še danes z veseljem pripravljamo za naše prireditve. Mestna občina Kranj je v sklopu mednarodnega sodelovanja s pobratenimi mesti tudi del te naše zgodbe.

Z raziskovanjem kulturne dediščine mesta Kranj se je na prvem mestu znašla kranjska klobasa, na drugem mestu pa fige, ki jih je dr. France Prešeren nosil v žepu suknjiča in delil otrokom. Iz teh podatkov smo izhajali pri receptih in nastala sta dva recepta – Prešernove fige, sladica iz finega testa, in Jenkovi nageljni iz kvašenega slanega testa s kranjsko klobaso.

Recepte smo pripravljali učenci izbirnih predmetov Sodobna priprava hrane (SPH) in Načini prehranjevanja (NPH). Uživali smo v delu in seveda tudi v pokušini.

Fotografije prikazujejo nekaj utrinkov priprave teh dveh jedi v gospodinjski učilnici. Priprava in peka sta potekali v mesecu marcu pod mentorstvom učiteljice gospodinjskega pouka Irene Hudobivnik.

Lovro, Patrik in Anja pri oblikovanju testa

Maša, Živa in Brina pri izrezovanju testa

Peka nageljnov v pekaču za mafine

Jenkovi nageljni s hrenovo omako

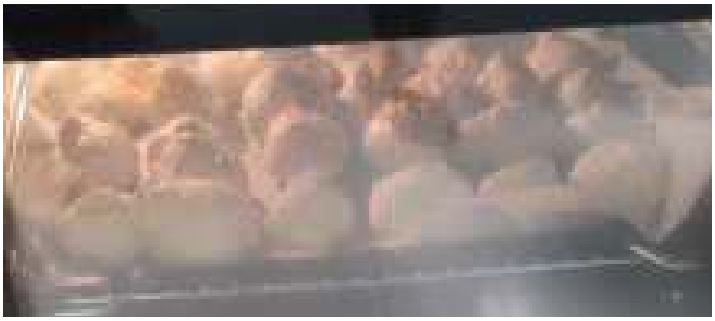
Luka, Gal in Nejc pri valjanju testa za fige

Emi, Alexandra in Hana pri polnjenju fig

Prešernove fige

Pečenje fig v pečici

Učenke in učenci izbirnih predmetov SPH in NPH

Ameriška kuhinja v Kranju

KRANJ

- je tretje največje mesto v Sloveniji,
- je središče gorenjske regije,
- 57.000 prebivalcev,
- gostota prebivalstva: 390 prebivalcev na km^2,
- površina: 148 km^2,
- župan: Matjaž Rakovec,
- Prešernovo mesto.

MESTNA OBČINA KRANJ

Kranj je mesto, ki je pobrateno z ameriškim mestom Colorado Springs.

COLORADO SPRINGS

- pot do tja bi trajala 20 ur,
- je drugo največje mesto v ameriški zvezni državi Kolorado, ki je peta najlepša država v ZDA,
- je del Rocky Montain regije,
- 488.664 prebivalcev,
- znamenitosti: Garden of the Gods, znan vrh – Pikes Peak,
- je sedež ameriškega olimpijskega in paralimpijskega komiteja,
- mesto ponuja sodobno športno infrastrukturo in odlične pogoje za trening, (podobno kot je Kranj športno središče Gorenjske),
- mesto je obogatelo v času zlate mrzlice (skalnato gorovje),
- v mestu se odvija popularen festival hrane – Food truck carneval,
- zvezna država Kolorado je zibelka jedi cheeseburger,
- župan: Yemi Mobolade (prihaja iz mesta Lagos v Nigeriji),
- najbolj znane ameriške jedi: Green Chili, Rocky Mountain Oyster, Bison burger, Colorado lamb.

Cheeseburger

Mac and Cheese

Steak – pljučna tagliata na posteljici rukole

Devetošolci, ki smo v letošnjem šolskem letu obiskovali izbirni predmet Načini prehranjevanja (NPH) smo pod mentorstvom učiteljice Irene Hudobivnik v mednarodnem sodelovanju s pobratenimi mesti izžrebali ameriško kuhinjo.

Skupaj s kuharjem Žigom Antolinom iz restavracije Projekt Burger iz Kranja smo se med lonci v gospodinjski učilnici družili cel mesec marec in uživali v dobrih ter okusih jedi, ki smo jih pripravili skupaj. Tako nam je kuhar Žiga približal vonj in okus ameriške kuhinje. Slike prikazujejo uživanje v spoznavanju ameriške kuhinje.

Učenke in učenci izbirnega predmeta NPH

Pri projektu so sodelovali:
Hana Kete, Žiga Kralj Druškovič, Ožbej Valjavec, 9. a
Eva Romih, Živa Ušaj, 9. b
Ruby Rebeka Kmetec, Sara Komovec, Ana Drakslar, 9. c
Vita Pavlovič, Neža Pia Iljaš, Shefkije Kabashi, 9. č

Najstniška leta so nepozabna zgodba

(iz pesmi Najstniška leta, Hana Bergant, 9. č)

Jure Žnidar, 3. g

NAJSTNIŠKA LETA

Včasih zmedena, včasih močna,
a vedno polna strasti in upanja,
najstniška leta so nepozabna zgodba.

Hana Bergant, 9. č

NAJSTNIŠKI SVET

V smehu dnevi hitro bežijo,
v očeh sanje daleč letijo,
prijatelji vedno stojijo ob strani,
gremo v nov svet, nihče nam ne brani.

Ko zvezde nad nami se iskrijo,
skrbi v temi izginejo, zbledijo,
jutri bo nov dan, nov polet,
v srcu mladost, v očeh je svet.

Ana Drakslar, 9. c

Nina Mićić, 3. g

NAJSTNIŠKO ŽIVLJENJE

V najstniškem življenju vsak dan je nov,
poln zabave, ljubezni in lepih spominov.
Srce divje bije kot veter, ki lovi,
v trenutkih zabave, v objemu vročih oči.

Vsaka najstniška zgodba zapolnjena z ljubeznijo je,
včasih srečno, kdaj pa neuspešno.
A ta najstniška ljubezen prav poseben čar nosi
in včasih želimo, da trajala bi večno.

Po ulicah bežimo, polni ljubezni in smeha,
v objemu prijateljev, včasih zmedeni.
Včasih misli in vizije realnost nam prehitevajo,
a drzniti in sanjati upati si moramo.

Najstniško življenje je kot pesem brez konca,
srce bije v ritmu ljubezni in smeha.

Nika Teran, 9. b

OBUJANJE OTROŠKIH SPOMINOV

Ko včeraj hodil sem po rosni travi,
poslušal petje ptic in zvok živali,
otroški so spomini me obdali,
kako kot »pob« užival sem v naravi.

Po gozdu med drevesi se podil,
visoke smreke s tal sem tiho gledal,
lepote teh dreves sem se zavedal,
ob tem prizoru se s prijatelji lovil.

Skakali čez krtine smo veselo,
umazali si čevlje in obleko,
umit pa šli smo se v bližnjo reko.

Ko sonce bližalo se je zahodu,
smo svoj pogled namenili naravi,
vede, da ta spomin ostane pravi.

Vid Šorli, 9. a

Učenke in učenci 2. g

~ V objemu prijateljstva, v smehu in veselju ~

(iz pesmi Svetloba prijateljstva, Shefkije Kabashi, 9. č)

Učenke in učenci 4. b

PRIJATELJ

Prijatelj je tisti,
ki te nikoli ne zapusti.

Prijatelj je tisti,
ki ti nikoli ne teži
in vedno ob strani ti stoji.

Prijatelj je tisti,
ki ti nikoli ne beži,
ampak je vedno prijateljski.

Prijatelj je tisti,
ki vedno ve, kdo si ti,
in ob slabih mislih te razveseli.

Prijatelj je tisti,
ki ti umakne vse stvari,
ko nasproti vse stoji
in ko ne marajo te vsi,
on zate se bori.

Prijatelj je tisti,
ki misel nanj te razveseli.
In res je prijatelj tisti,
ki te razvedri.

Gabriel Đukanović, Jaka Pavuna,
Matic Kranjc, Jaša Pušnik Knapič,
Nejc Plesnik in Nikola Babačev, 4. b

PRIJATELJ

Prijatelj je tisti,
ki ti vedno ob strani stoji.

Prijatelj je tisti,
ki te na cedilu nikoli ne pusti.

Prijatelj je tisti,
ki ti roko ponudi.

Prijatelj je tisti,
ki te v stiski razveseli.

Prijatelj je tisti,
ki se s tabo veseli in smeji.

Prijatelj je tisti,
ki te gleda v oči in resnico govori.

Prijatelj je tisti,
ki ti vedno pomoč ponudi.

Prijatelj je tisti,
ki te nikoli ne užali.

Prijatelj je tisti,
ki vse ti posodi.

Lara Kuprešak, Ela Đurić,
Zoja Sarić, Mina Sojkič, 4. b

PRIJATELJ

Podaj prijatelju roko,
ko vidiš, da mu je težko,
iz temnih misli ga predrami
in močno takrat ga objemi.

Povej mu, da ni tako težko,
kot bi v življenju lahko bilo.
Pokaži druge mu poti,
da ga žalost zapusti.

Luč veselja se prižge,
pot ga vodi iz teme.
Radost, sreča naj te objame,
da te prijateljstvo prevzame.

Bodi prijatelj prijatelju,
ko te potrebuje,
povej mu, da te osrečuje,
da rad ga imaš takega, kot je,
da na svetu ti pomeni vse.

Tara Sodnik, 9. a

PRIJATELJI

Skupaj v smehu preživimo,
čas teče brez skrbi,
ko pravi prijatelj ob tebi stoji.

Hana Bergant, 9. č

Nuša Gabron, 5. b

PRIJATELJICA

Najlepše je, ko prijateljica pred šolo me čaka
in komaj čaka na pogovor.
Vedno, kadar jo rabim, mi da ljubeč odgovor.
Kadar sva skupaj, nama ne zmanjka smeha,
vedno veseli se mojega uspeha.
Po napornem dnevu me spravi v dobro voljo,
da za vedno bova prijateljici, imam veliko željo.
Tudi jaz jo v dobro voljo rada spravim,
če kdaj rabi pomoč, v bran se ji postavim.
Da ogromno mi pomeni, brez težav priznam,
draga prijateljica, zelo te rada imam.

Lana Čabraja, 9. c

Sara Đurić, 5. b

Učenke in učenci 5. g

ODA PRIJATELJSTVU

O, prijatelj, sonce moje,
tvoj smeh kot žarek me greje.
V težkih dneh si moje sidro,
v srečnih pesem, ki ne mine.
Roka tvoja most zgradi,
kadar svet podre se mi.
Naj ostane ta vez večna,
kot reka, ki v morje teče!

Gal Dobovšek, 9. a

SVETLOBA PRIJATELJSTVA

Na dan, ko cvetovi v pomladi zacvetijo,
in sonce sije kot zlato na nebu,
izkoristimo trenutke, ki srce razvedrijo,
v objemu prijateljstva, v smehu in veselju.

Vsak nasmeh je darilo, vsak trenutek je zlato,
skupaj delimo sanje, radosti in skrb.
V tej čudoviti uri je vse tako enostavno,
ljubezen in sreča sta naši poti.

Naj ta dan ostane v spominu kot zvezda,
ki sveti na nebu v noči brez skrbi.
Obljubimo si, da bomo vedno skupaj,
v prijateljstvu in ljubezni na vsakem koraku.

Naj se smeh širi, naj srce se radosti,
vsak trenutek je dragocen, vsak dan je nov.
V tej priložnosti naj se srce množi,
skupaj smo močnejši, skupaj smo ljubezen.

Shefkije Kabashi, 9. č

VEZI PRIJATELJSTVA

V srcu nosim spomine, ki so dragoceni,
s prijatelji ob strani vsak trenutek šteje,
s smehom in solzami, v veselju in skrbi,
z njimi delimo življenje, kar srce razveseljuje.

V težkih časih so svetniki v temi,
njihove besede so kot zdravilo za dušo,
skupaj se smejimo, ko sonce sije
in v dežju stojimo kot trdna družina.

Prijateljstvo je dar, ki ga cenimo vsi,
v vsakem objemu čutimo njihovo moč,
s prijatelji delimo sanje in poti.

V njihovem nasmehu najdemo srečo in mir.
Naj ta vez ostane močna, nikoli ne usahne,
s prijatelji ob sebi življenje je čarobno.

Nace Novak, 9. a

Učenke in učenci 3. b

PRIJATELJSTVO

Prijateljstvo je posebna vez med ljudmi, ki temelji na zaupanju, podpori in skupnih izkušnjah. To je odnos, kjer si prijatelji med seboj delijo srečne trenutke, pa tudi težave in se vedno podpirajo. Prijateljstvo prinaša veselje, tolažbo in občutek pripadnosti, saj prijatelji skupaj rastejo in se razvijajo skozi življenje.

Neža Pia Iljaš, 9. č

PRIJATELJSTVO

Ko solze padajo, ti me dvigneš spet,
prijateljstvo tvoje je kot varno gnezdo.
Ne rabim ničesar, samo tvoje srce,
ki mi daje moč, ko sem šibka.
Skupaj smeh in solze prehodiva,
vse težave, ki pridejo, premagava.
Ko te potrebujem, vedno si tu,
skupaj zgradili sanje bova svoje.
V težkih trenutkih ob tebi sem trdna,
s teboj sem močnejša, kot sem sama bila.

Nika Teran, 9. b

Martin Strupi, 9. a

PRIJATELJ

Prijatelj je tisti,
ki ti pomaga.

Prijatelj je tisti,
ki te nasmeji.

Prijatelj je tisti
ki ti pomaga, če česa ne razumeš.

Prijatelj je tisti,
ki ti zaupa skrivnost.

Jakob Kržan, Mateo Stoimilov, 4. b

Blaž Tomažič, 5. b

MOJA STARA MAMA

Moj vzornik, na žalost
je že preminil,
se spočil je,
po pestrem življenju.

Kot mlada, čist' sama,
na vlak je odšla,
brez znanja angleščine,
v Ameriko prišla.

In tam spet na vlak,
se cel dan je vozila,
vmes pa zaspala,
izstopit skor' pozabila.

Ko končno po dnevu
na cilj je prišla,
tam čakal jo stric je,
z avtom za dva.

Naslednjih par let,
je pri stricu živela,
se je jezik učila,
je službo imela.

Po dvajsetih letih
domov je odšla,
je svoj dnevnik zažgala
in se k mami vrnila.

Na obiskih je meni,
razlagala to,
jaz pa sem jo poslušal,
mojo vzornico.

Da, to je moja stara mama!

Martin Verčič, 9. a

Kristina Baloh Stojčovski, 9. a

DEDEK

S tvojim nasmehom in toplim srcem se te spomnim,
v tvoji bližini se je svet zdel lepši.

Vsak trenutek je bil s tabo dragocen,
tvoja modrost me bo učila, kako živet'.

O, dedek, ti si moj junak,
v srcu te nosim, za vedno boš moj zaklad.

Neža Pia Iljaš, 9. č

Peter Štern, 9. c

PRIJATELJ

Prijatelj je tisti,
ki ti vedno pomaga.

Prijatelj je tisti,
ki vedno ob tebi stoji.

Prijatelj je tisti,
ki s tabo drži.

Prijatelj je tisti,
ki vedno vse posodi.

Prijatelj je tisti,
ki se vedno s tabo druži.

Neža Novak, Lorik Bunjaku,
Orges Kodra, 4. b

PRIJATELJSTVO

Prijatelji so vedno z mano,
brez njih ne gre.
Prijatelji so vedno s tabo,
da pomagajo ti.

S tabo se igrajo
zunaj, notri in še kje.
Srečo ti prinašajo
in te ne zapustijo.

Z njimi v šoli se dobimo,
ker se radi učimo, smejimo
in se skupaj veselimo.

Jure Žnidar, 3. g

Vlad Jovanović Vadan, 2. b

Tinkara Kernc, 2. b

Aurora Dividija, 2. b

Ela Pavuna, 2. b

Jan Rajterič, 2. b

SESTRA

Prijatelji, imam problem,
rešit' ga ne vem,
vsak človek potrebuje mir,
pa tudi jaz, ko igram klavir.

Moja sestra Taja
mi takrat nagaja.
Pritiska tipke tja v tri dni
in tako vsak dan nori.

Močno res jezna sem na njo,
pa čeprav nori,
mi brez nje življenja ni.
Oh, ta sestrica Taja,
ki rada nagaja.

Tara Sodnik, 9. a

MOJA DRUŽINA

Mojo družino imam rada
in je nikoli ne bom zapustila.
Moj brat Ožbej je nagajiv,
mami stroga, ati ljubezniv.

Prav vse imam rada.
Če se z njimi skregam,
se opravičim in jih objamem.
Moje srce in ljubezen do družine
me vodi v veselje in srečo.

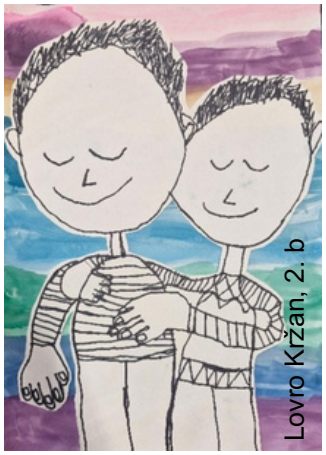
Klara Završnik, 3. g

BABI

Babi, hvala za vse tvoje reke.
Ampak tudi za tople obroke.
Babi, rada me imaš vedno.
In jaz tebe nazaj zelo iskreno.

Mihael Konda, 9. č

Sofija Babachev, 2. b

Lovro Kržan, 2. b

MOJE ŽIVLJENJE

Misel na to, da vsak dan živim,
Odpira mi pot, da v prihodnost stremim.
Je včasih hudo, naporno, težko,
Eh, kaj bi jamral, je živeti lepo.

Življenje mi dala sta starša oba
In vem, da imata me rada za dva.
Včasih zgodi se, da me razjezita,
Le kaj bi brez njiju, četudi sta sitna.
Je bolje tako, da se radi imamo,
Enkratni smo v tem, da se ne predamo.
Nikoli, nikdar, bi ne menjal družine,
Je že tako, da od nečesa rastejo sivine.
Eh, le kaj bi si mislil Cankar?

Vid Šorli, 9. a

Liza Kernc, 2. b

BRAT

Brat.

Brat
je le en.

Brat
je le en
in ne kar en.

Brat
je le en
in ne kar en,
on je edini.

Brat
je le en
in ne kar en,
on je edini,
četudi mi včasih teži.

Brat
je le en,
in ne kar en,
on je edini,
četudi mi včasih teži,
pa to ne kar tako.

Brat
je le en
in ne kar en,
on je edini,
četudi mi včasih teži,
pa to ne kar tako,
saj on ve, kaj in kako.

Brat,
je le en
in ne kar en,
on je edini,
četudi mi včasih teži,
pa to ne kar tako,
saj on ve, kaj in kako,
zato potrebno ga je imeti rad.

Bine Štromajer, 9. c

~ O, ljubezen, ti si pot brez konca ~

(iz pesmi Ljubezen, Lana Bogatinov, 9. b)

Sara Rogelj, 4. t

Nikolina Angelovska, 4. t

Megi Rudolf Kern, 4. t

Tia Kostanjšek, 4. t

SRCE

Rdeča češnja
jabolko ali tulipan
v njem pretakajo se kri in čustva
za telo najbolj pomemben je organ.
Ko bije v lepih ritmih, vem,
da danes je ta dan, ko otožno
mi utripa, vem,
da razlog ta je
znan.

Vita Pavlovič, 9. č

LJUBEZEN

V očeh tvojih sem našel mir,
tvoj dotik je bil kot sanjski vir.

O ljubezen, ti si pot brez konca,
srce v tvojem objemu je našlo srečo.

A ljubezen ni le lepota,
včasih v temi izgubiš svojo pot.

A spomini ostanejo kot pesem v vetru,
tišina nas poveže, čeprav greva vsak svojo pot.

Lana Bogatinov, 9. b

Učenke in učenci 3. g

LJUBEZEN?

Bom pravo ljubezen doživela?
Bom ob njej zaživela?
Bom našla svojega izbranca
ter ob njem ne prekipela?
Bom z ljubeznijo prehitra in
bo na koncu še mene prehitela?
Bom pozabila na vse ostalo,
ko vanjo se bom vživela?
Vseh ovir, lahko se zgodi,
da ne bova preživela?
Ni mi mar za to, a na koncu
verjetno vseeno me bo prizadela.
Bom po prepiru z njim ostala jezna
in bom v tej ljubezni sama obvisela?
Me po tem druga, nova, sveža
ljubezen bo oživela?
Ali pa na koncu, da ljubezen
ni vse, bom uvidela?

Alja Čimžar, 9. c

O NJEM

Vsak dan te vidim,
a ko te ni,
moje srce hrepeni.
Tvoj nasmeh, tvoje oči,
so del mojega sveta,
a ko te ni, ostanem le jaz
in del tvojega poeta.

Vsaka sekunda brez tebe
se vleče in vleče,
a takrat, ko si,
vse pohitri!

Brez tebe je tako prazno,
vsak trenutek je poln hrepenenja
in vsa ta občutenja,
ko si z menoj, me spominjajo
na lepoto razno.

Metka Marcen, 9. b

KAJ JE LJUBEZEN?

Ljubezen je kot pesem,
je kot um, ki ne pozna meja,
saj če ljubiš, moraš biti resen,
da ne zlomiš kakšnega srca.

Ljubezen je močna kakor reka,
je lepša kot najlepši cvet,
je dražja kot najdražja obleka,
in večja kot cel svet.

A kaj sploh je ljubezen?
Ni ne ura, ne cvet,
ne obleka in ne svet.
A kaj je ljubezen? Je pesem?

Ali je pesem brez meja?
Je pesem najlepših besed,
ali knjiga za najbolj mila srca?
Ali je le čustvo, lepše kot svet?

Sara Komovec, 9. c

LJUBEZEN JE PRAVA

Ko noč objame zemljo v mir,
srce začuti tisti nemir.
Ljubezen žari kot svetla zvezda,
s tabo življenje je prava gesta.

V tvojih očeh je ves svet,
skrivnosten, čaroben, brezmejno lep.
Tvoj nasmeh je sončni žarek,
ki topi se kot oblaček.

Tvoje besede so melodija,
vsak ton v srce se doda kot svila.
Zate bi šla čez gore in morja,
samo da s teboj bi bila.

Roke, ki tvojo dlan objemajo
kot zvezde širnega neba.
Skupaj sva kot nežna vetra,
svobodna, a vedno povezana.

Ljubezen s tabo ni zgolj trenutek,
je večen, čaroben občutek.
V tvojem objemu najdem svoj dom,
kjer srce igra najlepši TON.

Eva Romih, 9. b

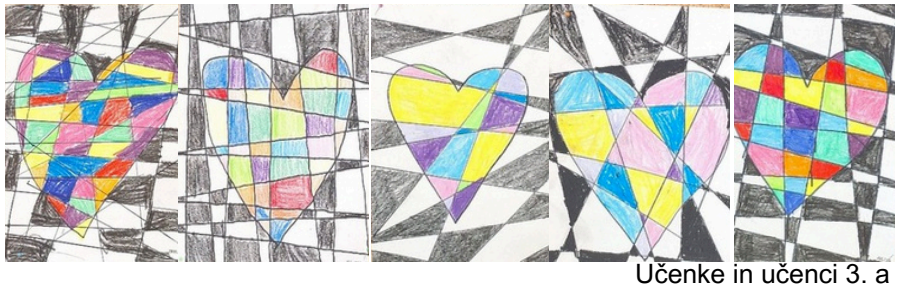
LJUBEZEN

Oh, ta ljubezen.
Ljubezen je barva, ki v srcu
sveti kot sončni žarek, ki greje srce.
Tvoje roke nežno objamejo me v tišini,
v tvojih očeh svetim jaz, ti pa v meni.
V objemu tvojih besed najdem mir
in srečo, ki polni srce z barvami
večnosti. Ko sem s teboj, je
svet popoln, brez skrbi
in v srcu ostaneš ti
kot pesem
brez
tišine.

Metka Marcen, 9. b

Darija Zaovska, 4. t

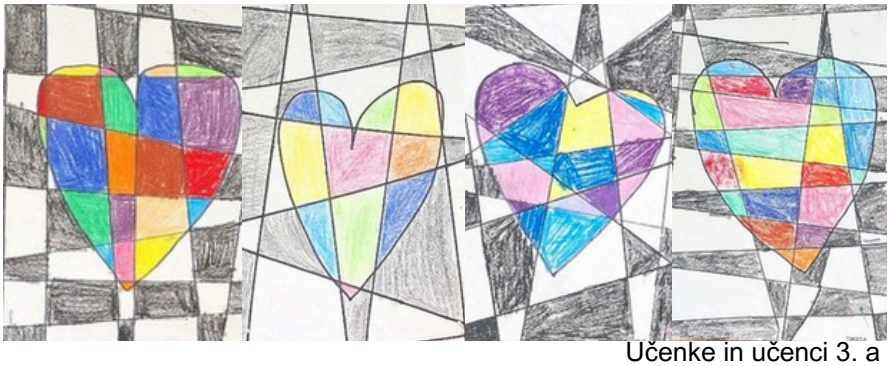

Učenke in učenci 3. a

SRCE

V tišini noči moje srce sanja o ljubezni, ki nikoli ne preneha.
Ko se srečava, čas se ustavi, v tvojem objemu vse skrbi zbriše.
Srce je kot ptica, ki prosto leti, s teboj ob sebi nikoli ne trpi.
Vsak utrip nosi tvoje ime, v mojem svetu si ti edino vreme.
Ko se smeješ, srce zaigra, tvoja prisotnost je kot čarobna igra.
Vse, kar potrebujem, je tvoja bližina,
moje srce te ljubi, ti si moja inspiracija.

Emela Bunić, 9. b

Učenke in učenci 3. a

NAJSTNIKI IN LJUBEZEN

Ljubezen – tako zanimiva stvar,
pri mladih pa skoraj vsak teden nov par.
En dan si zaljubljen do ušes,
drug dan se delaš, da se sploh ne poznata več.

Začne se z enim lajkom, dvema pogledoma,
nadaljuje se s sporočili, pozno v noč.
Vse se zdi noro, resno, edinstveno,
ampak pogosto traja le nekaj dni.

Lahko te osreči, ko te primejo za roko,
metulji v trebuhu začnejo leteti in lica postanejo rdeča.
Lahko pa te zlomi, ko so besede bolj hladne od ledu,
do točke, ko jih sploh ni več.

Ni vedno globoka, ni vedno prava,
ampak je del odraščanja, ki te lahko spremeni in ti odpre oči,
je del najstniškega sveta.
Včasih brez pomena, včasih pa vse,
ljubezen je tam, tudi če ne razumeš čisto je še.

Hana Tomše, 9. c

SPOMINJAJ SE

Se spomniš še tistih časov,
ko prvič se znašla v ljubezni sva.
se spomniš še tistih glasov
tistih, ki odmevajo na vrh neba.

So tisto lepi časi bili,
brezskrbni in veseli,
a kmalu, kmalu nevede,
Iz rok bodo spolzeli.

Spominjaj se,
pa čeprav je to slovo.
Spominjaj se,
naj solze zmočijo oko,
a pomni vedno,
kjerkoli boš,
da ni bilo vse zaman,
saj zate čisto vedno bo,
v mojem srcu zate hram.

A ko se bridki konec bliža,
ko čakam na ta dan,
ko konec najine bo ljubezni,
pričetek srčnih ran.

Ti kmalu zadnjič rekel bom,
kako močno te ljubim
in zadnjo bom napisal pesem,
o vsem tem, kar sem vzljubil.

Spominjaj se,
pa čeprav je to slovo.
Spominjaj se,
naj solze zmočijo oko,
a pomni vedno,
kjer koli boš,
da ni bilo vse zaman,
saj zate čisto vedno bo,
v mojem srcu zate hram.

In ob slovesu, ko boš jokala,
ko se bom tam povzpel na vlak,
ko zadnjič boš mi pomahala,
ko bom zadnjič videl tvoj obraz.

Takrat, bodo spomini grenki,
saj gre slovo od vrat do vrat
in nihče ne bo nikoli pozabil,
ljubezni ko je bil še mlad.

Spominjaj se,
pa čeprav je to slovo.
Spominjaj se,
naj solze zmočijo oko,
a pomni vedno,
kjer koli boš,
da ni bilo vse zaman,
saj zate čisto vedno bo,
v mojem srcu zate hram.
Spominjaj se!

Martin Verčič, 9. a

Aurora Karlatec, 2. a

NIČ VEČ

Nič več nasmejanih dni,
nič več pogovarjanja cele noči,
nič več lepih trenutkov,
nič več toplih občutkov,
nič več držanja za roke,
nič več sanj,
nič več ljubezni najine.

Eli Kregar, 9. c

Anja Zupančič, 2. a

SANJE NEBA

Potok srebrni pod hribom šumi,
sonce razlaga zlato po poljanah.
V travi cvetje ljubezni si želi,
v senci dreves življenje se brani.
Narava večno hrepeni v srcu,
v njeni lepoti čas mirno stoji.
Ljubezen sveta kot plamen gori,
v njej smo vsi, ko objame obzorje.

Nejc Grošelj, 9. a

Daša Jurančič, 2. a

MOJA SKLEDA JE POLNA

Moja skleda je polna
sanj, mleka in meda.
Še ljubezen notri dam
in sem zaspan.
Ko pa pride novi dan,
je to najlepši dan.

Olivija Habjan, 2. b

KUPIDOVE PUŠČICE

Na svet gledam z biseri v očeh,
odkar Kupid s puščico me je zadel,
si ti moje zmedeno srce vzel
in z mano si v vseh težkih dneh.

Ob misli nate v trenutku zardim,
zate bi snela zvezdo z neba,
pokaži mi bistvo tvojega sveta.
Kadar sem s tabo, očarana lebdim.

Zaradi tebe zjutraj srečna odprem oči,
tvojega objema si neznosno želim,
ob misli nate vsak večer zaspim.

Tvoje šale polepšajo mi dan
in zaradi tebe nasmeh na obrazu se mi prikaže,
tvoja dobra volja mi vedno pravo pot pokaže.

Lana Čabraja, 9. c

LJUBEZEN

O, ljubezen,
ti neizmerna moč,
v srcu govoriš
kot plamen v noči.
Tvoj smeh je melodija,
ki srca osvobaja.
Tvoja prisotnost je sonce,
ki temne oblake razganja.

Ajda Kunc, 9. c

Učenke in učenci 2. b

~ Solze v temi, solze v smehu ~

(iz pesmi Solze, Ela Dolenec, 9. b)

MESTO BREZ SANJ

V noči se mesto zbudi,
svetloba se razlije po asfaltu,
a jaz, v brezmejni megli,
hodim skozi šum ulic.
Vonji hrane, žuborenje ljudi,
vse me opija,
a v srcu nosim tišino,
osamljenost, medtem ko se smejem.

Aleksij Radošević, 9. b

Ula Horvat, 5. a

Uroš Huzjan, 5. a

Igor Logar, 5. a

DAN MRTVIH

Smrt pride,
žalost se prikotali.
Počivajte v miru.

Erik Bavec Žumer, 9. č

JAZ

Tu počivam v miru brez besed,
moj čas je minil, kot mine svet.
A v spominu tistih, ki jih ni,
ostajam žarek večnosti.

Štefan Meglič, 9. č

ŽALOSTNI KUŽA

Mali kuža čakal je,
na pragu stare hiše,
gospodarja več ni bilo,
le veter mu diši še.

Vsak dan je gledal v dalj
z očmi, ki so molile,
morda prišel bo spet nazaj,
morda, a sanje minejo.

Zaspal je tisti dan,
pod zvezdami tih in prazen,
v mesečini zadnji sanjal,
da sliši znani glasek.

Urh Mavec, 9. č

SOLZE

Solze polzijo po belem licu
kot ure ob zadnjem klicu,
vsaka zase riše si pot,
dokler ne zadane v kuhinjski pod.

Solze v temi, solze v smehu,
vesele ali žalostne,
pa vendarle enake,
kapljice so vsake.

Niso le žalost, so tudi olajšanje,
so kot reka, ki nosi spomine,
ki tudi ob koncu lica mine,
ampak v srcu nikoli za vedno ne izgine.

Ela Dolenec, 9. b

Učenke in učenci 3. g

KONEC SVETA

Ko slišiš ali vidiš nekaj,
O tem, da bo konec sveta,
Nikoli te ne sme postati strah,
Edino, če ti res veš, da bo,
Celin res kar sedem je in ni ti treba verjeti vse.

Svet tudi velik je in ne obstaja kdo, ki ve vse,
Verjemi pa vedno vase,
Edinstven vsak po svoje je,
Tudi če drugi ne verjamejo vate,
Absolutno ti moraš vase.

Bine Štromajer, 9. c

ODA

Spet se obrnil je kazalec na življenjski uri,
res prehitro ta naprava se vrti.
Eden danes, jutri drugi,
na vrsti smo pa čisto vsi.
Nazaj s ponosom se lahko ozreš.
Odličnost v vsem je, kar počneš.
Zamakne se hitro kazalec na uri,
če le za trenutek pogledaš stran,
iz leta v leto,
iz dneva v dan.

Arne Ogrizek, 9. c

Učenke in učenci 4. g

LAŽI

Laži kot sence plešejo v noči
in zaradi njih zarosijo se nam oči.
Povejo nam vse, kar ni res,
in razpršijo sanje kot prah iz nebes.

Na mehkih ustnicah zvenijo sladko
kot najmehkejše, drago blago.
To so samo mreže, spletene iz niti prevar,
gradijo pa svet, ki je samo iluzij dar.

Naj laži izginejo v večni temi,
naj ne vrnejo se v obliki nobeni.
In čeprav sladek je njihov glas,
vsi se zavedajmo, da je slab za nas.

Je senca v soncu, megla v jutru,
vedno korak pred jutrišnjim ključem.
In čeprav resnica grize in bdi,
je ona edina, ki nas lahko osvobodi.

Lia Arh, 9. b

ODVISNOST

Vedno si rečeš,
samo probal bom.
A potem že po njeni poti tečeš,
ujet v njen kokon.

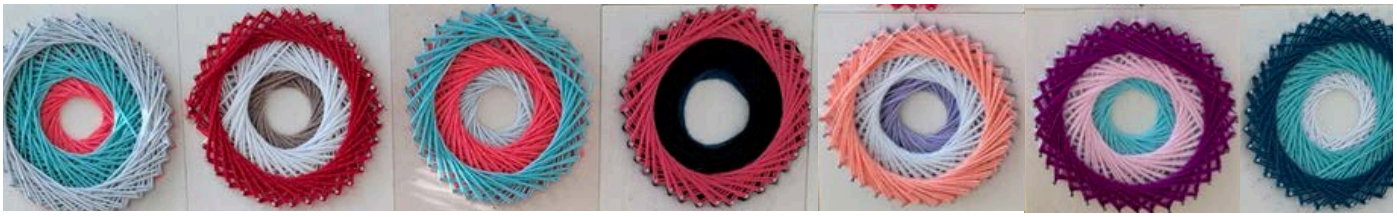
Počasi z mislimi odhajaš,
ker se po robu življenja sprehajaš.
To spravlja te v norost,
ker želenega ne dobiš zadost'.

Vedno težje spiš,
kaj moraš naredit', ne veš,
saj si vedno več želiš,
a to nikomur ne poveš.

Težko se je vrniti nazaj,
saj te vleče v lažni raj.
Na koncu od tebe ostaneta samo koža in kost,
saj te je v smrt pahnila odvisnost.

Hana Kete, 9. a

Učenke in učenci 4. b

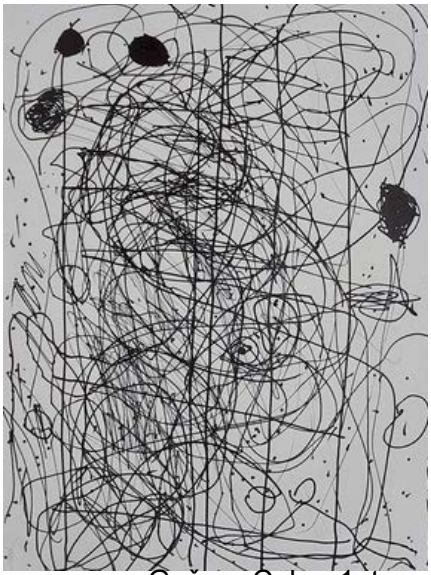
Blaž Mesec, 1. t

SAMOTA

V prazni sobi odmeva glas tišine,
vsak korak zveni kot vprašanje.
Kdo sem, če ni nikogar, ki bi poslušal?
Kdo sem, če ni oči, ki bi videle moje sledi?

Samota je prostor,
kjer se srečam sama s sabo.
V njej ni begov, ni laži.
Le jaz, moje misli in srce,
ki bije svoj ritem.
Počasi, tiho in vztrajno.

Vesna Perčič, 9. b

Gašper Celar, 1. t

~ Šola je kraj, kjer se znanje rodi ~

(iz pesmi Šola, Lovro Šavs, 9. b)

ŠOLA

Ko stopiš čez vrata,
se nam v razrede blazno mudi
in pod nogami se nam smodi,
ker v razred učiteljica naša hiti.

V razredih pa čakajo učenci vsi,
vsi čakajo učiteljico našo,
ko stopi učiteljica naša čez vrata,
se prižgejo luči.

Učimo se glasbo
za dobro preobrazbo,
učimo se športno,
za dobro odločnost.
Učimo se kemijo,
za boljšo biologijo.

Nace Novak, 9. a

Ema Perčič, 5. b

ŠOLSKI BLUES

Ah, kdo učil bi se,
ko v šoli ti nič ne gre.
Mati pravi: »Uči se!«
A kdo učil bi se?

Zvezek jaz odprem
in v glavi praznino uzrem.
Ah, tema v glavi huda je,
tedaj zavem se:
kako učiti se morajo
učitelji šele.

Ožbej Valjavec, 9. a

Učenke in učenci 4. b

ŠOLA

Šola je kraj, kjer se znanje rodi,
s prijatelji skupaj, vsak dan se veseli.
Učimo se stvari, ki nas vodijo naprej,
v razredu smeh in igre, to je naš svet.

Vsaka ura prinaša nova spoznanja,
sanjamo o prihodnosti, polni pričakovanja.
Šola je pot, ki nas oblikuje in vodi,
v srcu nosimo spomine, ki nikoli ne minejo.

Lovro Šavs, 9. b

ŠOLA

Še zgodaj zjutraj grem na pot,
odmor najraje imam povsod.
Ljudi tam srečujem vsak svoj dan,
a s knjigo je svet bolj pisan.

Žan Pavlovič, 9. c

ŠOLA

Vsako jutro ob sedmih se zbudim,
vse potrebno za šolo si pripravim,
se od doma še pravočasno odpravim,
a vselej skoraj vedno zamudim.

V razred pridem tik pred zvonjenjem,
usedem se na svoje mesto,
gledam skozi okno na šolsko cesto,
pa čeprav bom imela več težav z učenjem.

Medtem ko učiteljica snov razlaga,
cel razred med seboj se pogovarja,
na učiteljičina vprašanja pa nihče ne odgovarja.

Ko smo sredi ure, nekdo predlaga,
da lahko ven bi šli, a učiteljico le ujezi,
kljub temu razreda vseeno nikoli ne zapusti.

Sara Komovec, 9. c

ŠOLA

Šola je ustanova,
ki za nekatere je nočna mora.

Obstaja, da nas poučuje,
vsak otrok jo potrebuje,
da nam znanje posreduje.

Nekateri so pridni,
drugi poredni,
a vsi smo pomembni
in po svoje posebni.

Ni nujno, da petko dobi vsak,
saj se učimo iz svojih napak.
Vsak se po svoje uči
ter po svoje naloge naredi,
se odloči, ali raje dela ali spi.

Skratka, šola je lahko super,
lahko je tudi beda,
za nekatere prava zmeda.

Vsak se z njo po svoje spopada,
a važno je samo,
da nas z znanjem in družbo obda.

Hana Kete, 9. a

Brina Perkovič, 5. b

Učenke in učenci 2. b

ŠOLSKI PREDMETI

V šoli imamo veliko predmetov:
matematiko,
slovenščino,
angleščino,
biologijo,
fiziko,
kemijo,
etiko,
glasbo,
športno vzgojo,
zgodovino,
geografijo,
naravoslovje,
tehniko in tehnologijo,
jaz pa še kar nimam najljubšega!

Luna Govekar, 9. c

ŠOLA

Šola, kraj znanj in smeha,
prijatelji ob strani,
vsak dan nove stvari,
učitelji vodijo nas.

Učilnice, polne igre,
zvezki, polni črk.
Skupaj se učimo
in se zabavamo.

Vsak dan novo znanje,
prihodnost se začenja,
v srcih nam je lepo.

Tristan Bizjak Kralj, 9. č

NAŠA ŠOLA JE ZASPANA

Naša šola je prav lepa,
je zelena in rumena in rjava,
še najbolj pa je zaspana.

V naši šoli so otroci in zaspanci,
vsi želijo spati in ležati.

Sladkarije imamo radi.
Vsi ležijo in se ne učijo.
Zabavamo se pa prav radi
in učiteljice imamo radi.

Sofija Babachev, 2. b

ŠOLSKA

Zvezek, torba, zvonec,
odmora je konec.
Svinčnik, radirka, ravnilo,
prvi test, pa je hitro minilo.
Tabla, kreda, učitelj Jaka,
matematika hitro odkoraka.
Zvonec, odmor, igrišče,
smeh, hrup in žoga se išče.
Učbenik, naloge, znanje v glavi,
jutri nov dan se v šoli pojavi.

Luka Savinšek, 9. b

Učenke in učenci 4. g

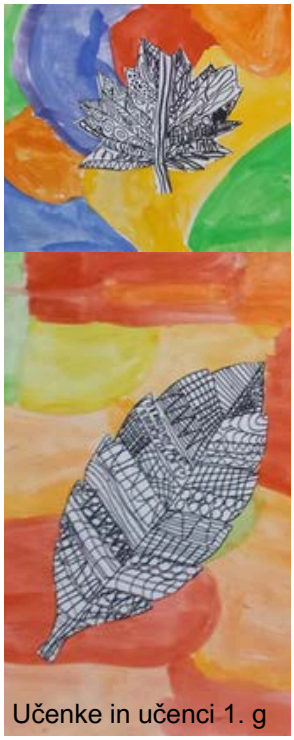
Učenke in učenci 4. b

UČITELJICA

Anja se ne heca,
če imaš jo za slovenščino,
te doletela velika je nesreča.
Trojka za Soči res je krivica,
saj moja deklamacija res bila je špica.

Srditi pogledi, zloben nasmešek,
oh, komaj čakam, da bo petek!
Učiteljica, temu se reče pesniška svoboda,
ne dajte mi cveka,
ker drugače doma pekla bo mamina roka!

Ito Horvat Janc, 9. c

Učenke in učenci 1. g

ŠOLA

V šoli imamo dolgo nalogo,
moramo pisati o ježu, ki nosi plašč.
Učitelj pravi, da je to pomembno,
a jaz bi raje igral videoigre.
Zakaj se učimo o zgodovini?
Kdo se spomni, kdaj so živeli dinozavri?
Bolj bi mi koristilo, če bi vedel,
kako naj najhitreje pojem sladoled.

Matic Ravnikar, 9. č

ČAROBNA ŠOLA

Učbenik,
svet barv in znanja,
besede so čarobne,
nova spoznanja.

Tristan Bizjak Kralj, 9. č

Učenke in učenci 1. g

JESEN

Jesen je čas leta, ko
Epsko začnemo s šolo,
Se učimo in trpimo,
Epski so nam odmori,
Ne pa učne ure.

Erik Bavec Žumer, 9. č

Filip Trampuš Šeruga, 5. b

ŠOLA

Med poukom lenarim, dolgčas mi je,
čez okno gledam, sonce sije.
Zakaj vedno, ko sem v šoli,
zunaj dež ne lije?
S prijatelji šel bi na Kosorepa,
100-procenten sem, da voda je lepa.
Ura je 7, skoraj že spim,
uležem se na mizo, po riti dobim.

Ito Horvat Janc, 9. c

ŠOLA NI RAJ

V šoli sem sedel,
včasih sem si pel,
ves čas pa se spraševal,
kaj bom od tega imel.

Šola ni raj, šola ni raj,
o zakaj, o zakaj.

Ko sem bil še mlad, sem se je še veselil,
dokler nisem prvega testa dobil,
če bi bil odrasel, bi se ga kar napil.

Šola ni raj, šola ni raj,
o zakaj, o zakaj.

Ko sem enkrat po stopnicah pal,
sem se kar učiti znal,
tako da mi je to kar pomagal'.

Šola ni raj, šola ni raj,
o zakaj, o zakaj.

Ves čas moram sedeti,
nikoli ne smem zamuditi,
še huje je kot v zaporu,
saj ne smem niti na WC ali piti.

Šola ni raj, šola ni raj,
o zakaj, o zakaj.

Vso to učenje in težave,
že dolgo jih imam vrh glave.
To ni del narave in še sploh – TO NI ZAME!

Matic Gosar, 9. a

Manca Erhatič, 5. b

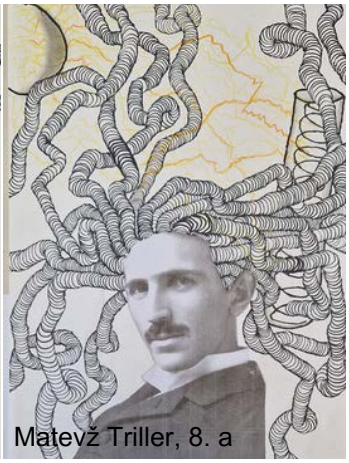
KAKO ŠOLA POSKRBI ZA MOJO PREBAVO

Takrat, ko zjutraj zvonec zazvoni,
veselje iz telesa mi zdrvi.
Zaspan in lačen čakam malico,
napolnim s čajem majhno šalico.
Pogledam skozi okno in strmim,
obtožen sem, da vsem že spet težim.
Ko zvonec potlej zadnjič zazvoni,
od hudega na WC me tišči.

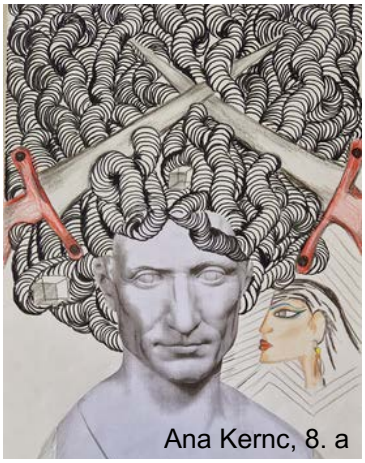
Vid Šorli, 9. a

Pustimo domišljiji prosto pot

Pia Pirc Ravnič, 8. a

Matevž Triller, 8. a

Lucija Urbanc, 8. c

Ana Kernc, 8. a

ORFEJ IN EVRIDIKA

Prihitele družice
polne so nemira.
Orfej,
Evridika umira!

Prekleti kačji strup
je spravil pevca v obup.
»Kaj mi plunka zdaj pomaga,
ko se v podzemlje spušča moja draga?«

»Izprale solze bodo mi oči,
ker se ne morem sprijazniti, da je več ni.«
Si predstavljaš, kako je zdaj v njegovi koži?
Cel teden že na bregu toži.

Ko se le Haron usmiljeni pripelje
in ga odpelje
k izgubljenim dušam
v podzemlje.

Prestreže ostri Hadov ga pogled
in hitro plunko vzame,
da ne bi nastal grozljiv zaplet.

V pesmi sporoči, kako močno si Evridiko želi.
Kača strupenjača
življenje prehitro ji je vzela.
Pustite ji, da na novo bi lahko začela.

Orfeju dovolil je Evridiko nazaj na Zemljo odpeljati,
a en pogled nazaj –
in prišla bo spet v ta kraj.

Skrb Orfeju je razum zastrla,
pogledal je nazaj –
in Evridika je umrla.

Ana Kernc, 8. a

ORFEJ IN EVRIDIKA

Po vsej deželi se razlega glas
sina Kaliope – Lepeglas.
Njegov oče, Apolon, bil mu je učitelj,
kako na plunko ubirati ritem.

Njegove pesmi slišale so se povsod,
od narave do ljudi – vseokrog.
Orfej je imel ženo,
lepo vilo Evridiko.

Kot kača zapeljala je Adama in Evo,
tudi Evridiko ni pustila živo.
Vsi žalovali so za njo,
Orfej si je skoraj oči izjokal,
tako zelo hudo mu je bilo.

Tedaj s plunko odpravi se v podzemlje,
da na gornjem svetu si povrne veselje.
Stopi pred kraljevi par
in lepo poprosi, da ne bi umrl sam.

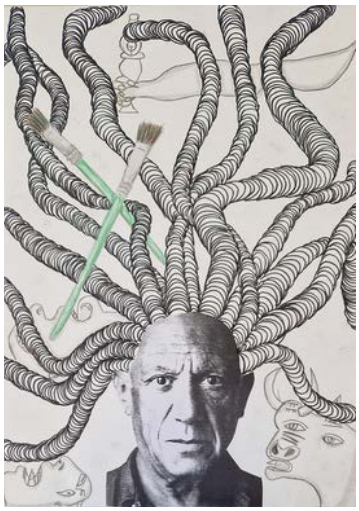
Zdaj solze so na kraljevi strani,
saj Orfejeva pesem tako zelo jih gani.
Kraljevi par mu odgovori,
kar takrat dobro se jim zdi:

»Evridiko odpelji zdaj,
pod pogojem, da ne obrneš se nazaj.
Skupaj odpravita se na pot,
vendar vsi vemo, da v bajki vedno zmaga bog.«

V strahu, da ne bi izgubil žene
Orfej pozabi in se ozre.
Evridika takoj le prah ostane
in se vrne nazaj v podzemne jame.

In tako, kot vemo zdaj že vsi,
poti nazaj žal več ni.

Lučka Repina, 8. a

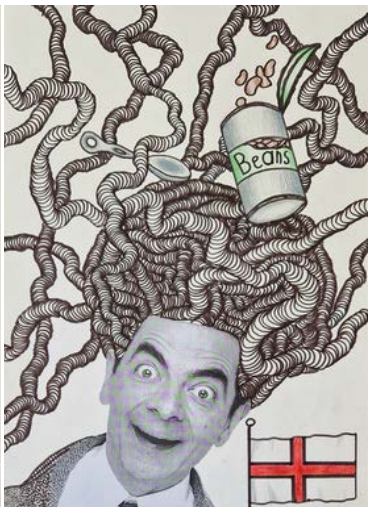
Karla Prlja, 8. č

Ajda Pahor De Maiti, 8. a

Maksim Matić, 8. c

Blaž Roblek, 8. c

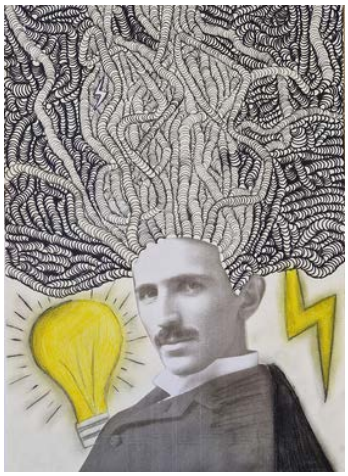
ORFEJ IN EVRIDIKA

Orfej je bil grški pevec, ki je s svojim petjem in igranjem na plunko očaral vsa živa bitja in nežive stvari. Kmalu po poroki je njegovo ženo Evridiko ugriznila kača in Evridika je umrla. Orfej ni mogel živeti brez nje in zato se je odpravil v podzemlje, da jo pridobi nazaj med žive. Vladarjema podzemlja, Hadu in Perzefoni, je zapel in Perzefona mu je dovolila, ampak pod pogojem, da se ne ozre nazaj. Orfej je upošteval navodilo in Evridika je bila še vedno za njim. Prišla sta do brodnika, ki ju je pripeljal čez reko Stiks nazaj proti površju. Doma sta proslavila njen prihod nazaj. Povabila sta vse njene in Orfejeve prijatelje. A njuna sreča ni trajala dolgo. Po proslavitvi je Orfej pospravljal krožnike in s komolcem razbil Evridikino najljubšo vazo. Evridika je to zaslišala in hitro pritekla k njemu. Ni mogla verjeti svojim očem, da njena najljubša vaza leži razbita na tleh. Vsa jezna ga je oštela, zakaj jo je namerno razbil. Orfej ji je povedal, da je po nesreči zamahnil s komolcem in je padla na tla. Evridika mu ni verjela in sta se zato razšla. Nekaj časa sta živela narazen, a Evridika je začela obžalovati svojo odločitev in se je namenila k njemu, ker ni mogla živeti brez njega. Orfej se je strinjal in čez nekaj dni sta bila spet skupaj. Sklenila sta, da noben spor ne bo skrhal njune ljubezni. Ustvarila sta si družino in živela srečno do konca svojih dni.

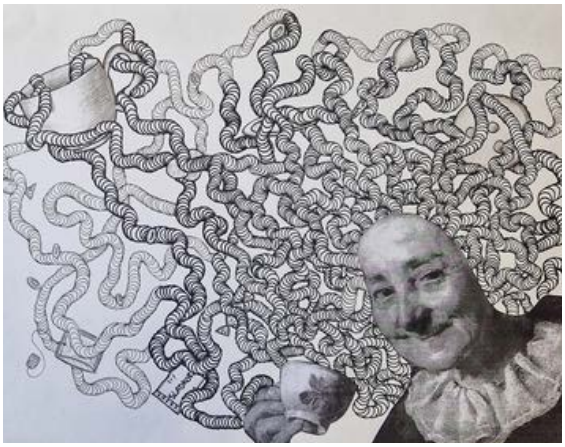
Ajda Plut, 8. b

Elena Maksimović, 8. č

Sara Marjanović, 8. a

Luna Nika Perčič, 8. c

KAKO JE NASTAL PRALNI STROJČEK BOBI

Nekoč je v majhni vasici živela deklica Lina, ki je morala vsak teden ročno prati oblačila v ledeno mrzli vodi. Njene roke so bile od pranja vedno razpokane, a Lina se ni pritoževala. Sanjala je o dnevu, ko bi nekdo izumil napravo, da bi prala namesto nje. Neke noči, ko je na nebu zasijal poseben komet, se je na njenem dvorišču prikazal majhen kovinski strojček s smešnim bobnom v trebuhu. Imel je ročice, ki so se vrtele, in oči, ki so žarele v temi. »Sem Bobi, pralni strojček iz prihodnosti,« je rekel s smešnim glasom. Lina je najprej mislila, da sanja. Začela se je pogovarjati z njim in povedal ji je vse, kar zna narediti oz. kaj je kateri gumb in kaj naredi. Lina ni verjela. A ko je vanj vrgla kup umazanih nogavic, se je Bobijev trebušček začel vrteti in začeli so se delati mehurčki. »Ne samo da perem, jaz pomagam ljudem,« se je Bobi nasmehnil. V vasi so bili vsi navdušeni. Bobi je postal pravi junak. Z njegovo pomočjo so imeli ljudje več časa za druge težke stvari. Lina se je počutila prava carica, ker ga je prva našla.

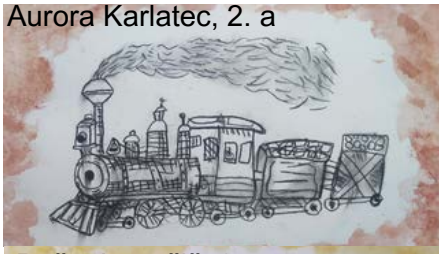
Sara Šmrković, 7. c

KAJ JE TO ŠKODA

Škoda,
da so izumili stroge
starše, tate in mame,
škoda,
da za otroke uboge
veljajo prepovedi same,
a najbolj škoda,
da ne smemo ven,
ko je deževno,
škoda,
da ni sonca vsak dan,
škoda,
da se kregamo za male stvari,
a najbolj škoda,
da od vzhoda pa do zahoda,
nihče ne razume, kaj je to škoda!

Rona Guta, 3. a

Aurora Karlatec, 2. a

Daša Jurančič, 2. a

Maša Sterniša, 2. a

KAJ JE TO ŠKODA

Škoda,
da so izumili stroge
starše, tate in mame,
škoda,
da za otroke uboge
veljajo prepovedi same,
škoda,
da se moramo učiti,
škoda,
da se moramo umiti,
škoda,
da v bazenu ves čas ni nalita voda,
a najbolj škoda,
da od vzhoda pa do zahoda,
nihče ne razume, kaj je to škoda!

Eva Perko in Stela Šantek, 3. a

POGUM

Bila je nedelja in že zjutraj sem vstala z levo nogo. Najprej sem se brcnila v stol, potem pa sem po nesreči razbila krožnik. Čisto nov krožnik! Ojoj, kaj bo rekla mama? Hitro sem stekla v park in se zavlekla čisto v kot. Nekaj časa sem samo sedela pod ogromno smreko, potem pa sem zaslišala glasek, ne, dva glaska.
Prvi me je vprašal, če sem v redu. Povedala sem mu, kaj se je zgodilo. Glasek me je začel tolažiti. Ko sem se malo potolažila, sem vprašala glaska, kdo sta. Prvi glasek je rekel, da je Spominčica, drugi pa, da je Vijolica, lahko ju kličem kar Minči in Joli. Sta morska prašička. Joli in Minči sta me tolažili in mi svetovali, naj mami povem, kaj se je zgodilo. In res, odšla sem domov in mami povedala, kaj se je zgodilo. In sploh ni bila huda. Le opozorila me je, naj naslednjič bolj pazim in me prosila, naj pospravim črepinje.
Joli in Minči pa sta se preselili v mojo sobo, saj smo postale neločljive prijateljice.

Brina Grčar 5. g

Tia Dobovšek, 7.č

Neja Omersa Kern, 7. č

Vid Nabernik, 7.č

JAZ IN BOLHA

Neko dopoldne sem bila v šoli. Iz torbe sem vzela matematiko in odšla na rekreativni odmor.
Ko smo prišli z rekreativnega odmora, sem nekaj zaslišala iz torbe. Nisem vedela, kaj je. Pogledala sem in nekaj je skočilo iz torbe. Bila je bolha. Povedala mi je, da mi bo izpolnila vse moje želje. Danes smo dobili teste za matematiko. Nisem pisala ravno dobro. Bolha mi je obljubila, da se bo učila z menoj. Bila sem zelo vesela. Odšla sem domov. Učiteljica nam je naslednji teden povedala, da čez en teden pišemo glasbo. Sama sem se zelo težko učila. Ko mi je bolha pomagala, sem snov razumela. Prišel je dan ocenjevanja. Bolho sem imela v torbi za srečo. Čez en teden nam je vrnila teste. Pisala sem pet, zelo sem bila vesela. Nikoli nisem verjela v tako srečo. Upam, da se mi taka sreča še kdaj zgodi.

Ema Dobovšek 5. g

NOGOMET

Nogomet je pravi šport.
Njega pač igramo, ker ga tudi znamo.
Ko grem pa na tekmo navijat,
za naše prave in najboljše nogometaše,
pa najbolj mi paše,
da proslavimo zmago za naše.

Luka Stritar, 2. b

KAJ JE TO ŠKODA

Škoda,
da so izumili stroge
starše, tate in mame,
škoda,
da za otroke uboge
veljajo prepovedi same,
škoda,
da se v šoli sami ne učimo,
škoda,
da v šolo je vsak dan treba,
škoda,
da vsak dan ne jahamo konjev,
a najbolj škoda,
da od vzhoda pa do zahoda,
nihče ne razume, kaj je to škoda!

Neja Torkar in Zoja Joy Hostar, 3. a

Učenke in učenci 1. g

PAPIRČEK

Papirček bel, lahek kot puh,
leti po zraku, čisto je suh.
Vrti se in pleše kot metulj,
pade v vodo in že je prozoren kot dragulj.
Sonce ga suši, veter ga nosi,
v drevesih pa plesat ga prosi.
Ko pa pride roka, ga nežno pobere,
v koš ga spusti in od vetra odpelje.

Peter Štern, 9. c

ISKANJE POTI DOMOV

Mala psička Nala je veselo tekla po travniku in zasledovala metulja. Ni opazila, da se je med igro zelo oddaljila od doma. Ko metulju ni mogla več slediti, se je ustavila. Pogledala je okoli sebe in ugotovila, da ne ve, kje je.

Nala še nikoli ni bila sama tako daleč od doma. Za trenutek se je usedla in poslušala, če jo kdo kliče. Žal ni bilo nobenega znanega glasu. Morala se bo znajti sama. Odločila se je, da gre na hrib in mogoče nekje v daljavi zagleda svoj dom. Ko je prišla na hrib, je bila že tema in ni nič videla. Na njeno srečo je mimo priletela sova. Videla je izgubljeno in prestrašeno Nalo. Ker sove ponoči zelo dobro vidijo, je opazila, da se Nali za vratom nekaj sveti. Na ploščici je bilo zapisano njeno ime in naslov, kjer živi. Z veseljem ji je pomagala najti dom. Sova je letela, Nala pa ji je sledila, kot je sledila metulju.

Na dvorišču je Nala zalajala in sovi v zahvalo pomahala z repom. Vsi so pritekli iz hiše, ko so zaslišali njen lajež. Bili so veseli, da se je Nala vrnila. Nikoli več ne bo šla nikamor več sama.

Tin Tahirović, 4. a

MALIM SO VŠEČ

Malim so všeč smrdljive reči,
kot recimo nogavica,
kot recimo gnila pica,
kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč mavrične reči,
kot recimo mavrica,
kot recimo barvica,
kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč pomladne reči,
kot recimo cvetlice,
kot recimo ptice,
kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč bleščeče reči,
kot recimo zlato,
kot recimo čisto,
kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč pravljične reči,
kot recimo Trnuljčica,
kot recimo Sneguljčica,
kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč ljubke reči,
kot recimo smrčki,
kot recimo srčki,
kot recimo, kot recimo …

Malim so všeč dobre reči,
kot recimo nagrada,
kot recimo čokolada,
kot recimo, kot recimo …

Tinkara, Lovro, Ela,
Mark, Nik, 2. b

Vita Jeler, 1. t

VESOLJČEK POTUJE

Vesoljček po vesolju leti,
z raketnim pogonom naokrog hiti.
Med planeti radovedno potuje,
gleda vesolje in ga občuduje.

Vesoljček mimo Merkurja leti,
tam je vroče, da se skoraj stopi.
Venero doseže, ta mu je všeč,
ker je svetla in vroča kot peč.

Zdaj je na Zemlji, modrem planetu,
to je edini naseljen planet na svetu.
Nadaljuje do Marsa, ki je rdeč,
izgleda kot ogenj, ko gledaš v peč.

Jupiter velik z nevihto obdan,
tam je nevihta kar cel dan.
Saturn s prstani ga vabi na ples,
a vesoljček raje potuje
in planete naprej raziskuje.

Uran leden in modri Neptun kar izpusti
in na Veneri se naseli.

Nuša Gabron 5. b

KAJ JE TO ŠKODA

Škoda,
da so izumili stroge
starše, tate in mame,
škoda,
da za otroke uboge
veljajo prepovedi same,
škoda,
da poletje ni vsak dan,
škoda,
da ni drevesa za izpolnjevanje želja,
škoda,
da hiše niso iz sladkarij,
a najbolj škoda,
da od vzhoda pa do zahoda,
nihče ne razume, kaj je to škoda!

Julija Piškur in Tijana Lah, 3. a

DEŽNIK

Dežnik je zelo lep lik,
je lahko rumen, oranžen, rdeč in zelen.
Ko ven pod dež ga dam,
se mi zdi, kot da sem zaspan.
Ko pa sonce spet posije,
moj dežnik počije.

Tinkara Kernc, 2. b

Otis Milanović, 1. b

ČUDNA ZMES

Ena, dva, ena, dva,
v kotlu nekaj brbota.
To je neka čudna zmes,
v njej se kuha pet ušes,
ena miš in tri oči,
zdaj na vrsti si še ti.
Čarovnica že sem hiti,
pazi, da te ne dobi.

Lovro Grčar, 9. c

Učenke in učenci 1. g

MOJE IGRANJE PRED 100 LETI

Pred stotimi leti smo se igrali na travnikih in poljih. Ponavadi smo se igrali igro krast zemljo. Pozimi pa smo se igrali v hiši s frnikolami. Zelo radi smo se igrali tudi skrivalnice. Ko smo delali na polju, smo se igrali igro, kdo pobere največ krompirja. Ko smo šli past ovce, smo se igrali kanglica, kanglica vodo drži ali pa kamen, škarjice, papir. Pred igrami, ko smo bili doma, smo morali najprej pospraviti sobe, mizo in potem smo odšli na polje. Zvečer pa smo se s svojimi brati in sestrami igrali družabne igre.

Pika Marin Debeljak, 4. g

MOJE IGRANJE PRED 100 LETI

Pred stotimi leti nismo imeli toliko igrač kot danes. Imeli smo karte, orehe, kostanj in smo si izmislili različne igre. Največ smo se skupaj igrali zunaj. Veliko smo se tudi kartali. Igrali smo se z lesenimi igračami, saj ni bilo toliko denarja, da bi si lahko privoščili kaj drugega. Štola je igra, ki smo se jo igrali z orehi in s kostanji. To igro se igra tako, da imaš na lesu polja in prestavljaš igralčeve figure oz. kostanj ali orehe. Ta igra je podobna igri tri v vrsto. Včasih smo se radi igrali tudi skrivalnice na malo drugačen način.

Manca Pipan, 4. g

MOJE IGRANJE PRED 100 LETI

Pred stotimi leti smo se največ igrali zunaj, na prostem. Nismo imeli telefonov, računalnikov … Fantje so igrali nogomet in pomagali na polju. Dekleta smo pogosto ob potoku prala oblačila, pomagala na polju, si izmenjavala prtičke, šivala, kvačkala, vezla. Ko je zunaj deževalo, smo šli ven na dež skakat po lužah in blatu. Preden smo šli spat, pa smo se igrali družabne igre. Smo pa tudi zunaj zakurili ogenj in smo plesali.

Miša Krapež Filiposki, 4. g

STARI PRIJATELJ ZELENKO

Neko soboto sem se z mojim kužkom igrala v sobi. Prišel je čas kosila, mama pa me je poklicala že prej. Ravno je čistila mizo, ko je na tla špricnilo strupeno čistilo. Kuža je mislil, da je voda in ga je polizal. Vsi smo ga poskušali rešiti, a nam ni uspelo. Poginil je.

Vsa objokana sem odšla v sobo. Vstopila sem in videla, da se je premaknila blazina. Odkrila sem jo in se smrtno prestrašila. Videla sem listek z zeleno kljuko. Odhitela sem v park. Komaj sem odprla listek, že je nekaj skočilo na klopco. Bil je moj stari prijatelj Zelenko, ki mi je pomagal razrešiti vsak problem. Rekel je, naj odprem listek. Pogovorila sva se, na listku so pisala navodila za oživitev psa.

Domov sem prišla zelo vesela in mama se je čudila. Čez nekaj časa je kuža res oživel, saj sem upoštevala navodila. V park sem se šla zahvalit Zelenku.

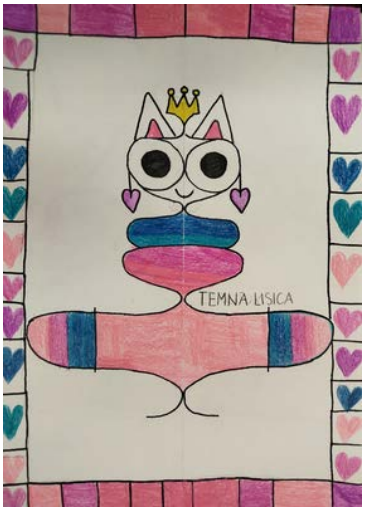
Nika Klemenčič, 5. g

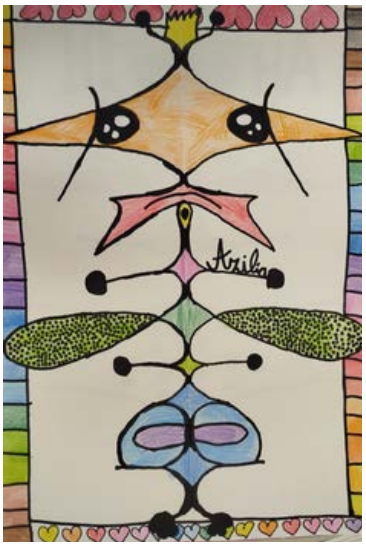

Učenke in učenci, 2. b

Učenke in učenci, 2. t

Učenke in učenci, 5. g

OBČASNIK: INDIJSKI SLON ZAŠEL V TRGOVINO S PORCELANOM

Pozdravljeni, z Islandije se vam oglašam, Vita Horvat z najnovejšimi novicami. Pravkar je slon zašel v najdražjo in najbolj prefinjeno trgovino s porcelanom, kjer je povzročil ogromno škode. Lastnik trgovine je v šoku, pravi, da si ne bo opomogel. Prav tako so prestrašeni prebivalci, ki so se zaklenili v hiše. Jaz pa sem govoril z očividcem, ki pravi: »Po ulici se je najprej slišal ropot. Ljudje so se začeli umikati, nekateri so celo kričali. Nato pa se je prikazal velik indijski slon. Pri vsem, kar je bilo na ulici, je zašel v trgovino s porcelanom. Grozno je bilo. Z nogami je teptal krožnike, s trupom je prevračal police, s trobcem je metal na tla skodelice. Na koncu je naredil škode za skoraj petnajst tisoč evrov. Policisti še preiskujejo, od kod je prišel.«

Pravkar sem prejela informacije! Slon je prišel s tovorno ladjo iz Indije, skrit v zabojniku. Zdaj je v živalskem vrtu, jutri ga čaka pot nazaj. Da ne bomo pozabili tega dogodka, pa se od zdaj naprej prodajajo tudi porcelanaste skodelice in krožniki z motivom slona. Lep pozdrav in srečno!

Vita Iza Horvat, 5. b

SLON V TRGOVINI S PORCELANOM (reportaža)

Pišemo iz Obpanonske trgovine, kjer so v preteklem tednu razstavili veliko najboljšega porcelana iz Islandije. Toda včeraj se je zgodila strašna nesreča. Slon je zbežal iz živalskega vrta in na žalost prišel ravno v Obpanonsko trgovino z najfinejšim porcelanom. Kakšna groza! Na svoji poti je vse podiral in vsi izdelki iz porcelana so se razbili na drobne koščke. Toda, ko je slon zapuščal trgovinico, so bili vsi izdelki ponovno na policah. Še celo zlati so postali. Neverjetna moč slona! Lastnik trgovine je tako slona nagradil s tem, da je poimenoval svojo trgovino v Obpanonski slon. Potem pa je slon pomagal, da je v trgovino prišlo več nakupovalcev. Odločili so se, da bodo od tega dne naprej vsi izdelki po znižani ceni, torej vsako sredo zjutraj samo 20 evrov. Ker je bil lastnik že star, se je odločil, da bo novi lastnik slavni slon.

Leontina Ilieva, 5. b

Filip Oblak, 2. a

KAKO SEM SE ZNAŠEL V DEŽELI SMEJANJA IN KAKO SEM OBISKAL VLADARJA V SMEJALNI PALAČI

Nekega dne sem odšel v cirkus. Ogledal sem si najbolj smešno predstavo, da sem skoraj počil od smeha. Naenkrat sem zaprl oči in ko sem jih znova odprl, sem se znašel v deželi smejanja. Videl sem veliko ljudi, ki so se ves čas smejali kot nori. V roke sem dobil nekakšen listek. Razgrnil sem ga in na njem opazil načrt. Na njem je bila nekakšna pot, ki je vodila do smejalne palače. Nato sem se odpravil po tej poti. Bil sem vesel, dokler nisem naletel na smejalnega bika. Začel me je loviti, a jaz sem se ga bal in zato bežal kot nor. Po petih minutah teka sem mu komaj pobegnil in nato sem se odpravil nazaj na označeno pot. Hodil sem več dni, a še nisem prišel do palače. Končno sem le prišel do smejalne palače. Pred njo so bili stražarji. Počakal sem, da so stražarji zaspali. Počasi sem odprl vrata in vstopil. Videl sem vladarja, ki je spal. Zbudil sem ga in mu rekel, naj se ne dere. Vprašal me je, kdo sem. Povedal se mu, kdo sem in kaj se mi je zgodilo. Povedal mi je, da se je to ljudem že velikokrat zgodilo, zato me je s čarobnim prahom poslal nazaj domov.

Nikola Blagojević, 5. a

KAKO SEM SE ZNAŠEL MED KOLIŠČARJI

Nekega dne sem doma pospravljal klet. Na koncu kleti sem našel škatlo, ovito v kovino. Škatlo sem vzel. Naslednji dan sem jo s sošolci poskušal odpreti. Najprej smo jo pokušali odpreti z metanjem v skalo, potem smo jo hoteli stopiti, a nič od tega ni skrinje odprlo. Na koncu smo našli majhen gumb na dnu škatle. Na škatli se je pokazala številka 5000 let. Škatlo smo odložili na vrh moje omare. Naslednji dan sem se zbudil v nečem zelo mehkem. Pogledal sem proti stropu in zagledal nagačeno divjo svinjo. Skočil sem v zrak, ko sem zagledal ovčje in kravje krzno, ki je bilo na mojem ležišču. Hitro sem se zavedel, da sem koliščarski hiši. Stopil sem iz hiše in zagledal skupino koliščarjev. Ko so me koliščarji zagledali, so mislili, da sem njihov sovražnik, zato so se me izogibali. Nek moški mi je rekel, da grem z njimi na lov. V roke mi je dal lok in puščico. Odpravili smo se v bližnji gozd, a še preden smo prispeli v gozd, smo zagledali srno. Neki deček je zgrabil puščico jo ustrelil in srna se je zgrudila na tla. Ko smo se vrnili z lova, sem hitro stekel nazaj v hišo. V hiši je bilo veliko lončarskih posod, zato sem sklepal, da sem v lončarski hiši. Šel sem k jezeru in vzel en kupček ilovice. Iz ilovice sem naredil majhen vrč. V hiši sem našel tisto stvarco, ki me je poslala v preteklost. Vzel sem škatlo in se odpravil na izlet z drevakom. Na izletu z drevakom sem zaspal. Naslednji dan sem se zbudil doma v svoji postelji. Poiskal sem škatlo in jo brez obotavljana nesel na smetišče.

Svit Kristanc, 5. a

Anže Kokalj, Matija Jalen,
Tobija Mivšek, France Dolenec, 5. t

Ela Kern, Kaja Hafner, Manca Celar, 5. t

KAKO SEM SE ZNAŠLA V DEŽELI SMEJANJA IN KAKO SEM OBISKALA VLADARJA V SMEJALNI PALAČI

Nekega dne sem šla na sprehod. Prišla sem do nekih vrat in jih počasi odprla, nato pa me je povleklo skozi ta vrata. Ko sem prišla na drugo stran vrat, sem videla strašen gozd, strele so vijugale, bilo je polno oblakov, ki so prekrivali sivo nebo.

Bilo me je zelo strah. Želela sem si nazaj, a vrata so izginila. Ostala sem sama v strašnem gozdu. Nekaj časa sem hodila, nato pa je prihitela lisica. Kar stopila je pred mene in se predstavila, jaz pa sem jo čudno gledala. Ime ji je bilo Smejalna lisica. Povedala sem ji, kako sem prišla v to deželo in jo vprašala, kako naj se vrnem nazaj domov. Smejalna lisica mi je rekla, da se ne bom mogla vrniti domov. Šli sva na pot. Kmalu sva prišli na lep travnik z rožami. Nato pa naju je neka gromozanska roža pojedla. Peljali sva se kot po toboganu in se medtem smejali. Ko sva prišli iz rože, sva prišli v jamo in videli valovito mavrično vodo. Z lisico nisva vedeli, kako naj greva naprej. Veliko časa sva premišljevali, potem pa sem se spomnila, da bi lahko naredili splav. Ko sva ga naredili, sva se odpeljali. Prišli sva do majhnega slapu in se spustili po njem. Ko sem se obrnila nazaj, sem zagledali jamo. Lisica je pritrdila, da morava iti v to jamo. Vstopili sva. V jami je bilo zelo temno. Nato pa sva prišli do vrat, ki so izgledala kot čisto navadna lesena vrata. Ob naju je stala riba in nama nataknila mehurčkovo čelado. Ko sva šli skozi vrata, sva bili v trenutku mokri, saj je bila tam voda. Zagledali sva palačo in odšli do nje. Tam so bili ribji stražarji. Vprašali sva, če bi lahko vstopili. Ribji stražarji so rekli, da me smejalni vladar potrebuje. Smejalna lisica se je vrnila nazaj skozi lesena vrata, jaz pa sem šla v palačo. Šla sem do smejalnega vladarja. Ko sem se usedla poleg smejalnega vladarja, sva si začela govoriti vice, šale in smešnice. Tam sem bila en teden. Po enem tednu me je ribji stražar odpeljal nazaj v strašni gozd. Spet sem zagledala vrata in jih počasi odprla.

Vrata so me povlekla na drugo stran. Znašla sem se na istem mestu kot na začetku. Nato sem šla domov in svoji družini povedala zgodbo.

Ula Horvat, 5. a

OTOK ZAKLADOV

Nekega dne sem šla jadrat z veliko bleščečo jadrnico. S to jadrnico smo že veliko prepotovali. Bila je kot naš drugi dom. Na njej smo bili Zarja, Alja, Miha in Mare. Ko smo jadrali, se je nenadoma pojavila burja, ki je razburkala vse morje. Morje je bilo čedalje bolj razburkano, zato smo zavili v majhen in lušten zalivček, ki nam je bil najbližji in ker je bil zraven posebni otok, na katerem naj bi bil skrit zaklad. Zasidrali smo se in zagledali tablo z zapisom legende tega otočka. Legenda je pripovedovala o tem, da so nekega dne prišli mogočni neustavljivi pirati. Ti so že veliko ukradli, zato so imeli veliko zakladov, ki so jih na ta otok skrili in še danes so tukaj. Če jih boste iskali, se pazite, ker še vedno straši duša kapitana Drevesnokrvnega.
Naslednji dan je bilo nebo jasno kot iz škatlice. Oblački so bili tako lepi, kot bi bili s krpo pobrisani, zato smo se odločili, da bomo odšli na otok. Odpluli smo do tja in takoj nam je bil všeč, saj od daleč ni izgledal takšen. Zagledali smo delfine, ki so bili roza barve in so veselo skakali iz vode ter se igrali. Medtem pa smo se skoraj zaleteli v obalo, ki je bila je polna peska in palm. Na plaži je bil postavljen grad, ki je izgledal, kot da se bo kmalu zrušil v morje.

Zala Cegnar, 5. a

Manca Roblek, 6. a

Iza Štern, 6. a

Ian Franko, 6. b

MOJA PUSTOLOVŠČINA

Prejšnje leto sem se s čolnom odpravil na morje. Bilo je zelo vetrovno in veter je ob moj čoln potisnil nekakšno steklenico. Odprl sem jo in v njej zagledal pismo. V pismu je pisalo, da naj poiščem zaklad, zraven pa je bil tudi zemljevid. Na njem je bilo z rdečo barvico označeno, kje je skrit zaklad. Hitro sem poklical svoje prijatelje. Ko so prišli, sem jim pokazal, kaj sem našel. Skupaj smo se odpravili na dolgo pustolovščino. Iskali smo zelo dolgo. Morali smo oditi na drugo stran otoka. Tam smo iskali in iskali. Bilo ga je zelo težko najti. Ko smo ga končno našli, smo zagledali kovček. V lesenem kovčku je bila zelo stara ura. Bili smo žalostni, zato ker smo se tako trudili in ker smo mislili, da bomo našli skrinjo zlatnikov. Vrnili smo se domov. Tako sem očetu povedal za našo dogodivščino in mu pokazal uro. Oče je bil nad uro navdušen in mi rekel, da je ura zaradi svoje starosti zelo vredna. Novico sem šel takoj povedat prijateljem. Uro smo odnesli v trgovino s starimi stvarmi. Zanjo smo dobili zelo veliko denarja, ki smo si ga razdelili med seboj.

Kristijan Topić, 5. a

MOJE SREČANJE S ČAROVNIKOM

Bil sem prijatelj z Dorotejo. Skupaj sva odšla v mesto Oz. Tam sva srečala velikega čarovnika. Oba sva ga želela nekaj prositi. Doroteja si je želela nazaj domov v Kansas, jaz pa, da bi zima trajala celo leto. Čarovniku sem povedal, da je to zato, ker imam rad igre na snegu. Čarovnik mi je rekel, da mi bo izpolnil željo, če z Dorotejo ubijeva zmaja na severu in mu prineseva njegova jajca, ki so iz zlata.
Z Dorotejo sva se takoj odpravila na sever, kjer je živel zmaj. To je bilo zelo daleč. Hodila sva sedem noči in sedem dni. Končno sva prišla do jame, v kateri je imel zmaj gnezdo. Jama je bila zelo velika in iz nje je grozno smrdelo. Neopazno sva se pritihotapila v jamo. Zmaj je spal. Odločila sva se, da ukradeva eno njegovih jajc, ki so se svetila v gnezdu. Ravno v tistem trenutku se je zmaj zbudil. Začel je bruhati ogenj, midva pa sva poskusila zbežati. Ni nama uspelo. Odločila sva se, da se bova bojevala. Doroteja je bila spretna z mečem, jaz pa s sulico. Zmaja sva se lotila vsak s svoje strani in ga ubila. Tako sva izpolnila vse, kar sva obljubila čarovniku iz Oza, samo jajce sva mu morala prinesti.
Nazaj sva hodila več časa, ker je bilo jajce težko. Prišla sva v Oz in čarovniku prinesla jajce. Povedala sva mu, da sva ubila zmaja. Čarovnik je bil zadovoljen. Izpolnil nama je želji. Doroteja se je vrnila domov, jaz pa sem dobil celo leto zime. Kmalu sem ugotovil, da ta želja morda ni bila najbolj pametna. Ponovno sem se odpravil k čarovniku v Oz. Tokrat sem si zaželel, da bi bilo celo leto poletje …

Borut Orehek, 4. a

KAJA IN VILA ČIRA ČARA

Nekega dne je živela punca Kaja. Njena največja želja je bila potovati po svetu. Dokler ni nekoč, ko je skakala po travniku, prišla vila po imenu Čira Čara. Vila je Kaji na uho prišepnila, naj gresta potovat po svetu. Kaja je prikimala. Prvo sta s Čiro Čaro preleteli Evropo. Naslednjič sta odšli v Azijo. In potem še na vse druge celine. Skupaj sta doživeli veliko pustolovščin. Ko pa sta po enem letu potovanja prišli domov, je bil čas, da se Čira Čara poslovi.

Kaja Hafner, 5. t

Gregor Konda, 6. č

Bine Ovsenik, 6. a

Arne Gazvoda, 6. č

DRUŽINSKI IZLET

Zgodaj zjutraj smo se z družino odpravili na izlet v Avstrijo. Bilo je lepo sončno vreme, razgled na hribovja pa čudovit. Sčasoma smo postali lačni in se ustavili v trgovini, da bi vzeli kaj za pod zob.

Pot ni bila dolga, prišli smo tako hitro, kot da bi tlesknil s prsti. Kot sem že povedala, vreme je bilo čudovito, zato smo se podali na sprehod. Ko smo prišli nazaj, so nas pred vrati hiše, kjer smo preživeli par dni, čakali naši sorodniki. Malo smo klepetali, potem pa nam je bilo dolgčas.

Doma smo pozabili žogo, zato smo se morali znajti. Vzeli smo slamo, jo ovili z močnim lepilnim trakom in to večkrat ponovili, da je nastala žoga. Žal je bilo pozno za žoganje, zato smo šli v hišo.

Naslednji dan smo se odšli kopat v jezero. V kopalke smo se preoblekli že doma. Hitro smo skočili v vodo, ko smo videli dva ribiča, ki sta ujela veliko ribo. Kmalu zatem sta jo izpustila. Moja mami se je ustrašila ribe in pobegnila iz vode. Obroč, ki ga je prinesla moja sestrična, se mi je zdel zelo lep. Usedla sem se in se ponesreči obrnila na glavo. Nisem sem mogla pobrati a je prišel očka in me potegnil iz vode. Popila sem veliko vode in začela kašljati. Nihče ni hotel več plavati. Nato smo dobili idejo.

Pospravili smo stvari in šli na sladoled. Babica ni šla z nami, ampak je ostala doma in pripravila kosilo. Pojedli smo kosilo, spakirali in se odpravili proti domu. Domov smo prišli varno, med vožnjo pa sem premišljevala o tem, da moram biti v vodi bolj previdna.

Mila Hrgovič 5. t

ČUDEŽNI PRIJATELJ

Nekega dne sem v šoli videla kačo (črno mambo). Približala se mi je. Ustrašila sem se, a mi je povedala, da mi bo pomagala.

Ime ji je bilo Ašanti. V šoli mi je pomagala pri snovi. Učiteljica me je poklicala pred tablo in me vprašala naravoslovje. Bila sem presenečena. Ašanti mi je obljubila, da mi bo pomagala. In res, pomagala mi je! Ampak vseeno moja ocena ni bila lepa. Dobila sem zadostno dve. Po koncu pouka me je bilo strah iti domov. Odšla sem k potoku. Tam sem se pogovorila z Ašanti in povedala sem ji vse o moji družini. O bratu, mami in očetu, ki so zelo občutljivi na slabe ocene. Obljubila mi je, da bo vse v redu. Odšli sva domov. Mami sem povedala za dvojko. Rekla je, da se bom naslednjič bolj potrudila in bo bolje. Žalostna sem odšla v sobo.

Res sem bila vesela, da imam nekoga, na katerega se lahko zanesem. Pobožala sem Ašanti in naredila nalogo. S pomočjo Ašanti so se vse moje ocene izboljšale.

Ula Grom 5. g

Tajda Adamlje, 6. a

V pravljični svet me sanje popeljejo

(iz pesmi Čarobni svet, Urh Mavec, 9. č)

Učenke in učenci 1. g

KONJI

Nekoč pred davnimi časi sta živeli deklica in mati. Doma sta imeli tri konje. En je bil rjav, drugi lisast in tretji črn. Mati je deklico učila jahanja. Deklica je imela najraje črnega konja, zato ga je tudi vedno jahala. Njena mati pa je jahala lisastega in rjavega konja. Deklica je odraščala in postajala vse boljša jahalka. Udeleževala se je različnih tekem in turnirjev. Neko noč pa so oblaki zagrmeli in povzročili močan dež. Nastale so strele, bliski in gromi. Ograda od konj se je porušila. Lisast in rjav konj sta zbežala, črn konj pa je stal pri miru, kot da je okamenel. Naslednje jutro je deklica šla pogledat konje. Videla je podrto ograjo in črnega konja. Poklicala je mater in ji povedala, kaj se je zgodilo. Sklenili sta, da gre deklica iskat pobegla konja. Zajaha črnega konja in zagalopira na pot. Jaha čez jezera, reke ter travnike. Ko prispe, vidi na drugi strani reke lisastega konja. Prečka reko in vzame konja. Natakne mu oglavko in grejo naprej. Po dolgi poti zagledajo še drugega pobeglega konja. Tudi temu natakne oglavko. Odpravijo se proti domu in zagledajo portal. V glavi si zamislijo, da želijo biti doma in čez nekaj sekund se znajdejo doma. Ko jih mati vidi, se jih razveseli in objame. Zvečer mati in deklica odideta v bokse s konji in z njimi zaspita.

Julija Fojkar, 6. c

NOČ ČAROVNIC

Nekega dne je v mestecu divjala nevihta. V majhni hiški na robu mesteca je živela revna družina s sedmimi otroki, in sicer je bilo šest fantov in ena deklica, ta je bila najmlajša. Starejši fantje so se že odselili in v družini so bili le mama, oče in deklica. Ko je deklica odrasla, se je odločila da bo ostala pri mami in očetu.

Približevala se je noč čarovnic in v mestecu so priredili tekmovanje v kostumih. Najgrozovitejša obleka dobi pet tisoč evrov. Ko je družina to videla, se jim je zdelo, da bi lahko zmagali in osvojili nagrado. Medtem je mimo prišla neka družina, ki je bila veliko bolj bogata od njih, in se prijavila na tekmovanje, revni družini pa je rekla, da so zgube.

Naslednji dan je deklica šla na sprehod v gozd. Tam je na tleh našla neko vrečko bonbonov. Vzela jo je in se odpravila domov. Doma si je zaželela en bonbon iz vrečke. Ko ga je jedla, je bil zelo dobrega okusa. Nato se je odpravila za pisalno mizo in na list papirja začela risati skico kostuma. Deklica je bila zelo nadarjena pri risanju, zato je bila skica zelo lepa in grozljiva. Temnilo se je že in odpravila se je spat. Na postelji je zagledala identični kostum, kot ga je narisala. Bila je presenečena, saj bi lahko s takim kostumom zmagala. Postala je malo lačna, zato je pojedla bonbon. Ker ni mogla zaspati, saj je bilo naslednji dan tekmovanje, se je odpravila risat. Narisala je še dodatke ter čevlje in tudi ti so se pojavili zraven kostuma.

Zjutraj je šla na sprehod v mesto in videla je polno groznih mask. Spet je srečala tisto družino in rekli so ji reva, a ona se za to ni zmenila. Prišel je čas tekmovanja. Deklica se je v svojem kostumu odpravila nazaj v mesto. Na tekmovanju je deklica prišla v finale, prav tako pa tudi otrok iz bogate družine. Ta je stopil deklici na kostum in se je prevrnila. Komisija je to videla in ga izločila iz tekmovanja. Tako je deklica zmagala.

Družina zdaj ni bila več revna, temveč bogata. Hiško so obnovili in živeli srečno do konca svojih dni.

Iza Štern, 6. a

Učenci likovnega krožka

STAREC IN STARKA

Eljon Bytyci, 3. a

Nekoč, ne dolgo nazaj, je živel starec, ki je bil vedno pripravljen pomagati. Ko je bil mlad, si je vedno želel ženo, ki ji vedno lahko zaupa. Bil je žalosten, ker se mu to nikoli ni uresničilo. Odločil se je, da gre po svetu in poskuša najti urok, da bi postal mlad. Med potjo je srečal staro gospo, ki je nosila težko vrečo. Odločil se je, da ji pomaga. Nesel ji je vrečo, nato pa sta skupaj odšla na pijačo. Tam sta se pogovarjala in ugotovila, da imata rada podobne stvari. Starec se je odločil, da ne bo več hodil po svetu, in se odpravil domov. Naslednji dan je nekdo potrkal in ko je odprl vrata, je videl starko. Ta mu je dala rože. Tako se je dogajalo še kar nekaj časa, dokler mu ni nekega dne nekaj povedala. On ji je tudi priznal, da je vanjo zaljubljen. Nekaj let kasneje sta se poročila. Starcu se je želja, ki si jo je vedno želel, uresničila in ugotovil je, da za ljubezen nikoli ni prepozno. Tako sta živela srečno do konca svojih dni.

Neja Bogataj, 6. c

Učenke in učenci 2. b

POGUMNI PALČEK

Pred približno tisoč leti se je globoko v gozdu rodil palček. Palček je imel lepo otroštvo, saj je imel veliko prijateljev, s katerimi bi se lahko igral. Vendar palčka igra ni zanimala. Zanimalo ga je le obzidje, ki je stalo na robu gozda oziroma kaj je na drugi strani obzidja.

Nekega jutra se je izmuznil in odšel dogodivščinam naproti. Veselil se je vsega, kar bo videl in slišal. Ko se je sprehajal po ozki poti, je zaslišal čudne zvoke. Ustavil se je in kar naenkrat je pred seboj zagledal ogromnega pajka. Močno se je ustrašil. Toda kmalu ga je strah minil, saj pajka sploh ni videl. Videl je samo svetlečo stvar, ki je bila na njegovih nogah. Pograbil je delček svetleče krogle. Pajek je izginil in palček je nadaljeval pot. Ponovno je nekaj zaslišal, tokrat v krošnji drevesa. Pogledal je navzgor in zagledal ogromno veverico, ki je imela v rokah namesto lešnika drugi del svetleče krogle. Palček je pričel metati lešnike. Veverica je lešnik ulovila in takrat spustila delček svetleče krogle. Ko je palček delček ujel, je veverica izginila. Ko je v roki držal dva dela svetleče krogle, se je zavedal, da so stvari na tej strani obzidja zelo čudne. Po tihem si je zaželel vrnitve domov. Toda še prej pa bi rad poiskal še zadnji del čudežnega predmeta. Odpravil se je naprej in pot mu je prekrižal ogromen jež, ki se je kotalil in nabiral zalogo hrane. Ker so bile njegove bodice že polne, mu je padel na tla tretji del čarobne krogle, ki jo je nosil na hrbtu. Palček ga je hitro zgrabil in združil z ostalima dvema. V trenutku, ko je bila krogla sestavljena, se je palček vrnil v svoj dom. Palček je na koncu svojih dogodivščin odkril, da je doma najlepše.

Tajda Adamlje, 6. a

MORSKI PES ZBEŽI

Za devetimi valovi je živel morski pes. Z materjo sta se skregala, zato je zbežal od doma.

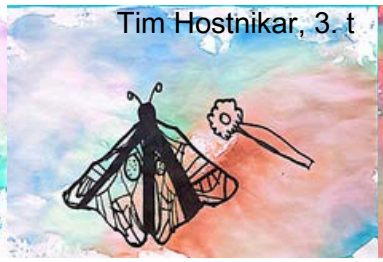
Čez sedem dni je srečal tri živali: ribico, želvo in morsko zvezdo. Postali so dobri prijatelji. Vsak dan so se igrali, skakali v vodo se potapljali. Nekega dne pa so v vodi našli čudežno zapestnico. Želva je rekla, naj poiščejo lastnika. Zdelo se jim je, da je to pametna ideja. Začeli so iskati. Iskali so po celem morju v vseh luknjah pod skalami. Čez sedem dni in tri ure pa so našli lastnika in bili so zelo veseli. Povedali so mu, da so našli zapestnico, ki jo je izgubil. Zelo je bil vesel. Malo so se še pogovarjali o tem in onem, potem pa so se poslovili od lastnika in so hitro odšli domov. Naslednji dan so bili presenečeni, saj je lastnik prišel in zapestnico dal morskemu psu. Povedal je, da je čarobna in da lahko ozdravi vse. Morski pes je bil darila vesel in ni bil več tako jezen na mamo. Prijateljem je rekel, da mora domov. Poslovili so se, on pa je obljubil, da bo še prišel. Ko je zagledal mamo, jo je takoj objel. Opravičil se ji je, ker je pobegnil od doma. Povedal ji je vse o zapestnici in o njenih močeh.

Pozdravil je mamo in srečno sta živela do konca svojih dni.

Maj Štrovs, 6. a

Nikita Tomovski, 3. t

Matic Lap, 3. t

Tim Hostnikar, 3. t

Jakob Jerič, 3. t

ČUDEŽNO OGLEDALO

Nekoč so v majhni hiši živele tri sestre in njihov oče. Najstarejša in srednja hči sta bili zelo lepi, ena lepša od druge, najmlajša pa ne. Bila je sicer zelo pametna, zgovorna in dobrosrčna, a lepota ji ni bila dana, zato sta jo sestri iz dneva v dan zbadali in jo obsipavali z žaljivkami in zaradi tega se je nekega dne najmlajša hči odločila iti po svetu. Vzela je malo denarja in zapustila dom.

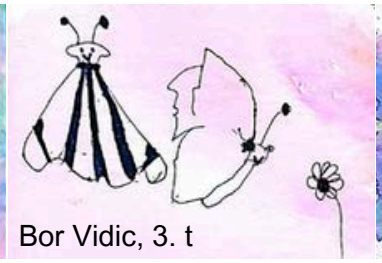
Hodila je in hodila in pot jo je pripeljala v veliko mesto. S svojim denarjem, ki ga je prinesla od doma, si je želela kupiti nekaj za pod zob, saj je bila že zelo lačna. Napotila se je po kruh, ko je prišla mimo stara gospa, ki je prodajala različne vrste krame. Deklici je pokazala ogledalo, ki je imelo na ročaju tri sijoče kristale. Dekle je pozabilo na lakoto in se odločilo ogledalo kupiti. Zanj je dalo vse svoje premoženje in pred odhodom ji je starka še povedala, da naj vsakič, ko se bo počutila nesigurno zaradi svojega videza, sedemkrat pobža največji kristal na ogledalu in počutila se bo bolje. Gospa ji je ponudila službo in prenočišče v mestu in deklica se je odločila ostati tam. Čez nekaj časa je prišel v mesto kralj, saj si je njegov sin edinec želel ženo. Kralj je dal pozvati vsa dekleta v mestu, saj je princ hotel takšno, ki je zgovorna, pametna in zanimiva. Dekle je želelo iti in si je kupilo nova oblačila, ter se na dan dogodka, ko je princ iskal ženo, pogledalo v ogledalo in takrat se je spomnilo starkinih besed. Zaprla je oči in sedemkrat podrgnila po največjem kristalu. Ko je spet odprla oči, se sploh ni več prepoznala. Ogledalo jo je naredilo tako ljubko, da se ji princ, ko ga je ogovorila, sploh ni mogel upreti. Bila je pametna, zgovorna in lepa, natanko taka, kot je hotel. Takoj jo je vzel za ženo in svatba je trajala trideset dni in trideset noči.

Sestri sta ji tako zelo zavidali, da sta ji ob prvi priložnosti razbili ogledalo. Ko je princ videl, kakšna je v resnici in da mu je ves ta čas lagala, je bil zelo užaljen. Več dni ni spregovoril z njo in dekle se je vseskozi opravičevalo. Ko je princ končno spregovoril, ji je povedal, da jo ima še vedno rad, ne glede na to, kako izgleda. Od tedaj naprej sta se imela zelo rada in živela srečno do konca svojih dni.

Emilija Engelman, 6. b

Amon Kokalj, 3. t

Matevž Ovsenik, 3. t

Bor Vidic, 3. t

Kaja Šilar, 3. t

GOBOVA DEŽELA

Nekega lepega sončnega dne sem se sprehajal v gozdu. Po dolgi hoji se je kar naenkrat odprl portal. Šel sem vanj in se znašel v gozdu, polnem gob.

Vsi, ki so živeli v tej deželi, so bili podobni gobam. To niso bili navadni ljudje. Bili so pol človek in pol goba. Trup, roke in noge so imeli od človeka, glavo pa od gobe. Ko sem jih zagledal, sem se jih zelo ustrašil. Hiše so imeli v obliki velikanskih gob. Po nekaj urah hoje v gobovi deželi sem se znašel pred gobovo princeso. Povabila me je na svoj grad. Prispela sva pred velikansko gobo, ki so jo sestavljale manjše gobe. V tej velikanki je živela princesa. Povabila me je v grad. Čez čas sem jo vprašal, zakaj se je odprl portal ravno meni. Odgovorila je, da v to deželo lahko pridejo samo posebni otroci. Otroci z dobrim in čistim srcem ter z iskrenostjo. Bil sem počaščen. Povabila me je na večerjo. Seveda sem povabilo z veseljem sprejel. Po večerji sem se ji zahvalil za prijetno druženje in večerjo. Vprašal sem jo, kako se lahko vrnem domov. Z veseljem me je pospremila do portala, v katerega sem stopil in se znašel v domačem gozdu.

Ko sem prišel domov, sem svojo dogodivščino povedal svoji družini. Brat in sestra sta bila tako navdušena, da sta hotela naslednji dan z mano. Kdo ve, mogoče ju res odpeljem v gozd.

May Laussegger, 6. a

ČAROBNA PALICA

Nekoč je živela mati, ki je imela hčerko. Nekega dne je mati hudo zbolela. Pomagalo bi ji le zdravilo, ki se je skrivalo v čudežni čarobni palici, ki jo je imela coprnica.
Hči se je odpravila na pot, da bi rešila svojo mater pred smrtjo. Hodila je dolgo in prišla do zajčka, ki je bil hudo ranjen in jo je prosil za pomoč. Zajček se je punčki zasmilil, zato mu je pomagala. Zajček ji je v zameno dal zemljevid in ji rekel: »To ti bo pomagalo pri tem, kar iščeš,« in odšel. Deklica je nadaljevala pot po zemljevidu in prišla do žabe, ki ji je manjkala noga. Žaba je hotela prečkati cesto. Deklica je bila dobrega srca, zato je žabo nesla čez cesto. Žaba pa ji je rekla: »Najlepša hvala,« in ji v roke potisnila predmet, ki ji bo pomagal čez 3 dni. Žaba pa je odskakljala. Punčka je neko čudno mošnjo frnikol skrbno pospravila. In res! Čez 3 dni so jo hoteli oropati. Spomnila se je na žabino darilo in frnikole stresla po tleh. Roparji so se hudo ranili in tako je nadaljevala pot. Prišla je do psa, ki so ga napadli starejši psi. Tudi psu je punčka pomagala. Odgnala je pse in mu povila rane. Pes pa je vzkliknil: »Kako si prijazna! Saj bi ti dal nekaj v zameno, vendar nimam nič. Če me boš kadarkoli potrebovala, si po tihem reci, naj pridem, in že bom pri tebi.« Punčka se je zahvalila in odšla.
Čez nekaj časa je prišla do koče. Potrkala je. Skozi okno je pogledala coprnica in ji odprla vrata. Punčka je vstopila, coprnica jo je vprašala, kaj potrebuje. Deklica ji je povedala o bolni materi, ki leži doma v postelji in umira. Povedala ji je, da potrebuje čarobno palico, v kateri je zdravilo. Coprnica je vedela, o čem deklica govori. Coprnica je videla, da je deklica dobrega srca, zato ji je rekla: »Rešila si 3 živali, zato ti čarobno palico dam, da ozdraviš mater, vendar bo zdravilo pomagalo šele ob polnoči.« Deklica se je zahvalila in odhitela domov.
Ko je prišla domov, je počakala, da je bila ura polnoč. V upanju na najboljše je deklica materi dala zdravilo. Ko sta se zbudili, je bila mati kot prerojena. Tako sta živeli srečno do konca svojih dni. Mogoče tudi s čarobno palico, kdo ve?

Eva Đukanović, 6. b

Učenke in učenci 2. g

ZLATI MEČ

Nekoč je na nekem gradu živel fant, ki si je želel, da bi postal mogočen vitez. Cele dneve je sanjal o tem in sklenil, da se gre na drug grad izurit za viteza. Poslovil se je od staršev in šel.
Jezdil je na konju. Ni še dolgo jezdil, ko je zagledal ob poti reveža, ki ga je prosil miloščine. Fant je bil dobrega srca in je dal revežu zlatnik, da si je kupil kruha. Revež pa je dal fantu piščalko in mu rekel, naj zapiska nanjo, kadar bo v težavah. Potem je šel naprej. Srečal je kmeta, ki se je mučil z nalaganjem drv na voz. Fant mu je pomagal in kmet se mu je zahvalil in mu dal vrečo. Rekel je, naj jo odpre, ko bo zašel v težave. Odpravil se je dalje po poti. Hodil je in hodil in srečal muzikanta, ki je bil nesrečen, ker mu je počila struna na lutnji. Fant je imel s seboj struno svojega očeta. Dal jo je muzikantu in ker je bil ta tako presrečen, mu je dal svojega ptiča v kletki. Potem mu je rekel, naj ga spusti iz kletke, ko bo v težavah.
Fant je šel dalje in končno prispel na grad. Na gradu je zagledal žalostne ljudi. Povedali so mu, da je Turek ugrabil princeso in da mu nihče ni kos. Fant je sklenil, da gre nad Turka. Ljudje so mu pravili, da je nor, on pa se je spomnil na berača, kmeta in muzikanta.
Prišel je dan spopada in fant je neoborožen šel nad Turka. Ko ga je Turek zagledal, se je glasno zarežal, češ tak fant gre nad močnega Turka. Fant je zapiskal na piščalko in za njim se je pojavila velika vojska. Potem je odprl vrečo in v njej je bil zlat meč. Nato je odprl kletko s ptičem in ta se je spremenil v lepega belega konja. Vojska je obkolila Turka, fant pa je zajahal konja. Vzel je meč in Turku odrezal glavo. Vsi ljudje so bili zelo presenečeni.
Kralj je dal fantu princeso za ženo. Poročila sta se in imeli so veliko pojedino. Fant in princesa pa sta živela srečno do konca svojih dni.

Jakob Ovsenik, 6. a

Učenke in učenci 4. b

PUŠČICA

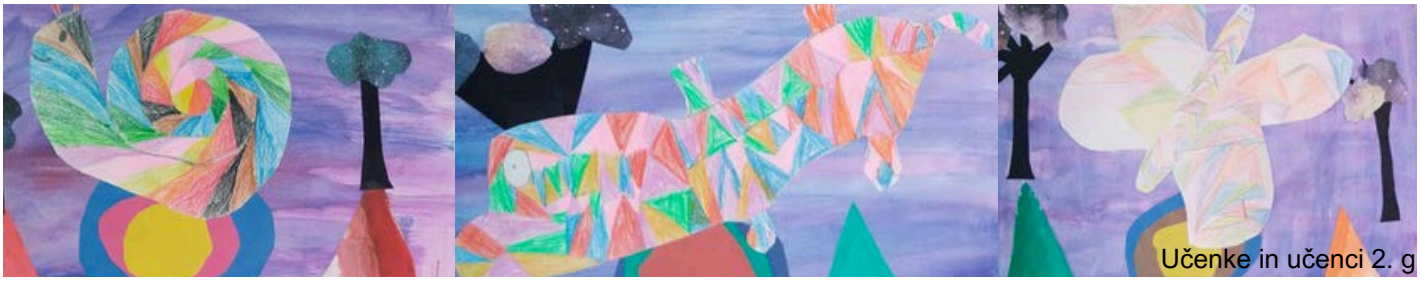
Nekoč pred davnimi časi je živela deklica. Bila je hčerka kralja plemena Indigo. Takrat so vse deklice v plemenu tkale, pomivale ali kako drugače pomagale. Le deklica je bila drugačna, skoraj vsakič je opazovala dečke, kako so se borili z meči, loki, sulicami ... Vsi so bili tako močni, a deklica se je morala naučiti tkati in pomagati pri drugih opravilih. No, to je počela čez dan, a ko je padla noč, je odšla do bojišča, kjer se je učila streljati z lokom. Ugotovila je, da ji gre dobro in da zadane vsako tarčo. Tako je deklica vsako noč odšla do bojišča in streljala z lokom.

Nekega dne se je deklica opogumila in odšla do očeta in rekla: »Oče, nočem več tkati, hočem postati lokostrelka.« Seveda ji oče tega ni dovolil. Deklica je bila seveda razočarana in jezna, a namesto da bi odšla v šotor tkat, se je odpravila do bojišča, ne da bi se zmenila za zmedene poglede dečkov, ko je z lokom v sredino zadela vsako tarčo, ki ji je prišla na pot. Učitelj za lokostrelstvo je bil navdušen, a se je njegova navdušenost mešala z jezo, kako je le preprosta deklica kar sama prišla na bojišče brez kančka sramu in bila boljša od njegovih učencev. Ker si ni upal nasprotovati plemenu, je deklico napodil z bojišča. Deklica je od takrat naprej bila sramota plemena. Nihče je ni razumel ali vsaj poslušal. Deklici se je zdelo, da se je še mati in oče izogibata. Nekega dne deklica ni več prenesla tega, zato se je odločila, da pobegne. Padla je noč in deklica se je odpravila, pripravila si je hrano, vodo in lok s puščicami. Takrat se je zadnjič ozrla k taboru, k svojemu šotoru, a je opustila misel, da se vrne in odpravila se je naprej. Bila je tema, deklica pa je stopala po zemlji, na katero so počasi padali listi, začela se je jesen.

Ko je prvič posijalo sonce, je bila deklica že daleč stran od plemena Indigo. Bila je v gozdu. Tam si je našla votlino, v kateri je lahko prenočila. Kaj kmalu jo je poprijela lakota in zato si je ulovila srno, prižgala ogenj in jo začela peči. Medtem je v travi zagledala polža. Polž pa je gledal njo. Spregovoril je: »Ali imaš kaj za pod zob?« Deklica mu je odgovorila: »Ja, imam, srno, a mislim, da ti meso ni najbolj všeč. Če pa hočeš, ti lahko poiščem kaj zelenega.« In deklica je iz cule, ki jo je pripravila za na pot, izvlekla solato. Polž je bil s solato zadovoljen in od takrat naprej sta bila najboljša prijatelja. Prišla je zima in z njo tudi manj hrane in mraz. Deklica in polž sta imela manj hrane, v votlini pa je deklica morala vzdrževati ogenj, da je bilo toplo. Nekega dne, ko sta šla polž in deklica na lov, je polž kar naenkrat izginil, deklica ga je iskala, klicala, a ga ni našla. Ko je že skoraj obupala, ga je zagledala pod listom nositi puščico. Deklica se je začudila, zakaj jo nosi, polž pa ji je odgovoril, da je puščica čudežna in ko z njo ustreliš, ti prinese katero koli hrano si zaželiš. Od takrat naprej deklica in polž nista bila nikoli več lačna.

A deklica je pogrešala dom in si želela iti domov. S polžem sta se odločila, da odideta nazaj v pleme Indigo. Do plemena sta potovala cel dan, ko pa sta bila tam, sta že od daleč videla, da je nekaj narobe. Deklica je stekla v domači šotor. Njen oče je ležal v postelji, deklica je odložila polža in bila v hipu pri očetu. Kralj je bil hudo bolan, saj ni jedel dobre in zdrave hrane. Okoli njega so se zgrinjali najrazličnejši zdravilci iz plemena, a nihče mu ni mogel pomagati. Kralja je koža zelo srbela, tako ga je srbela, da se je praskal noč in dan. Polž pa se je med tem neopazno splazil na kraljevo posteljo in začel laziti kralju po nogi, po trupu in končal pri rokah. Kraljeva srbečica je počasi pojenjala, dokler ni popolnoma izginila. A še vedno ni bil pozdravljen. Moral je zaužiti najboljšo, najlepšo in najmočnejšo srno na svetu. Deklica je vzela v roke lok in čarobno puščico, lok napela in ustrelila. Puščica je seveda zadela in prinesla najboljšo, najlepšo in najmočnejšo srno. Ko je kralj pogoltnil prvi grižljaj srne, je v trenutku ozdravel. Deklica in polž sta s plemenom živela srečno do konca svojih dni.

Julija Mravinec, 6. c

Učenke in učenci 2. g

V TREH DNEH

Nekoč je živela mlada revna žena, ki je imela tri sinove. Sama jih je preživljala, saj ji je mož umrl. Živela je na obrobju vasi. Starejša sinova sta se vedno dokazovala, da bi ju mama imela rajši od mlajšega. Vsa dela, ki pa sta jih dobila, sta vedno naložila na mlajšega. Ko so sinovi bili že odrasli, je bila mama že zelo stara in je hudo zbolela. Takrat pa sta starejša brata vzela denar in premoženje ter šla po svetu.

Mlajši brat pa je vsa ta leta skrbel za mamo. Ko je bila že res hudo bolna, mlajši brat še vedno ni izgubil upanja. Od vaščanov je slišal, da je v gorah čudežni izvir, ki te pozdravi, tudi če si z enim korakom že v smrti. Ker je bil deček levjesrčnega srca, ni izgubljal časa in se je kar takoj odpravil na pot. Prvi dan je na poti zagledal ribo, ki je bila na suhem. Deček jo je vrnil v vodo, ta pa mu je rekla, da mu bo kadarkoli v pomoč. Bližal se je večer, zato si je našel udoben prostor in zadremal. Zjutraj je urno nadaljeval pot. Zagledal je srno, ki se je ujela v past. Ker ji je pomagal, mu je rekla, da kadarkoli bo potreboval pomoč, lahko pokliče njo.

Zvečer je hotel sesti in si spet odpočiti, ko je zaslišal tiho cviljenje. V gozdu je našel majhnega psička, ki se je izgubil. Deček mu je rekel, naj ostane z njim, da ne bo ostal sam. Ob zori sta tretji dan skupaj nadaljevala pot. Potem pa sta prišla do poti, kjer je bil čez pot napeljan most, zdaj pa je ta most samo še lebdel na vodi. Deček se je spomnil na srno, poklical jo je ter jo skupaj s psičkom zajahal. Srna je lahkotno preskočila potok. Deček in pes sta jo razjahala in se ji zahvalila, nato pa je, kakor hitro je prišla, tudi izginila.

Kmalu sta prišla na grad, kjer je bilo troje vrat. Prva so vodila do sobane, polne denarja in bogastva, druga do najlepše vile, ki si jo lahko izbral za ženo in tretja do čudežnega izvira. Deček se je malo obotavljal, nato pa stopil skozi tretja vrata. Odprl je svojo čutaro in z njo zajel vodo. Na žalost pa je izgubil ravnotežje in čutara mu je padla v vodo. Priklical je ribo, ki je čutaro pobrala, jo izročila dečku in v hipu izginila.

Ko sta se deček in psiček vrnila v vas, je deček izvedel, da je njegova mati umrla. Deček je stopil v hišo in pogledal na posteljo, kjer je negibno ležala mati. Sklonil se je in materi v usta zlil tri požirke čarobne vode. Mati se je zbudila in se zahvalila sinu, ker ji je rešil življenje. Psička pa od takrat, ko so stopili v hišo, niso videli nikjer. Končno se je prikazal z veliko psico poleg sebe. Razložil mu je, da je to njegova mama. Psica je dečku v zahvalo, ker je pazil na psička, dala krožnik, na katerem nikoli ne zmanjka hrane. Tako sta mati in sin živela v zadovoljstvu do konca svojih dni! Za starejša brata pa niso slišali nikoli več.

Tisa Ažbe, 6. b

Aleksander Stojaković Ičanović, 5. b

Blaž Šegregur, 5. b

Naja Cafuta, 5. b

LEV LEON

V savani je bil lev Leon. Lev Leon je ukazoval vsem živalim. Živali so odgnale leva Leona iz savane in lev Leon ni bil več kralj. Na tleh je našel letalsko karto, ki pelje v Ameriko. V dveh dneh je končno prišel v Ameriko. Odšel je v mesto New York, da bi si ogledal znamenitosti. Ko so ljudje videli leva Leona v mestu, kako se sprehaja, so se ga zelo prestrašili. Poklicali so skrbnika živali iz živalskega vrta. Nobena žival ni pobegnila, ampak je skrbnik samo slabo preštel. Skrbnik je ujel leva Leona in ga odpeljal v živalski vrt. Prve dni je bil zelo nesrečen, ker je zelo pogrešal svoje prijatelje v Afriki. Spoznal je, da je bil nesramen do njih. V živalskem vrtu je hitro spoznal nove prijatelje, kot so nilski konj, žirafa, zebre in ostale živali. Postali so najboljši prijatelji in vsi so imeli željo, da bi se radi vrnili nazaj k svoji družini. Naredili so načrt, kako bi pobegnili iz živalskega vrta. Dogovorili so se, da lemur skrbniku vzame ključe, ko jim bo ta prinesel večerjo. Ko je skrbnik prišel, mu je lemur uspešno vzel ključe. Ko je skrbnik odšel na stranišče, so živali uspešno pobegnile. V osmih dneh so končno prišle v svojo domovino in k svojim najbližjim. Lev Leon se je zelo spremenil, ko je prišel iz Amerike. Postal je zelo prijazen in živali so ga ponovno izvolile za kralja savane.

Leontina Zelnik, 4. a

ČUDEŽNI KLJUČ

V neki vasici je nekoč živel fant, ki je imel zvestega psa. Skupaj sta preživljala svoje revno življenje. Pes je bil dober iskalec, fant pa je bil pameten in hiter.

Nekega dne je pes na vrtu nekaj izvohal. Zelo lepo mu je dišalo in začel je kopati. Poklical je fanta in mu rekel, da je zavohal nekaj zelo dišečega in naj mu pride pomagat odkopati to stvar. Kopala sta tri dni in tri noči. Nato pa je fant zaklical: ,,Poglej, ključ!" Bil je svetleč kovinski ključ. Zelo se je svetil. Ko se je pes s taco dotaknil tega ključa, je ugotovil, da je to ključ, s katerim lahko odpreš vse portale svetov. Potem je pes rekel, naj se mu odpre portal sveta kosti in res se mu je. Šel je skozenj in se znašel v svetu, polnem kosti. Nekaj si jih je vzel in jih odnesel nazaj v svoj navadni svet. Ko je fant to videl, so se mu zasvetile oči. Pomislil je, da s psom ne bosta več revna. Skupaj sta se odločila, da bosta pomagala še drugim ljudem, ki so revni. To sta povedala sosedom in novica se je hitro širila. K njima je prihajalo veliko ljudi in vsem sta pustila, da so šli lahko vsak v svoj svet.

Nekega dne pa so za to slišali trije razbojniki. Sklenili so, da bodo ukradli ključ. Tako so prišli tja in počakali, da so prišli na vrsto. Ko so prišli, da bi se ga dotaknili, so ključ vzeli in šli. Ko je pes to videl, je poklical fanta, da bi jih ujel in fant je stekel za njimi. A ker ni bil dovolj močan, jim ga ni mogel vzeti. Uspel pa se je dotakniti ključa in je rekel, da bi bila s psom v tistem svetu, kamor bodo šli roparji, hkrati pa se je dotaknil še psa, ki je prišel za njim. Res sta se znašla tam. Potem so prišli roparji. Skrila sta se in jih opazovala. Šli so v hišo. Ko se je znočilo, sta šla pes in fant previdno vanjo. Vsi so spali. Pes je izvohal ključ. Bil je na omari. Deček ga je vzel.

Šla sta ven in se dotaknila ključa. Rekla sta, da bi šla rada v svoj svet. Doma sta se imela lepo in k njima so spet prišli ljudje. Skupaj sta živela srečno do konca svojih dni.

Bine Ovsenik, 6. a

TRIJE PRIJATELJI

Za tremi vodami in devetimi gorami je stal zelo star grad. Nekega dne so se trije prijatelji odpravili v grahov gozd. Ko so prišli do gradu, so potrkali. Vrata so se odprla. Vsi so se ustrašili. Potem so šli v grad. V gradu so šli v klet. Bilo je veliko hrane. Ko so se najedli, so šli v varovalni stolp. Tam je bilo veliko zlata. Šli so spat. Ko je bila polnoč, so v gradu začeli strašiti duhovi. Šli so po orožje. Lisjak je vzel meč in začel sekljati. Zjutraj je volk poslal lisjaka in želvaka po svetu. Rekel jima je, da naj vzameta orožje in gresta po svetu. Potem, ko sta hotela iti, jima je volk dal nasvet. Rekel jima je, da naj vse viteze, ki jih srečata, vzameta in pripeljeta do gradu. Potem sta šla po svetu. Potovala sta in potovala in srečala prvega viteza. Vitez je rekel: »Če mi izročita hrčka, vama pripeljem celo vojsko vitezov.« Vprašala sta: »Kje naj ga dobiva?« Rekel je, da ga dobita pri hudobnem zmaju na gori. Potem sta šla na goro. Ko je bil večer, sta prišla do zmaja. Zmaj jim je rekel, da dobita hrčka, če mu izročita malo mesa. Potem sta ga napadla. Zmaj je bruhnil ogenj. Ukradla sta hrčka in zbežala. Ko sta prišla dol, sta videla strašnega medveda. Rekel jima je, da mu izročita hrčka ali pa ju poje. Ustrašila sta se, ampak sta skovala načrt. Rekla sta, da ga izročita. Medved je rekel: »Okusno!« Hrček se je premetaval po trebuhu in boksal. Končno se je hrček rešil. Medved ga je izpljunil. Začudeno je hrček pojedel medveda. Potem so šli naprej do vitezov. Želvak je dal hrčka in dobila sta vojsko vitezov. Šli so v grad in se prepirali, kdo bo stražar gradu. Volk je rekel: »Tisti, ki premaga hrčka, bo stražar gradu!« Vsi so ga hoteli premagati, a ni šlo. Zadnji je zmagal najšibkejši vitez. Na koncu so zavrteli časovni stroj v prihodnost.

Benjamin Juvančič, 4. t

SLONČEK ALBERT IN ČAROBNA ČOKOLADA

Nekoč pred davnimi časi je na robu starega mesta stal majhen cirkuški šotor. Poleg njega so stali še trije šotori. V prvem šotoru je bilo dvanajst zeber. V drugem šotoru je stanovalo devet levov in v tretjem šotoru so živeli trije sloni. Seveda so bile v cirkusu tudi druge živali, samo da so spale v cirkusu.

V tretjem šotoru je živel tudi slonček Albert. Bil je majhen in zelo osamljen. Nihče ga ni maral, ker je bil edini kožnato rozast slonček. Vsi ostali sloni so bili sive barve. Slonček Albert se je nekega dne odločil, da bo zapustil cirkus. Cirkus je bil bolj kot ne zapuščen. Včasih ga je vodil direktor Alen. Še zdaj je včasih prišel in nahranil živali. Odkar pa cirkuške predstave niso bile dobro obiskane, je bil Alen zelo reven človek. Za to pa je bilo živalim čisto vseeno. Razen slončku Albertu je bilo zaradi tega večkrat tesno pri srcu.

Ko se je slonček Albert odpravil v svet, mu je bilo kar malo hudo pri srcu. Dolgo je hodil, ko je zagledal opico, ki se je ujela v past. Padla je v veliko luknjo in ni mogla ven. Albert je bil dobrega srca, zato je iztegnil rilec, opica pa je urno splezala po njem in se mu zahvalila: »Stokrat ti hvala! Res ne vem, kako naj se ti oddolžim.« Slonček Albert jo je pogledal in ji rekel: »Pojdi z mano po svetu.« Opica mu je rekla, da tudi nje ni nobeden vesel in da jo vse ostale opice zbadajo, ker je zelo nerodna in štorasta. Opici je bilo ime Minka. Živela je globoko v gozdu, kjer je živela njena družina in še veliko drugih opic.

Opica Minka in slonček Albert sta se spoprijateljila in skupaj tavala po svetu. Dolgo sta že hodila, ko sta prispela do velike močvare, kjer je stal velik krokodil in jima rekel: »Nikamor ne gresta.« Opica Minka in slonček Albert sta ga lepo prosila in krokodil je popustil. »Spustim vaju čez močvaro, če mi prineseta najlepši prstan vseh prstanov, ki je skrit na vrhu gore.« Slonček Albert in opica Minka sta se zmenila, da mu bosta prstan prinesla. Krokodil ju je spustil čez močvaro. Na drugi strani brega se je že dobro videla gora, na kateri naj bi bil skrit najlepši prstan vseh prstanov. Ker sta bila opica Minka in slonček Albert lačna, sta potrkala na vrata hišice, ki je stala na veliki jasi. Odprl jima je starec in se začudil, ko je pred vrati ugledal slona in opico. Dal jima je kos kruha in ju vprašal, kam sta namenjena. »Na tisto goro,« je rekla opica Minka. Starec ju je posvaril, da je pot na goro zelo nevarna. Rekel pa jima je: »Če mi prineseta zlato zapestnico z gore, vama dam čudežno vrv. Če se je bosta držala, se ne bosta izgubila in nikomur se ne bo nič zgodilo.« Vzela sta vrv in se odpravila na pot.

Pot se je vlekla, a vseeno nista obupala. Ko sta bila že tik pod vrhom, sta zaslišala tih glasek, ki je klical na pomoč. Sledila sta glasu in prišla do gorske vile, ki je bila z vrvjo privezana ob drevo.

»Kdo pa te je tako neusmiljeno privezal?« je vprašal slonček Albert. »Oh, hudobni razbojnik Hudojezec. Stokrat vama hvala, da sta me rešila. V zahvalo vama dam čarobni ključ, ki odklepa skrinjico na vrhu gore.« Vzela sta ključek in se poslovila od gorske vile. Na vrhu gore pod visokim hrastom je stala skrinjica. Trikrat sta obrnila ključ in skrinjica se je odprla. Notri so bili najlepši prstan vseh prstanov, zlata zapestnica in čokolada na kateri je pisalo: To je čokolada, ki je nikoli ne zmanjka. Posladkala sta se, potem pa zagledala, da se temni, zato sta se odpravila domov.

Opica Minka se je odločila, da bo živela v cirkusu pri Albertu. Ko sta prišla v cirkus, so slončka Alberta vsi ostali sloni zbadali: »Poglejte ga, še en dan ni zdržal v gozdu,« in se mu smejali. Obrnil se je proti ograji in se spet počutil osamljenega. Takrat pa je pritekla opica Minka in mu ponudila košček čokolade. Takoj je bil boljše volje. Vsi sloni so strmeli v čokolado. Ko je opica Minka odlomila košček čokolade, se je tam namreč pojavil nov. Vsi so prosili Alberta, če lahko en košček čokolade. Albert jim jo je ponudil. Noben slon se od takrat dalje ni norčeval iz slončka Alberta. Spoznali so, kako grdo so se obnašali do njega.

Naslednjega dne so se zmenili, da bodo direktorju Alenu pomagali postaviti večji cirkuški šotor. Zgradili so tudi šotor, v katerem sta stanovala slonček Albert in opica Minka. Naslednje predstave so bile zelo obiskane. Vsak gost je namreč dobil košček neskončne čokolade. Takrat je direktor Alen zaslužil dovolj denarja, da je oskrbel svojo družino in vsi so kot prijatelji živeli srečno do konca svojih dni.

Manca Roblek, 6. a

Učenke in učenci 4. b

Anastasija Milošević, 1. a

Leon Čekić, 1. a

Teodora Bursać, 1. b

Ema Hrgović, 1. t

TRI RAČKE

Nekoč je za devetimi ribniki živela družina rack. Bila je zelo srečna skupaj. Zabavali so se, ko so plavali v svojem ribniku. Mama in ata račka sta imela tri majhne račke. Tri račke so se zelo rade igrale skupaj in plavale v svojem malem ribniku. A včasih so se naveličale plavanja in igranja. Nekega dolgočasnega deževnega dne se je prva račka spomnila, da bi šle v bližnji gozd. Čeprav so račke pustolovske in zelo radovedne, še nikoli niso šle v gozd, saj so se bale vseh strašnih zgodbic o njem. Zato so vprašale starša, če bi lahko šle v gozd. Mama na začetku ni bila tako zadovoljna s to idejo, a je na koncu privolila.

Takoj naslednje jutro so odšle v gozd. Dolgo časa so racale do tja, saj se niso premikale ravno hitro. Ko so prišle v gozd, so tam videle malega kunca, ujetega v grmovje. Odločile so se mu pomagati, saj se jim je smilil. Kunca so težko spravile iz grmovja, a na koncu so ga le spravile ven. Kunec se jim je zahvalil in jih odpeljal do velikega starega drevesa. Drevo je bilo na prvi pogled še kar normalno, a ko si čisto zraven njega, ugotoviš, da je res čarobno. Račke so bile res presenečene, da je to drevo tako lepo in da jih je kunec res pripeljal sem. Kar naenkrat kunca ni bilo več. Račke so ostale same. Slišale so čudne zvoke, kot da bi nekdo hodil po vejicah in listih. Kar naenkrat pa se je drevo premaknilo in začelo govoriti. Reklo je, da so zelo prijazne, da so pomagale malemu kuncu in da bodo za svojo prijaznost in dobrodušnost nagrajene. Kar naenkrat so se pojavili šal, kapica in vrečka. Prva je vzela kapico, druga vrečko in tretja šal. Od drevesa so izvedele, da so predmeti čarobni. Kapica zna izpolniti vse želje, vrečka zna pričarati vse nežive predmete in šal zna pričarati katerokoli rastlino in katerokoli seme ter sadiko. Račke so bile zelo vesele daril. Začelo se je mračiti, zato so morale hitro poiskati zavetje. Tretja račka jim je pričarala velik list in druga račka nekaj dek. Zjutraj so se zbudile in ugotovile, da jim je nekdo ukradel šal, kapico in vrečko. Do njih je hitro priskakljal kunec in jim povedal, da jim je šal, kapico in vrečko ukradel jazbec in jih skril. Pričele so iskati predmete. Najprej so začele iskati pri ribniku, kjer so bile žabice. Ko so prišle do tja, so videle male žabice plavati po vodi na njihovi kapici. V zameno za kapico so jim nabrale jagode in obljubile, da ko bodo našle šal, jim bodo pričarale velik list, da bodo lahko skakale v vodo z njega. Pot so nadaljevale do jase, kjer so se pasle ovce. Majhne ovčke so se grele pod šalom, saj so jih ravno postrigli in na jasi je bilo zelo mrzlo. Ko so jim ovčke dale šal, so jim v zameno račke pričarale veliko maha, da so se lahko z njim pokrile. Na poti nazaj so se ustavile še pri ribniku, da so žabicam dale list. Potem so šle v gozd in tam so našle speče kune v njihovi vrečki. V zameno za vrečko so jim iz nje pričarale eno veliko deko, da so se lahko v njo zavile male kune in še naprej spale.

Da bi se male račke zahvalile vsem, ki so pomagali dobiti predmete nazaj, so priredile piknik. Tam so imeli gozdne sadeže, storže, oreščke in liste. Prišle so ovčke, žabice in kune. Zabavale so se in potem je priskakljal kunec ter jim povedal, da je videl, kako je jazbec padel v veliko zapuščeno lisičjo votlino in zdaj ne more ven. Račke so šle zvečer nazaj domov. Mami je začelo skrbeti, a je bilo na koncu vse v redu.

Zarja Bešter, 6. a

Učenke in učenci 1. b

VILA IN ČUDEŽNI ČEVELJČKI

Nekega dne je za devetimi gorami in sedmimi vodami stal zlat grad. V njem sta živeli hudobna kraljica in njena hudobna hči. Očeta nista imeli, saj je bil prijazen in sta ga vrgli v reko s krokodili. V gradu je živela še uboga grajska kuharica. Ta je bila prijazna. Uboga grajska kuharica je zelo težko hodila. V gozd je šla iskat jagode za kosilo. Nekega dne si je zaželela, da bi ji vila prinesla čeveljčke, ki bi jim lahko rekla: »Čeveljčki, natresite mi jagod!« In bi jih natresli.

Nekega dne, ko je šla v gozd, je srečala vilo, ki ji je rekla: »Vzemi te čeveljčke in jim reci, naj ti natresejo jagod.« Ko je naredila obrok iz jagod, jo je kraljica pohvalila, kako velike in boljše so kot ponavadi. Kraljico je zanimalo, kje jih je dobila. »Imam čeveljčke, ki dajejo jagode kar sami od sebe.« »Pokaži mi jih!« je zahtevala kraljica. Kuharica jih je pokazala in rekla čeveljčkom: »Čeveljčki, natresite mi jagod!« Ko je hotela, da nehajo, je rekla: »Čeveljčki, nehajte in v kot se spravite!« Kraljica je rekla: »Daj mi jih!« in jih je vzela ubogi kuharici. Uboga grajska kuharica je premišljevala in premišljevala, kako bi ukanila kraljico. Domislila se je: »Kaj, ko bi splezala skozi grajsko okno?« Pa je poskusila, a tik pred nosom ji je kraljica zaprla okno. Čez sedem ur je kuharica spet poskusila, a ji je kraljica zopet, tik pred nosom, zaprla okno. Ponoči je spet poskusila in res ji je uspelo.

Tekla je in tekla, da je kraljica ne bi dohitela. Na poti je zopet srečala vilo, ki ji je rekla: »Vzemi ta ključ in odpri vratca v deblu. Tam boš našla posteljo in v njej prespi.« Prespala je in zjutraj ni hodila dolgo. Zagledala je vilo, ki ji je rekla: »Pojdi po poti in našla boš vratca v deblu in v deblu obleko. Obleci jo in pojdi v vas, ki je 100 korakov daleč.« Potem je šla. Ko je prispela v vas, je zagledala medveda, ki je tam živel. Rekel ji je, naj ona zgradi hišo iz jagod, on pa bo dodal okna, vrata in še kaj, če bo potrebno. Naročil ji je, naj prodaja jagode in bo dobro zaslužila. Kraljice in njene hčerke ni nihče več videl, ker sta od zavisti skočili v reko s krokodili. V vasi pa so živeli srečno do konca svojih dni.

Matevž Roblek, 4. g

Učenke in učenci 1. g

TRIJE SINOVI, ZMAJ IN MEDVED

Nekoč, pred davnimi časi, so živeli trije bratje, zmaj in medved. Bili so prijatelji. Najstarejši sin je bil star 18 let, drugi je bil star 14 let, najmlajši izmed njih pa 9 let. Zmaj je bil velik in močan. Medved je živel v gozdu, sinovi so živeli v stari hiši, zmaj pa v ogradi.

Ko je medved enkrat prišel v vas, so se spoznali. Potem so začeli zidati hišo za medveda. Ko so jo naredili, je medved hotel noter, ampak je bila premajhna. Potem so se odločili in zgradili še eno. In ta je bila dovolj velika. Medvedu so naredili tudi posteljo, ampak je bila premajhna. Potem so naredili novo, ki je bila dovolj velika. Ko se je medved nekega dne zbudil prvi, je vstal in šel v gozd. Nato so se zbudili še bratje in zmaj. Ker medveda ni bilo, so ga začeli iskati. Iskali so ga in iskali, ampak ga niso našli. Preiskali so celo mesto, ampak medveda ni bilo nikjer. Šele potem se je najmlajši sin spomnil, da gredo pogledat še v gozd. Ko so prišli v gozd, so ga takoj našli. Vprašali so ga, zakaj je šel v gozd, ne da bi povedal, kam gre. Medved je rekel, da zato ker mu je bilo dolgčas in ker je hotel iti na sprehod. Vsi so ga kregali. Medved je bil besen in je šel v vas. Podrl je eno hišo. Bratje so z letečo preprogo šli zidat novo hišo, zmaj pa je šel, da bi ustavil medveda. Ko je prišel do njega, je medved podrl še dve hiši. Zmaj ga je poskusil ustaviti in ga tudi je. Potem je medved šel domov. Ko je prišel, je šel v svojo hišo. Ko so zmaj in bratje prišli domov, so šli vsi spat.

Drugi dan, ko so se zbudili, so medvedu rekli, naj gre v gozd. Rekli so mu, da zato ker ni bil več prijazen. Nato so zmaj in sinovi živeli srečno do konca svojih dni. Medveda pa nikoli niso več videli.

Aljaž Zupan, 4. t

ENAJST ŠKRATOV

Nekoč pred davnimi časi je živelo enajst škratov. Živeli so v gozdu. V najbolj obiskanem gozdu. Vsi škratje so imeli radi ljudi, predvsem pa otroke. Le enajsti škrat je sovražil ljudi in otroke. Nekega dne je v zadnji sobi njihove hiše začel kovati zlobni načrt. Njegov načrt je bil pa tako zloben, da je groza. Ko so ostali nabirali zelišča, je on koval načrt. Ostali niso vedeli za načrt. Zelo jim je bilo čudno, da ni hotel iti nikamor z njimi. Vedno je imel pripravljen izgovor. Na primer: »Zelo sem utrujen, bom raje ostal doma. Danes se mi ne da, bom počakal doma.« Tako se je to ponavljalo. Niso vedeli, kaj se dogaja. No, načrt je bil dokončan. Najprej bo po gozdu nastavil pasti, v katere se bodo ujeli odrasli. Poskrbel je pa tudi za otroke. Po gozdu je nastavil pošasti. Mislil je, da se jih bodo otroci bali in ne bodo hoteli več v gozd, da ostalih škratov ne bodo več marali. Naslednji dan pa se je neka nova družina odpravila v gozd. Hodili so, on pa je čakal in čakal, ampak zgodilo se ni nič. To se je dogajalo tudi z ostalimi. Ponoči je preveril pasti. Izginile so, ni pa vedel kako. Zjutraj je zajtrkoval z drugimi škrati in vsi so se pogovarjali o teh pasteh, ki so jih našli v gozdu. Najbolj čudno pa jim je bilo, da so bile škratovskega izvora. Ko je to slišal, je hitro pojedel zajtrk in odšel v svojo sobo. Zelo je bil paničen, saj so se spodaj spraševali, ali je on nastavil pasti in pošasti. Nihče jih ni. Spomnili so se na njega. Zelo se je prestrašil. Ni imel časa, da bi se spomnil kakšnega dobrega izgovora. Potrkali so na vrata njegove sobe in jih odprli. Videli so, da je nekam živčen. Vprašali so ga, zakaj je tako živčen. Nekaj trenutkov je minilo, preden jim je odgovoril. Njegov odgovor pa je bil tak: »Em ... Ne, ne vem, nimam pojma.« Ampak izdal se je, ker je bil na robu solz, saj je lagal osebam, ki so mu pomagale, mu kuhale, ga imele rade in mu niso nikoli lagale za razliko od njega. Povedal jim je resnico in se opravičil za svoje dejanje. Rekli so, da bo vse v redu, ampak kar je naredil, ni bilo prav. Opravičil se je ljudem in jim pomagal. Otrokom pa je gozd razkazoval tako, kot bi bili v pravljici. Vsi so bili ponosni nanj. Tako so živeli do konca svojih dni.

Manca Erhatič, 5. b

VELIKAN IN ČUDEŽNA PIŠČALKA

Klemen Jezeršek Unk, 5. a

Nekoč pred davnimi časi je v gozdu hodil velikan. Hodil je iz svoje jame. Trije palčki so se skrivali v grmovju. Govorili so si, kako bo vsak poskusil velikanu ukrasti čudežno piščalko. Ko je velikan prišel blizu grmovja, je prvi palček skočil za velikana. Videl je čudežno piščalko na velikanovem hrbtu. Velikan ga je slišal in se obrnil nazaj. Palček se ni mogel premikati. Velikan je čudežno piščalko uporabil, da prvega palčka odpihne nazaj v gozd.

Prvi palček je drugima rekel, da je nemogoče ukrasti čudežno piščalko, ampak se nista predala. Velikan je medtem hodil proti jezeru. Palčki so mu tiho sledili. Ko so prišli do jezera, so se palčki skrili v grmovje. Drugi palček je skočil na velikana z vejo, ki jo je našel na tleh. Velikan ga je odplaknil z vodnim valom, ki pride iz čudežne piščalke. Drugi palček je nato plaval v jezeru, ampak v jezeru je bilo več kot dvanajst piranj in ena je bila zlata in začarana. Imela je tudi krono in čarobni saksofon, ki odplakne kogarkoli zlata piranja ukaže. Drugi palček je bil odplaknjen takoj, ko ga je zlata piranja opazila. Tekel je nazaj v grmovje. Rekel je obema palčkoma, da je čudežno piščalko nemogoče ukrasti. Ko so pogledali, velikana ni bilo več.

Tretji palček je videl, da je velikan odšel na pot do svoje vasi. Palčki so mu sledili. Prišli so ven iz gozda na odprto. V vasi so ukradli magično palčko. Gromozanski zmaj je prišel z neba in palčki so ga z magično palčko spremenili v malega zmaja. Skrili so se za drevo in skočili na velikana. Velikan je s čudežno piščalko zaigral note, ki gorijo. To je palčke spremenilo v plazmo, pepel in kosti. Velikan je prijazen, zato je magično palčko popravil in vrnil lastniku, kosti je pa vrgel piranjam. Tako so vsi razen palčkov živeli srečno do konca svojih dni.

Jaka Bucalo, 4. g

Jaka Zelnik, 5. a

Januš Kern Strmole, Matic Sever, Gaber Tičar, 5. t

Žan Duplančič, Lucija Valjavec, Mila Hrgović, Nana Seliškar, 5. t

DIAMANT IN TRI SESTRE

Nekoč, pred davnimi časi, je živela mama s tremi hčerami. Nekega dne je v časopisu videla diamant za sto evrov. Mama je poslala najstarejšo hčer in ji dala sto evrov. Na poti čez gozd, ko ni gledala, jo je čarovnica ugrabila in jo odvlekla v svojo jamo. Mamo je zaskrbelo in je poslala še srednjo hčer po diamant. Tudi njej je dala sto evrov. Odpravila se je na pot. Šla je po isti poti kot najstarejša sestra. Opazila je, da ji nekdo sledi. Pričela je teči, a preden je videla, kdo je za njo, je sledeča oseba ugrabila tudi njo. Zaspala je za nekaj časa. Ko se je zbudila, je videla svojo starejšo sestro in videla je čarovnico, ki je bila oseba, ki ji je sledila. Minilo je par dni in ni je bilo nazaj. Najmlajša sestra je tudi hotela oditi, a ji je mama rekla, naj ne gre, ker je edina, ki ji je ostala. A najmlajša sestra je vzela sto evrov in vseeno šla. Ona je šla po isti poti kot drugi sestri in čarovnica jo je ujela. Ker je čarovnica vedela, kje stanujejo, je odšla k njim domov in izpustila najmlajšo sestro, a jo je pred mamo čarovnica uročila. Rekla je, da ko bo stara dvanajst let, bo zaspala za 7 let, ker bo zaigrala na harfo. Najmlajšo sestro je pustila mami, drugi dve pa je obdržala. Najmlajša sestra je imela samo še en dan, preden je bila stara dvanajst let. Minila je ena noč in točno ob sedmih zvečer je zaspala za sedem let, ker je čarovnica zaigrala na magično harfo, ki uspava ljudi za sedem let. Ko je zaspala, jo je čarovnica izzvala na dvoboj s konji, ki tečejo sto kilometrov na minuto. Če mama zmaga, čarovnica prekine urok, spusti sestri in ji podari diamant, ki si ga želi, če zmaga čarovnica, obdrži sestri in pusti urok nad najmlajšo sestro. Mama se je strinjala z dvobojem, ki je bil v grajski areni. Za vaditi sta imeli časa deset ur. Po desetih urah se je tekmovanje začelo. Konji so začeli teči zelo hitro. Čarovnica je bila blizu cilja, ampak mama jo je prehitela in zmagala. Čarovnica je prekinila urok, diamant dala mami in spustila najstarejšo in srednjo sestro domov. Čarovnica se ni nikoli več prikazala. Mamo je tudi zasnubil kralj in naslednji dan sta se poročila. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Nikolina Angelovska, 4. t

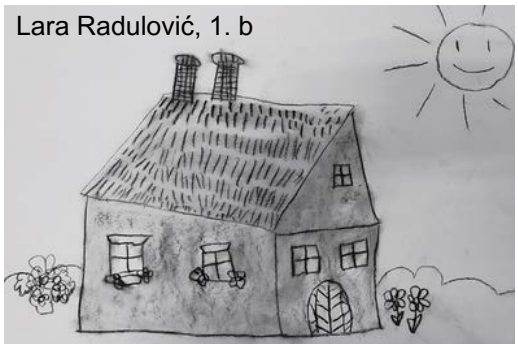
NAROBE PRAVLJICA

Nekoč je živela Rdeča kapica, ki ji je mama nekega dne naročila, da obišče babico, ki je zbolela. Dala ji je košaro z vinom in potico in ji rekla, naj na poti nabere nekaj gozdnih sadežev.

Rdeča kapica je šla na pot in v gozdu nabirala gozdne sadeže, ko jo je zagledal volk. Vprašal jo je, kam je namenjena, in mu je povedala, da k babici. Volk je bil prijazen, Rdeča kapica pa nesramna in osorna.

Ko sta prišla do babičine hiše, je volk vstopil, babica pa ga je napadla z metlo. Prestrašeni volk je zbežal skozi gozd. Rdeča kapica je bolni babici ponudila košaro dobrot, ta pa je vrgla košaro skozi okno in pri tem zadela lovca. Tudi ta je hitro zbežal. Babice ni razveselil niti šopek rož, ki ji ga je nabrala Rdeča kapica. Napodila jo je domov in ji zabrusila, naj jo pusti na miru. Volk se v ta gozd ni več vračal, lovec je od tedaj na glavi nosil čelado, Rdeča kapica babice ni več nikoli obiskala.

Zarja Bolka, 6. c

Lara Radulović, 1. b

Izabela Juvančič, 1. t

Ko včeraj hodil sem po rosni travi, poslušal petje ptic in zvok živali

(iz pesmi Obujanje otroških spominov, Vid Šorli, 9. a)

Učenke in učenci 4. b

ŽELVA IN SLAVČEK

Nekoč sta živela želva in slavček. Želva je bila počasna, a vztrajna, slavček pa hiter kot blisk in bahav. Nekega dne je slavček priletel do želve in ji rekel, da tako hitro leti, da je v blisku pri enem drevesu in potem pri drugem, njej pa vzame celo večnost, da pride iz enega konca na drugega. Želvi ni bilo všeč, da se dela iz nje norca, zato je rekla, da naj gresta stavit, kdo je lahko hitreje na drugi strani gozda. Slavček je nato bahavo pripomnil, da če on zmaga, mu želva dolguje štiri črve. Nato je želva rekla, da če ona zmaga, ji pa slavček dolguje cel šop solate. Nato sta začela dirkati. Želva je šla zelo počasi, a slavček je letel, kakor hitro je mogel. Ko je bil bil slavček pred ciljno črto, si je rekel: »Pfff, ta želva se bo sprehajala celo večnost. Zakaj pa ne bi malce zadremal?« Slavček je res zadremal. Medtem ko je spal, je bila želva že blizu ciljne črte. Nato se je slavček zbudil, a bilo je prepozno. Želva je že prečkala ciljno črto. Nato je slavček rekel, da če ne bi zaspal, bi jo še premagal. A želva je samo rekla, da ji dolguje solato. Slavček ji je res prinesel solato in želva je bila vesela in je jedla. **Počasi se daleč pride.**

Jaka Zombra Gale, 7. a

VRANA IN LISICA

Nekega jutra je vrana pristala na veji s koščkom sira v kljunu. Pripravljala se je, da bo v miru uživala v njem, a spodaj pod drevesom se je pojavila lisica. Lisica je sir takoj opazila in ga želela zase. Hitro je skovala načrt, kako bi prišla do okusnega kosa. Vedela je, da vrana rada sliši pohvale, zato ji je začela laskati: »O, vrana, ti si najlepša ptica v tem gozdu in tvoja peresa so tako sijoča in zagotovo je tudi tvoj glas zelo čudovit!« Vrana je zaradi lisičine pohvale hotela pokazati svoj glas. Odprla je kljun, da bi zapela, sir pa je padel naravnost v lisičina usta. Lisica je hitro zgrabila sir in se nasmehnila: »Hvala ti, vrana,« je rekla lisica, »za okusno darilo. Nauči se, da ti lažna pohvala lahko odvzame več, kot ti prinese.«

Ne zaupaj tistim, ki te hvalijo le zato, da bi dosegli svoje želje ali cilje.

Živa Bizovičar, 7. a

ZAJČEK IN LISICA

Nekega dne sta se v gozdu srečala zajček in lisica. Lisica je želela zajčka pojesti, zato mu je rekla, naj jutri pride k njej na kosilo. Zajček najprej ni bil prepričan, a ko je rekla, da bo za njega pripravila korenje, se je takoj premislil. Lisica si je vse to izmislila. Tako sta šla vsak v svoj dom. Naslednje jutro se je zajček odpravil k lisici. Na poti je srečal ježa in mu povedal, kam je namenjen. Jež mu je priporočal, naj ne hodi k lisici, saj ga bo pojedla. Toda zajček je bil samozavesten in odgovoril, da če ga bo lisica hotela pojesti, bo zbežal. Nato je zajček prišel k lisici. Še ugriznil ni korenja, ko je lisica že skočila nanj. Na srečo ji je zajček pobegnil, a ga je lisica še vedno lovila. Tedaj pa se je lisica spotaknila in si zvila gleženj. Zajček pa si je mislil, še dobro, da **ima laž kratke noge. Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.**

Tjuš Gabron, 7. b

Učenci likovnega krožka

RIBON IN ŽABON

Živela sta dva medveda. Enemu je bilo ime Ribon, drugemu pa Žabon. Žabon je rad raziskoval svet in se je potikal, kjer koli se je lahko, npr. v jamah, gozdovih, cestah, travnikih, jezerih, rekah, gorah … Ribon je pa zmerom ostal doma in jedel med. Nikoli še ni šel nikamor, razen pred svoj dom na svež zrak.
Enkrat jima je zmanjkalo hrane, zato sta morala iti ponjo. Vsak je šel v svojo smer. Žabon je iskal kilometre daleč in seveda našel veliko hrane, skoraj za celo leto. Ribon pa se je po prvih stotih metrih izgubil. Ves prestrašen je hitro vzel, kar je mislil, da je hrana, in klical na pomoč. Žabon je slišal njegovo tuljenje in je prišel pomagat. Ko ga je videl, je rekel, da to, kar je nabral, ni hrana, saj je strupeno. Ves razočaran je Ribon sledil Žabonu domov. Tam se je odločil, da bo z Žabonom šel naslednjič ven.
Kdor le doma tiči, se malo nauči.

Brina Jerala Jerman, 7. a

Zoja Bešter, 2. t Beti Mohorič, 2. t

DVA VOLKOVA

Dva volkova sta odšla na lov, da bi ujela jelenjad za lačen trop. Nedolgo sta čakala na preži, ko je mimo prišel majhen bambi. Prvi volk se je že hotel pognati, a ga je drugi ustavil, češ da bosta raje ulovila kakšnega jelena. Čakala sta do večera, a mimo ni prišel noben jelen. Domov sta za to morala oditi brez ulova. Tam ju je pričakal lačen trop, ki je na njiju postal zelo jezen in jima je za kazen odvzel mesti lovilcev. **Bolje imeti vrabca v roki kot goloba na strehi.**

Maša Poženel, 7. a

ZAJČEK IN PUJSEK

Na travnati deželi si je pujsek nabiral korenje za ozimnico. Ker je bil pač bolj lene narave, ga je pustil pred hiško. To je bil poseben pujsek, zelo rad se je kopal v bistri vodi in ne v blatu, a vseeno je bil požrešen kot vsi pujski. Polovico svoje zelenjave je pojedel že pred nabiranjem. Toda to leto si je pujsek naredil veliko zalogo. A na žalost jo je pustil pred hišico. Njegov sosed zajček je svojo zelenjavo že nesel v shrambo in govoril pujsku naj nese zelenjavo v hišo. A on je to prelagal iz dneva v dan. Neke noči je padla toča in zbila vse prihranke. Ko je to videl pujsek, je takoj začel zvoniti sosedu, sosed pa je rekel le: **»Po toči zvoniti je prepozno.«** Osramočen in sestradan se je napotil domov in naslednji dan to ponovil, zajček pa je ponovno rekel le: **»Kar lahko storiš danes, ne prelagaj na jutri.«** Že tretji dan je pujsek zvonil sosedu in končno se ga je usmilil. Rekel je, da lahko jé celo zimo, če bo prihodnje leto vse nabral sam. Moral je privoliti in naslednje leto je celo poletje garal zase in za zajčka.

Andraž Jamnik, 7. b

ZAJEC HEROJ

Nekoč sta sama živela oče zajec in sin zajec, saj je mama preminula že dolgo nazaj. Sin je imel super moči, ki jih je podedoval po očetu. Lahko je govoril in gradil kocke. Nekaj let, preden se je sin rodil, so bile zelo velike poplave in je uničilo veliko domov. Oče je pomagal in v debla naredil luknje, v katere je naredil hiške, da so živali imele dom. Sin tega ni vedel, dokler mu ni sova povedala, kaj je njegov oče naredil. Oče mu je postal vzornik. Hotel je postati kot njegov oče. Ko je bil sin star devetnajst let, so bile spet ogromne poplave, v katerih mu je preminil tudi oče. Bil je zelo žalosten in ni imel doma, saj so mu ga uničile poplave kot tudi številnim drugim. Sin si je zgradil hišo in tudi drugim živalim kot njegov oče. **Jabolko ne pade daleč od drevesa.**

Oskar Mohorič, 7. a

Učenke in učenci 3. g

O MAČKI, MIŠI IN SODU (SOKA)

Na nekem hribu med gorami je stala hiša. Družina, ki je stanovala v njej, je imela mačko. Mačka je bila velika, zavaljena in lena. Cele dneve je poležavala na preprogi v dnevni sobi in jedla brikete. Miši so ji zelo dišale, vendar se ji jih ni dalo loviti. Nekega lepega dne pa je nenadoma nekaj zavohala. Miši, je pomislila. Slastno. Sledila je vonju in nazadnje odkrila mišjo luknjo prav v shrambi. Vtaknila je glavico noter in omamni vonj jo je navdušil vse tja do konice repa. V njej se je prebudila sla po lovu, ki je tako dolgo počivala.

Mačka je skovala načrt. V prazen sod, ki je stal v kotu shrambe, je s skrinje vrgla kos sira. Nato je znova legla na preprogo. Zvečer je splezala na skrinjo in pogledala v sod. Vanj se je ujelo pet miši. Skočila je noter in jih pojedla. Potem ga je prevrnila in znova splezala na skrinjo in vanjo spustila nov kos sira.

Vsak dan se je takole mastila z mišmi, vsakič so jo moledovale, naj jih izpusti, vsakič jih je pojedla, še preden so dokončale stavek. Vse do dne, ko se je zgodilo tole. Mačka je znova izmaknila kos sira in splezala na skrinjo, da bi ga izpustila v sod. A slednji je bil poln soka. Mačka je od presenečenja padla noter. Vpila je na pomoč, a ji miši niso pomagale. Praznovale so smrt zlobne mačke. Žena, ki je naslednje jutro prišla po sok, je naletela na neprijetno presenečenje. **Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.**

Zala Kristanc, 7. b

MALI VOLK

Mali volk se je skregal s svojim očetom, ker ni hotel biti tak kot on in ubijati živali. Ker pa je bil lačen, je odšel na jaso, da bi si našel hrano. Tam je zagledal majhnega zajčka. Mali volk je bil tako lačen, da se je zapodil v zajčka in ga pojedel. Ko je spoznal, kaj je naredil, je odšel nazaj domov, da bi se opravičil očetu.

Jabolko ne pade daleč od drevesa.

Urška Verčič, 7. a

Učenke in učenci 2. b

VOLK IN LISICA

Bila sta volk in lisica, ki sta bila najboljša prijatelja. Lisica se je rada lagala in živali vlekla za nos, volk pa je bil pošten in je vedno povedal resnico, nikoli se ni lagal. Ni mu bilo všeč, da je lisica vedno lagala, ampak on je bil njen edini prijatelj, on pa jih je imel veliko in mu je bilo žal, zato lisice ni zapustil. Nekega sončnega dne je krokodil vsem živalim v okolici poslal povabilo na svojo poroko, ki bo čez en teden. Volk je bil zelo vesel za krokodila, ker sta bila dobra prijatelja, lisica pa je bila malo ljubosumna, a je rekla, da bo vseeno šla. Na vabilu je pisalo, da prideš s spremstvom. Volk je hotel vprašati lisico, a je bil presenečen, ker je rekla, da že ima partnerja. Volk je bil za lisico vesel. Začela mu je govoriti, da sta bila že kot otroka bila prijatelja in da sta skupaj že eno leto. Volk je bil presenečen, ker ni nikoli vedel, da ima lisica partnerja. En teden je šel mimo, volk si je našel prelepo volkuljo, lisica pa je prišla s svojim partnerjem. Vse živali so bile lepo oblečene, a lisica je želela vso pozornost in to je volk predvideval. Po poroki je bila zabava in takrat sta lisica in lisjak naznanila, da se bosta tudi onadva poročila, in tako je lisica dobila vso pozornost. Seveda sta se vse zlagala. A stvari so kmalu začele propadati, minil je en mesec, nato dva in lisica je ves čas obljubljala, a ni bilo nič. Živali so potem ugotovile, kaj sta storila, in so ju hotele ubiti, a na koncu so ju izgnale in povedale celemu svetu, kaj sta storila, in nihče ju ni hotel imeti v svojem domu.

Nauk te basni je: **Laž ima kratke noge.**

Ema Komovec, 7. b

PUSTOLOVŠČINA PO KOZJE

Nekega jutra, ko je bila rosa še na travi in so vsi še spali, sta se v hlevu ob kozolcu na kmetiji Domačija zbudili mladi kozici Betka in Cvetka. Betka in Cvetka sta bili najboljši prijateljici, zato sta vsako noč spali skupaj. Betka je bila najmlajša kozica na kmetiji. Njeno mehko belo krzno so krasile številne črne in rjave lise, oči pa so bile velike in modre. Bila je zelo živahna, vesela, in nadvse radovedna mala kozica. Za razliko od nje je bila njena malo starejša prijateljica Cvetka tiha in sramežljiva, malo zasanjana, sicer pa prav prijazna kozica. Cvetkino krzno je bilo črne barve, le na levem ušesu je imela veliko belo liso, ki se je raztezala vse do vratu. Njene zelene oči so bile prijazne in dobrodušne.

Betka je vsako jutro, takoj ko je odprla oči, stekla v velik sosednji hlev h kravici Muki, da izve, kaj se je novega zgodilo. Njena prijateljica Cvetka pa je, tako kot vsako jutro, raje najprej odšla na travnik povonjat rožice, posedet na soncu in v miru, stran od ostalih, jest sladke vršičke bližnjega grmička. Prav tistega dne je kravica Muka Betki pripovedovala o kraljevi kozji družini De Mont, o njihovih pogumnih kozlih in še posebej o mladem, postavnem, zelo močnem in pogumnem princu, kozlu Rudolfu, ki je nedolgo nazaj prišel domov. Betka je bila tako navdušena, da je cele dneve Cvetki govorila o Rudolfu, kako je močan, pa pogumen in nadvse lep kozel. Cvetka je bila prepričana, da se je njena prijateljica zaljubila, zato se je neki dan odločila, da skupaj obiščeta Rudolfa. Ker kozici še nikoli nista zapustili kmetije, sta za pot vprašali kravico Muko, saj je kravica Muka vedela čisto vse. Muka jima je povedala, kako prideta do šumečega potočka, tam pa naj naprej vprašata za pot, saj je kmetija, kjer živi Rudolf, prav blizu tega potočka.

Naslednji dan sta se mladi kozici navsezgodaj zjutraj odpravili na pot. Med potjo sta srečali veverico Metko, ki jima je povedala, da tudi v gozdu o tem govorijo in da je tudi ona slišala za prelepega princa Rudolfa ter da se morata kozici urediti preden stopita pred princa. Predlagala jima je, da ju pospremi do najboljše frizerke v gozdu, srnice Olivije, ki ju bo uredila za to prav posebno priložnost. Tako so vse tri skupaj nadaljevale pot in kmalu so prišle do velike drevesne dupline, na kateri je pisalo »D Salon«.

Srnica Olivija je vse tri prijazno sprejela, jim ponudila pijačo in kozicama uredila pričeski. Betka je dobila dva svetleča modra kodrčka, Cvetka pa dva čopka, enega belega in enega črnega. Kozici sta bili zadovoljni, zato sta se zahvalili Oliviji in nadaljevali pot. Ko so prispele do šumečega potočka, se je veverica Metka poslovila in kozicama povedala, kako najdeta kmetijo, kjer živi Rudolf. Kmalu sta kozici zagledali veliko kmetijo z velikimi pašniki. Na travniku se je pasla kozja čredica, ob majhnem ribniku pa je stal prelep kozel. Ko sta se mu približali in ga pozdravili, ju kozel ni niti opazil, kaj šele da bi ju pozdravil. Ogledoval se je v velikem sodu za vodo in slišali sta ga, da se je pogovarjal sam s sabo in si govoril: »Rudolf, ti si najlepši kozel daleč naokoli, ma kaj daleč naokoli, Rudolf, ti si najlepši kozel na svetu.« Ko sta ga še enkrat pozdravili, se je obrnil, ju pogledal in se jima začel smejati ter ju zmerjati, kakšni sta, da sta smešni in kaj imata na glavi.

Ravno takrat je prišel mimo mišek Maks, ki je vse videl in slišal. Rekel je princu, kako se obnaša. Ko ga je princ Rudolf zagledal, je skočil Cvetki v naročje, začel kričati in jo prosil, naj ga reši te srhljive pošasti, te grozne miši. Kozici sta se presenečeno pogledali, mišek Maks pa se je le nasmehnil. Za tem je princu rekel, da je reva, saj se boji navadne miši, rekel mu je še, da na druge gleda zviška, da jih žali in se obnaša, kot ni prav. Potem je mišek odšel, Betka pa je gledala objokanega princa, ki ga je Cvetka odložila na tla, se obrnila k prijateljici in ji rekla, da se vrneta domov.

Kozici sta se odpravili proti domu in se med potjo pogovarjali, da je princ že lep kozel, da je mogoče tudi močan, vsekakor pa ni niti pogumen niti ni prijazen. Odločili sta se, da kravici Muki povesta, kaj sta videli, da ne bo več govorila o princu Rudolfu kot o pogumnem kozlu in naj jima raje pripoveduje o čem drugem, kar ju bo navdušilo za njuno naslednje potovanje.

Katarina Kolman, 7, b

Učenke in učenci 3. g

LEON BO MEDVED

Leon je medvedek iz medvedje vasi.
Rad igra se s palicami.
Leon je medvedek, ki brunda za tri.
Leon je medvedek, ki rad se smeji.
Leon je medvedek, ki strašno rad jagode je,
ko zraste, bo ogromen medved kosmatinec – to se ve.

Ema Zupan, 3. t

Učenci likovnega krožka

Lina Hlad, 1. a

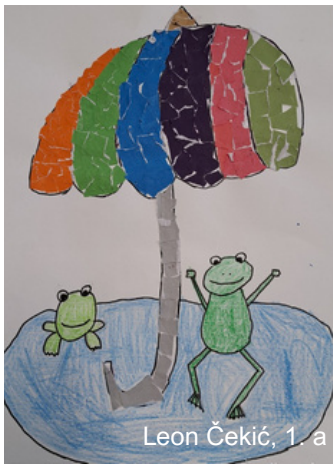
Milica Miškić, 1. a

NEVEM BO PAPAGAJ

Nevem bo papagaj
iz papagajske vasi,
Nevem je papagaj,
ki vedno kriči.

Nevem je papagaj,
ki dobro leti,
ko zraste bo papagaj
ponavljač – vedno bla, bla, bli!

Matevž Ovsenik, 3. t

Leon Čekić, 1. a

KAJ BO PAPAGAJ

Kaj je papagajček iz papagajeve vasi,
Kaj je papagajček, ki ponavlja za tri.
Kaj je papagajček, ki strašno rad govori,
ko zraste bo najbolj zgovoren papagaj – to vemo vsi!

Lovro Vraničar Kepic, 3. t

JAKOB BO MIŠ

Jakob je miš
iz mišje vasi,
Jakob je miška,
ki se skriva za tri.

Jakob je miška,
ki strašno rada jé,
ko zraste, bo miška,
debeluška – to se ve.

Bor Vidič, 3. t

Anastasija Milošević, 1. a

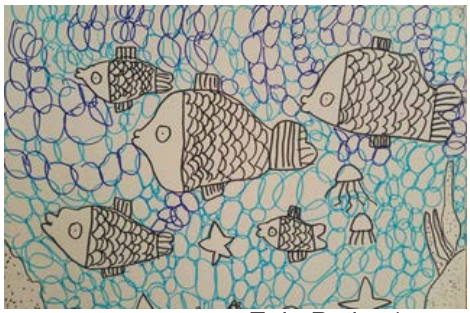

Učenci likovnega krožka

LESTAT BO KAČA

Lestat je kača iz kačje vasi,
Lestat je kača, ki grize za tri.
Lestat je kača, ki vedno spi.
Ko zraste, dolg bo šest metrov – to vemo vsi.

Amon Kokalj, 3. t

Zala Petje, 1. g

ZLATKO JE RIBA

Zlatko je riba iz ribje vasi.
Zlatko je riba, ki izpolni želje mi tri.
Zlatko je riba, ki hiti kot kit.
Ko zraste, bo velik ribon,
to vemo vsi!

Cene Ovsenik, 3. t

Tia Maselj, 1. g

Enja Mohar, 8. č

REX BO PES

Rex je kužek
iz kužje vasi.
Rex je kužek,
ki laja za tri.
Rex je kužek,
ki se strašno za žogo podi.
Ko zraste, bo pes močan,
to vemo vsi!

Tias Ažbe, 3. t

Maja Bucalo, 8. c

LILI BO KOZA

Lili je kozica iz kozje vasi,
ima sestro Rozi, ki rada spi.
Lili in Rozi meketata za tri.

Lili strašno rada jé,
ko zraste, bo velika koza –
to se ve!

Ožbej Mohorič, 3. t

REKS BO PES

Reks je psiček iz pasje vasi.
Reks je psiček, ki nagaja za tri.
Reks je psiček, ki strašno rad grize kosti.
Ko zraste, bo postal ogromen pes čuvaj, to vemo vsi!

Tim Hostnikar, 3. t

LEXY BO PSIČKA

Lexy je psička iz pasje vasi,
Lexy je psička, ki pri meni rada spi.
Lexy je psička, ki rada strašno nori.
Ko ji vržemo palico, teče za tri.
Ko zraste, bo psička osmih kil – to vemo vsi!

Kaja Šilar, 3. t

Sara Arnolj, 8. c

GINNY BO MAČKA

Ginny je mačka iz mačje vasi,
Ginny je mačka, ki mijavka za tri.
Ginny je mačka, ki strašno rada jé,
ko zraste, bo velika mačka, to se ve!

Ajda Jekovec, 3. t

PUHKO BO ZAJEC

Puhko je zajček iz zajčje vasi,
Puhko je zajček, ki skače za tri.

Puhko je zajček, ki strašno rad skaklja,
ko zraste, bo zajec – velik za dva.

Jakob Jerič, 3. t

SIMBA BO LEV

Simba je levček iz levje vasi,
Simba je levček, ki rjove za tri.

Simba je levček, ki strašno rad lovi,
ko zraste, bo kralj vseh živali –
to vemo vsi.

Lovro Jež, 3. t

Kira Majce Baškarad, 8. č

RUNO BO PES

Runo je psiček iz pasje vasi.
Runo je psiček, ki teče za tri.
Runo je psiček, ki se strašno rad lovi.
Ko zraste, bo pes – to vemo vsi.

Julija Drakslar, 3. t

MIKI BO MAČEK

Miki je mucek iz mačje vasi,
Miki je mucek, ki mijavka in praska za tri.

Miki je mucek, ki strašno rad jé.
Ko zraste, bo ta prav' mačkon,
to se prav ve.

Matic Lap, 3. t

Učenci likovnega krožka

Učenke in učenci 4. b

Žan Bogataj, 5. b

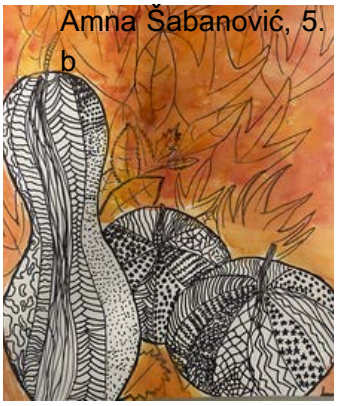

JEŽ GRE S HRUŠKO NA POTOVANJE

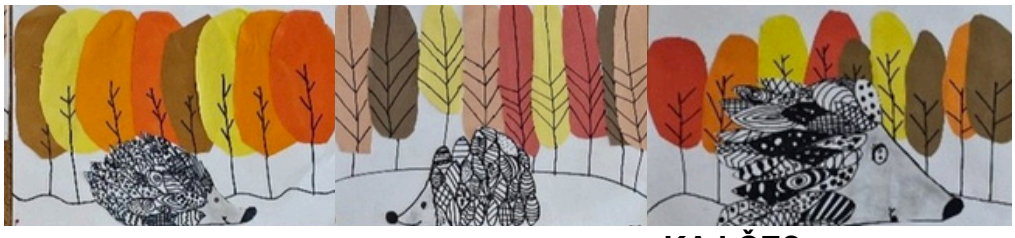
Jež Jon se je nek dan odločil, da bo odšel s hruško na potovanje. Šel je po hruško in si jo dal na hrbet. Začel je hoditi, ko se je naenkrat spomnil, da je pozabil zakleniti hišo. Obrnil je in šel zaklenit. Ko je zaklenil hišo, je spet odšel na pot s hruško na hrbtu. Nekaj časa je hodil, ko je postal lačen. Ustavil se je in enkrat ugriznil v hruško. Bila je zelo sladka in dobra, zato je ugriznil še enkrat in še enkrat in še dvakrat, ko se je spomnil, da si mora še malo hruške prihraniti za naslednji dan, da ne bo lačen. Spet je začel hoditi naprej. Hodil je in hodil, ko je naenkrat zagledal na poti cekin, pobral ga je in ga dal na hrbet. Ampak čez nekaj časa mu je cekin zdrsel z bodic. Ni še čisto takoj opazil, zato je šel naprej. Kmalu se je znočilo, zato se je ustavil v bližnjem hotelu. Hotel je plačati, ampak na hrbtu ni našel cekina. Imel je srečo, ker je bil gospod medved iz hotela prijazen in mu dal sobo zastonj. Jež Jon je kmalu zaspal. Naslednje jutro je nadaljeval potovanje.

Ivana Norah Vogelnik, 5. a

Amna Šabanović, 5. b

Učenke in učenci 2. b

JAZ SEM JEŽ

po pesmi Svetlane Makarovič
(nadaljevanje)

No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil jež,
da vsi bi te radi imeli
in to pesem vsak dan peli.
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil jež,
da bi bil tak kot jaz
in bi imel lepši obraz.

Jaz sem jež, ti pa ne,
jaz sem dober, ti pa ne,
vsak te lahko pohodi,
mene pa ne upa!
Jaz sem jež, ti pa ne,
jaz sem bogat, ti pa ne.
Jaz imam res dobro hruško,
ti je pa ne znaš nositi.

No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil jež,
da bi te vsi poznali
in bi te imeli radi.
No, saj sam predobro veš,
kaj bi dal, da bi bil jež,
da bi na tekmovanjih zmagal
in bi pokale doma nalagal.

Nuša Gabron 5. b

BINE IN KROKODIL

Mali Bine šteje maline,
ena, dve, tri, krokodil mu zbeži,
štiri, pet, šest,
Bine ga lovi,
sedem, osem, devet,
krokodil gre čez breg.

Ker pa Bine je bos,
mora it čez most,
krokodil daleč je ušel,
tja, kjer Bine kraja ne pozna.

Bine Štromajer, 9. c

ZMEDEN MAČEK

En maček iz stare Ljubljane
lovil je rep v sobi pri mami.
A vrtel se je preveč,
padel v kozarec za med,
zdaj lepljiv je in ves v zadregi!

Urh Mavec, 9. č

KAJ ČE?

Ptič na veji sedi
in po njegovi glavi se vrtijo misli:
»Kaj, če ne bi bil svoboden?
In če bi bil na lovčevo steno naboden?
Kaj, če ne bi imel kril?
In bi moral po tleh teči.

Kaj, če bi bil kokoš?
Samo za tri sekunde bi bil v zraku in to za štos!
Kaj, če ne bi imel kosti?
Potem bi moral po tleh se plaziti.

Kaj, če, kaj, če ...?
Saj ptiči imamo krila in kosti,
zato imamo toliko manj skrbi.«

Luna Govekar, 9. c

Učenke in učenci 2. b

MORJE

Morje je ta zadeva,
ki po svetu odmeva.
Včasih nam nežno prepeva,
drugič bobni,
v tretje se umiri
in pozabi na vse skrbi.

Vid Žun, 9. c

SRED' MORJA

Kdo plava ob ledeniku
sred' morja?
Tam plava riba,
ki plava do konca kraja.
Kje se konča,
ta konec kraja?
Oh, ta konec kraja,
to je tam, kjer riba se ohlaja.
Kje pa se ta riba,
sploh ohlaja?
Oh, riba se ohlaja tam,
kjer je konec kraja.

Živa Ušaj, 9. b

POD VODO

Pod vodo je vse lepo,
pod vodo je vse mokro.
Pod vodo so ribe velike in majhne,
tam hobotnice velike.
Pod vodo so želve in lepe morske besede.

Zoe Trampuž, 2. b

RIBICA

TA
RIBICA
RIBA JE ENA
PRAV FINA RIMA
JE KOT IZ KINA
TA NAŠA RIMA
MIRNA IN
TIHA
JE
KOT
DA SPALA BI
TA NAŠA RIMA

Matic Gosar, 9. a

Ana Marija Vevar, 8. č